AGATHA CHRISTIE

PÂNZA DE PĂIANJEN

COLECȚIA "CHRISTIE" ❖ MILENIUL III

Traducere: Simina Andreea Sprințeroiu şi Lidia Grădinaru
Editura Multi Press, 1999

Agatha Christie
Spider's Web
HarperCollins (novelisation by Charles Osborne), Sept., 2000

Agatha Christie
Spider's Web

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ISBN 973- 9086-38-0

Consilier editorial: dr. Gheorghe Sprințeroiu
Stilizare: Robert Daniel Vasile

(Deşi editura depune toate eforturile pentru a menține prețurile cât mai scăzute, câteodată se vede obligată să le majoreze fără a putea avertiza cititorul)

Tehnoredactare computerizată: Mariana IONITĂ

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa
O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

ISBN 973- 9086-38-0

AGATHA CHRISTIE

PÂNZA DE PĂIANJEN

Piesă adaptată ca roman de CHARLES OSBORNE

Traducerea: SIMINA SPRINȚEROIU şi LIDIA GRĂDINARU

CAPITOLUL I

Copplestone Court, elegantul conac din secolul al optsprezecelea al Clarissei şi Henry Hailsham-Brown, aşezat în ținutul deluros blând unduitor din Kent, arăta măreț chiar şi la sfârşitul unei zile ploioase de martie. În salonul mobilat cu gust de la parter, cu uşi de sticlă ce dădeau în grădină, doi bărbați stăteau în picioare lângă o masă în consolă pe care se afla o tavă cu trei pahare etichetate unu, doi, trei. Pe masă se mai aflau un creion şi o foaie de hârtie.

Sir Rowland Delahaye, un bărbat cu înfățişare distinsă, intrat în cincizeci de ani, şi cu maniere fermecătoare, de om cultivat, se aşeză pe brațul unui scaun confortabil şi-i permise însoțitorului său să-l lege la ochi. Hugo Birch, un bărbat la vreo şaizeci de ani, cu oarece tendințe spre irascibilitate, legă eşarfa neagră, apoi puse în mâna lui sir Rowland unul din paharele de pe masă. Sir Rowland sorbi, se gândi o clipă, apoi spuse:

— Aş zice... da... categoric... da, ăsta e un Dow' patruzeci şi doi.

Hugo puse paharul la loc pe masă îngânând „Dow' patruzeci şi doi", făcu o însemnare pe hârtie, şi dădu următorul pahar. Sir Rowland sorbi din nou din vin. Făcu o pauză, sorbi iar, apoi dădu din cap afirmativ.

— A, da, declară el cu convingere. Ăsta e cu adevărat un vin grozav. Luă încă o înghițitură. Nu încape nici o îndoială. E un Cockburn' douăzeci şi şapte.

Îi înapoie paharul lui Hugo şi continuă:

— Închipuieşte-ți că Clarissa iroseşte o sticlă de Cockburn' douăzeci şi şapte pe un experiment prostesc ca ăsta! E un

adevărt sacrilegiu. Dar e drept că femeile nu se pricep deloc la vin.

Hugo luă paharul, notă verdictul pe foaie şi îi înmână al treilea pahar. După ce sorbi scurt, reacția lui sir Rowland fu imediată şi violentă.

— Ugh! exclamă el cu scârbă. Un vin de soiul Rich Ruby. Nu-mi imaginez de ce ține Clarissa în casă asemenea chestie.

Odată părerea lui corespunzător notată, îşi dezlegă eşarfa.

— Acum e rândul tău, îi spuse lui Hugo.

Scoțându-şi ochelarii cu rame de os, Hugo se lăsă legat la ochi de sir Rowland.

— Presupun că foloseşte vinul ieftin ca să frăgezească vânatul sau să dea savoare supei, sugeră el. Nu-mi imaginez că Henry i-ar permite să-l ofere oaspeților.

— Gata, Hugo, spuse sir Rowland după ce legă eşarfa peste ochii tovarăşului său. Poate că ar trebui să te răsucesc de trei ori în loc ca în Baba-Oarba, adăugă el în timp ce îl conduse pe Hugo spre fotoliu şi îl răsuci să se aşeze în el.

— Gata, potoleşte-te, protestă Hugo.

Pipăi în spate după fotoliu.

— L-ai reperat? întrebă sir Rowland.

— Da.

— Atunci, am să rotesc paharele în schimb, spuse sir Rowland mutând paharele pe masă.

— Nu e nevoie, spuse Hugo. Crezi că mă poate influența ce ai spus tu? Sunt un degustător de vin la fel de bun ca tine, Roby, băiete.

— Nu fi prea sigur de asta. În tot cazul, niciodată nu strică să fii precaut, insistă sir Rowland.

Chiar când era pe cale să-i dea unul din pahare lui Hugo, din grădină intră al treilea oaspete al familiei Hailsham-Brown. Jeremy Warrender, un tânăr atrăgător la cei douăzeci şi ceva de ani ai săi, purta peste costum o manta de ploaie. Gâfâind şi icnind, se îndreptă spre canapea şi era pe cale să se prăbuşească pe ea când observă ce se petrecea.

— Ce naiba puneți la cale voi doi? întrebă el în timp ce își scotea mantaua de ploaie şi haina. Trucul celei de a treia cărți de joc cu pahare?

— Ce e asta? vru să ştie Hugo. Sună ca şi cum cineva a adus un câine în cameră.

— E doar tânărul Warrender, îl linişti sir Rowland. Fii cuminte!

— Oh, credeam că aud un câine care aleargă un iepure, spuse Hugo.

— Am fost de trei ori până la căsuța de la poartă şi înapoi, cu mantaua de ploaie pe mine, explică Jeremy lăsându-se să cadă greoi pe canapea. Se pare că diplomatul slovac a parcurs distanța în patru minute şi cincizeci şi trei de secunde, împovărat de mantaua de ploaie. Şi eu am parcurs-o în întregime, dar n-am scos decât şase minute şi zece secunde, nu mai puțin. Şi nu cred că el a scos cât se spune. Numai Chris Chataway ar fi putut scoate timpul ăsta, cu sau fără pelerină.

— Cine ți-a spus de diplomatul slovac? întrebă sir Rowland.

— Clarissa.

— Clarissa! exclamă chicotind sir Rowland.

— Oh, Clarissa! pufni Hugo. N-ar trebui să iei în seamă ce spune Clarissa.

Încă chicotind, sir Rowland continuă:

— Mă tem că nu-ți cunoşti prea bine gazda, Warrender. E o tânără doamnă cu o imaginație foarte bogată.

Jeremy se ridică în picioare.

— Vrei să spui că a inventat toată treaba? întrebă el cu indignare.

— Ei bine, eu nu cred că s-ar da în lături de la aşa ceva, răspunse sir Rowland în timp ce îi dădea unul din pahare lui Hugo. Şi, categoric, seamănă cu ideea ei despre glumă.

— Serios? Stai să vezi când oi da ochii cu tânăra asta! amenință Jeremy. Îi spun eu vreo câteva să mă țină minte. Doamne, sunt epuizat! Porni bălăbănindu-se spre hol, cărându-şi mantaua de ploaie.

— Nu mai pufăi ca o locomotivă! se plânse Hugo. Eu aici încerc să mă concentrez. Sunt în joc cinci lire. Eu şi Roly am pus un pariu.

— Asta e? întrebă Jeremy şi, întorcându-se, se cocoţă pe braţul canapelei.

— Trebuie să hotărâm care e cel mai bun degustător de vinuri, îi spuse Hugo. Avem un Cockbun' douăzeci şi şapte, un Dow' patruzeci şi doi, şi vinul casei al băcanului local. Acum linişte! E important.

Sorbi din paharul pe care îl ţinea, apoi murmură destul de prudent:

— Mmm-ah.

— Ei bine? întrebă sir Rowland. Te-ai decis ce este ăsta, primul?

— Nu mă zori, Roly! exclamă Hugo. Nu vreau să mă pripesc. Unde-i următorul?

Păstră paharul şi primi încă unul. Sorbi, apoi anunţă:

— Da, sunt foarte sigur privitor la acestea două. Adulmecă iarăşi ambele pahare. Primul este Dow-ul, decise el înmânând paharul respectiv. Al doilea e Cockburn-ul, continuă el întinzându-i şi celălalt pahar lui sir Rowland care repetă:

— Paharul numărul trei Dow-ul, numărul unu Cockburn-ul.

— Nu prea mai e nevoie să-l degust pe al treilea, dar cred că e mai bine să merg până la capăt, declară Hugo.

— Poftim, spuse sir Rowland înmânându-i ultimul pahar.

După ce sorbi din el, Hugo scoase o exclamaţie de profund dezgust.

— Puah! Ugh! Ce drojdie mizerabilă!

Îi înapoie paharul lui sir Rowland, apoi scoase din buzunar o bastistă şi îşi şterse buzele ca să scape de gustul ofensator.

— O să-mi ia o oră să-mi dispară scârboşenia asta din gură, se plânse el. Scapă-mă de eşarfa asta, Roly.

— Ți-o scot eu, se oferi Jeremy şi, ridicându-se, trecu în spatele lui Hugo să-i dezlege eşarfa, în timp ce sir Rowland sorbi gânditor din ultimul pahar înainte de a-l pune pe masă.

— Deci, asta-i părerea ta, Hugo? Paharul numărul doi conține vinul casei de la băcănie? Clătină din cap. Prostii! Ăsta-i fără doar şi poate Dow' patruzeci şi doi.

Hugo băgă eşarfa în buzunar.

— Pah! Ți-ai pierdut gustul, Roly, declară el.

— Să încerc şi eu, propuse Jeremy.

Ducându-se la masă, luă o sorbitură din fiecare pahar. Făcu o scurtă pauză, sorbi din nou, apoi recunoscu:

— Pentru mine toate au acelaşi gust.

— Voi, tinerii! îl mustră Hugo. Asta e numai din cauza acelui gin înşelător pe care îl tot beți. Vă distruge complet gustul. Nu doar femeile nu apreciază vinul. În ziua de azi nu-l apreciază nici bărbații sub patruzeci de ani.

Înainte ca Jeremy să apuce să replice, uşa dinspre bibliotecă se deschise şi intră Clarissa Hailsham-Brown, o brunetă frumoasă netrecută de treizeci de ani.

— Bună, dragilor, îi salută ea pe sir Rowland şi pe Hugo. V-ați lămurit?

— Da, Clarissa, o asigură sir Rowland. Suntem gata.

— Ştiu că am dreptate, spuse Hugo. Numărul unu este Cockburn, numărul doi este poşirca aşa-zisă vin, iar numărul trei e Dow-ul. Corect?

— Prostii! exclamă sir Rowland înainte ca Clarissa să apuce să răspundă. Numărul unu este poşirca, numărul doi Dow-ul, iar trei e Cockburn-ul. Am dreptate, nu-i aşa?

— Scumpilor! se mulțumi să spună momentan Clarissa.

Îl sărută mai întâi pe Hugo, apoi pe sir Rowland, după care continuă:

— Acum unul din voi să ducă tava înapoi în sufragerie. Va găsi carafa pe bufet.

Zâmbind pentru sine, îşi alese o ciocolată de pe o măsuță.

Sir Rowland luase tava cu paharele şi era pe cale să iasă cu ea. Se opri.

— Carafa? întrebă el, circumspect.

Clarissa se aşeză pe canapea, cu picioarele îndoite sub ea.

— Da, răspunse ea. Doar o carafă. Chicoti. Toate paharele conțin acelaşi vin, să ştiți.

CAPITOLUL II

Anunțul Clarissei produse un efect diferit asupra celor trei. Jeremy izbucni în hohote de râs, se duse la gazda lui şi o sărută, în timp ce sir Rowland rămase cu gura căscată de uimire, iar Hugo părea să nu se hotărască ce atitudine să adopte față de ea că îşi bătuse joc de amândoi.

Când sir Rowland îşi găsi în sfârşit cuvintele, spuse:

— Clarissa, eşti o farsoare lipsită de principii!

Dar tonul lui era afectuos.

Clarissa răspunse:

— Mă rog, a fost o după-amiază foarte umedă şi n-ați putut juca golf. Trebuia să vă distrați cumva, şi v-ați distrat cu povestea asta, scumpilor, nu-i aşa?

Cu tava în drum spre uşă, sir Rowland exclamă:

— Pe onoarea mea! Ar trebui să-ți fie ruşine că i-ai tras pe sfoară pe cei mai în vârstă ca tine. După cum se vede, doar tânărul Warrender a ghicit că e acelaşi vin.

Hugo, care acum râdea, îl însoți până la uşă.

— Cine a fost? întrebă el luându-l pe sir Rowland după umeri? Cine a fost cel care a spus că recunoaşte oricând un Cockburn 'douăzeci şi şapte?

— Nu contează, Hugo, răspunse resemnat sir Rowland, să mai bem din ăsta mai târziu, indiferent ce-o fi el. Vorbind în timp ce ieşeau, cei doi-bărbați dispărură în hol închizând uşa după ei.

Jeremy se postă în fața Clarissei care şedea pe sofa.

— Şi-acum, Clarissa, rosti el acuzator, ce e toată povestea asta cu diplomatul slovac?

Clarissa îl privi cu inocență.

— Ce-i cu el? întrebă ea.

Ațintind arătătorul spre ea, Jeremy vorbi clar şi răspicat.

— A alergat el vreodată până la poartă şi înapoi de trei ori, cu mantaua de ploaie pe el, în patru minute şi cincizeci şi trei de secunde?

Clarissa zâmbi dulce şi răspunse:

— Diplomatul slovac e un scump, dar e trecut bine de şaizeci de ani şi mă îndoiesc tare mult că, a mai alergat de ani de zile undeva.

— Aşadar ai născocit toată treaba. Mi-au spus ei că probabil ai făcut-o. Dar de ce?

Zâmbind şi mai dulce, Clarissa explică:

— Păi, te-ai plâns toată ziua că nu faci destulă mişcare. Aşa că m-am gândit prieteneşte că singurul lucru pe care îl aveam de făcut era să te ajut să te antrenezi. N-ar fi avut nici un rost să-ți comand să alergi prin pădure în pas vioi, dar ştiam că ai să reacționezi la o provocare. Aşa că am inventat un competitor cu care să-ți măsori puterile.

Jeremy scoase un mârâit comic de exasperare.

— Clarissa, tu spui vreodată adevărul? întrebă el.

— Fireşte că îl spun... uneori, recunoscu Clarissa. Dar când spun adevărul, se pare că nimeni nu mă crede. E foarte ciudat. Se gândi o clipă, apoi continuă: Presupun că atunci când inventezi anumite lucruri te laşi dus de imaginație şi asta le face să sune mai convingător.

Se îndreptă spre glasvand.

— Putea să mi se spargă un vas de sânge, se plânse Jeremy.

Clarissa râse. Deschizând uşile glasvandului, remarcă:

— Cred că se înseninează. O să fie o seară încântătoare. Ce delicios miroase grădina după ploaie!

Scoase capul afară şi inspiră. Narcise.

În timp ce închidea uşile la loc, Jeremy veni lângă ea.

— Chiar îți place să trăieşti aici la țară? o întrebă el.

— La nebunie.

— Dar trebuie că te plictiseşti de moarte. Totul aici e atât de nepotrivit pentru tine, Clarissa. Trebuie că îți lipseşte

teribil teatrul. Am auzit că aveai o pasiune pentru el când erai mai tânără.

— Da, aveam. Dar am reuşit să-mi creez propriu-mi teatru chiar aici, spuse Clarissa râzând.

— Dar ar trebui să duci o viață palpitantă la Londra.

Clarissa râse din nou.

— Ce anume - petreceri şi cluburi de noapte? întrebă ea.

— Da, petreceri. Ai fi fost o gazdă sclipitoare, răspunse râzând Jeremy.

Ea se întoarse cu fața spre el şi spuse:

— Sună ca un roman edwardian. Oricum, petrecerile diplomatice sunt extrem de plicticoase.

— Dar e mare păcat să stai ascunsă aici la țară, insistă el mutându-se mai aproape şi încercând să o ia de mână.

— Păcat de mine? întrebă Clarissa trăgându-şi mâna.

— Da, răspunses Jeremy cu ardoare. Şi apoi mai e şi Henry.

— Ce-i cu Henry? întrebă Clarissa făcându-şi de lucru cu o pernuță.

Jeremy o privi drept.

— Nu-mi imaginez de ce te-ai măritat cu el. E cu mulți ani mai mare ca tine, şi are o fiică şcolăriță. Nu mă îndoiesc că e un om grozav, dar zău, e scorțos şi pompos. Umblă de parcă ar fi o bufniță fiartă.

Se opri, aşteptând reacția ei. Cum aceasta nu veni, continuă:

— E plicticos ca apa din şanț. Şi n-are nici simțul umorului.

Clarissa se uită la el, zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Presupun că te gândeşti că n-ar trebui să spun asemenea lucruri! exclamă Jeremy.

Clarissa se aşeză la capătul unei banchete.

— Nu contează, spuse ea. Spune ce vrei.

Jeremy se duse şi se aşeză lângă ea.

— Deci îți dai seama că ai făcut o greşeală? întrebă el curios.

— Dar n-am făcut nici o greşeală, răspunse moale Clarissa.
Apoi tachinându-l, adăugă:
— Îmi faci avansuri imorale, Jeremy?
— Categoric, fu răspunsul lui prompt.
— Ce minunat! exclamă ea şi îl împunse cu cotul. Continuă, te rog.
— Cred că ştii ce simt pentru tine, Clarissa, spuse el oarecum morocănos. Dar tu doar te joci cu mine, nu-i aşa? Flirtezi. Pentru tine e o joacă în plus. Scumpa mea, nu poți fi serioasă măcar o dată?
— Serioasă? Ce e aşa de bun în a fi „serios”? Şi aşa există prea multă seriozitate pe lume. Mie îmi place să mă distrez şi să-i văd pe toți cei din jurul meu distrându-se.
Jeremy zâmbi întristat.
— M-aş distra mult mai bine în clipa asta dacă ai fi serioasă privitor la mine.
— Oh, termină! îi ordonă ea în joacă. Bineînțeles că te distrezi. Eşti aici, oaspetele nostru în weekend, alături de fermecătorul meu naş Roly şi de dragul de Hugo. Ei doi formează o pereche foarte amuzantă. Nu poți spune că nu te distrezi.
— Fireşte că mă distrez, recunoscu Jeremy. Dar nu vrei să mă laşi să spun ce vreau de fapt să spun.
— Nu te prosti, dragul meu. Ştii că poți să-mi spui tot ce vrei.
— Zău? Vorbeşti serios?
— Bineînțeles.
— Prea bine, atunci, spuse Jeremy şi, ridicându-se, se întoarse cu fața la ea. Te iubesc, declară el.
— Mă bucur tare mult, răspunse veselă Clarissa.
— Este un răspuns total greşit, se văită Jeremy. Trebuia să spui „Îmi pare foarte rău”.
— Dar nu-mi pare rău. Sunt încântată. Îmi place ca oamenii să fie îndrăgostiți de mine.

Jeremy se aşeză din nou lângă ea, dar cu fața întoarsă. Acum părea profund supărat. Privindu-l o clipă, Clarissa întrebă:

— Ai face orice pentru mine?

— Ştii bine că da, răspunse el repede, întorcându-se spre ea. Absolut orice.

Ea se gândi o clipă apoi spuse:

— Puțin mai înainte m-ai întrebat dacă mă plictisesc aici la țară.

— Da.

— Ei bine, într-un fel mă plictisesc. Sau mai de grabă m-aş plictisi dacă n-aş avea hobby-ul meu.

Jeremy păru nedumerit.

— Care hobby? întrebă el.

Clarissa inspiră adânc.

— Vezi tu, Jeremy, viața mea a fost mereu tihnită şi fericită. Niciodată nu mi s-a întâmplat ceva palpitant, aşa că am început să joc micul meu joc. Eu îl numesc „Ce-ar fi dacă...".

— „Ce-ar fi dacă...?" întrebă uimit Jeremy.

— Da, răspunse Clarissa începând să se plimbe prin cameră. De exemplu, aş putea să-mi spun: „Ce-ar fi dacă într-o dimineață aş coborî în bibliotecă şi aş da peste un cadavru? Ce aş face?" Sau: „Ce-ar fi dacă într-o zi ar veni aici o femeie şi mi-ar spune că ea şi Henry s-au căsătorit în secret la Constantinopole şi, prin urmare, căsătoria noastră e nulă? Ce i-aş spune eu?" Sau: „Ce-ar fi dacă aş avea de ales între a-mi trăda țara şi a-l vedea pe Henry împuşcat în fața mea?" Înțelegi ce vreau să spun? Sau chiar... Se aşeză în fotoliu. „Ce-ar fi dacă aş fugi cu Jeremy? Ce s-ar întâmpla pe urmă?"

Jeremy se duse şi îngenunche lângă ea.

— Mă simt flatat. Dar chiar ți-ai imaginat vreodată această situație anume?

— Oh, da, răspunse zâmbind Clarissa.

— Şi? Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, ultima dată când l-am jucat, noi doi eram pe Riviera la Juan les Pins, şi Henry a venit după noi. Avea la el un revolver.

Jeremy păru uluit.

— Doamne sfinte! exclamă el. M-a împuşcat?

Clarissa zâmbi a aducere aminte.

— Îmi amintesc că a spus: „Clarissa, ori te întorci cu mine, ori mă omor”.

Jeremy se ridică şi se îndepărtă.

— Foarte decent din partea lui, spuse el pe un ton neconvingător. Nu-mi imaginez ceva care să-i semene mai puţin. Oricum, ce i-ai spus la asta?

Clarissa continua să zâmbească mulţumită.

— De fapt, am jucat jocul ăsta în ambele variante, recunoscu ea. Într-o variantă i-am spus lui Henry că-mi pare nespus de rău, că nu vreau să se omoare, dar că sunt îndrăgostită profund de Jeremy şi nu pot face nimic în privinţa asta. Henry s-a aruncat hohotind la picioarele mele, dar am fost necruţătoare. I-am spus: „Ţin la tine, Henry, dar nu pot trăi fără Jeremy. Adio.” Apoi am ieşit grăbită din casă în grădină, unde mă aşteptai. În timp ce alergam amândoi pe potecă spre poartă, am auzit o împuşcătură în casă, dar am continuat să fugim.

— Cerule! icni Jeremy. Bietul Henry, s-a ţinut de cuvânt. Se gândi o clipă, apoi continuă: Şi cealaltă variantă?

— Oh, Henry era atât de nefericit şi mă implora cu atâta jale să nu-l părăsesc încât nu m-a lăsat inima s-o fac. Am hotărât să renunţ la tine şi să-mi dedic viaţa unui singur ţel - ţelul de a-l face fericit pe Henry.

Jeremy arăta acum total dezolat.

— Ei bine, scumpa mea, chiar te distrezi, spuse el cu tristeţe. Dar te rog, te rog să fii serioasă o clipă. Vorbesc foarte serios când îţi spun că te iubesc. Te iubesc de mult. Trebuie că ţi-ai dat seama de asta. Eşti sigură că n-am nici o speranţă? Chiar vrei să-ţi petreci restul vieţii cu bătrânul şi plicticosul de Henry?

Clarissa fu scutită de a răspunde de sosirea unei copile înălţuţe şi slabe, de doisprezece ani, în uniformă şcolară.

— Bună, Clarissa! o salută fata intrând în cameră..

— Bună, Pippa, răspunse mama ei vitregă. Ai întârziat.

Pippa îşi puse pălăria şi geanta de şcoală pe un scaun.

— Ora de muzică, explică ea laconic.

— Oh, da, îşi aminti Clarissa. E ziua ta de pian, nu-i aşa? A fost interesant?

— Nu. Înfiorător. A trebuit să tot repet nişte exerciţii cumplite. Domnişoara Farrow mi-a spus că e pentru digitaţie. Nu a vrut să mă lase să cânt piesa drăguţă solo pe care am exersat-o. E ceva de mâncare pe aici? Sunt lihnită de foame.

Clarissa se ridică.

— Nu ţi-ai luat să mănânci în autobuz obişnuitele cornuri? întrebă ea.

— Ba da, dar asta a fost acum o jumătate de oră. Îi aruncă Clarissei o privire rugătoare care era aproape comică. Nu pot să mănânc nişte chec sau ceva să-mi ţină până la cină?

Luând-o de mână, Clarissa o conduse râzând pe Pippa la uşa dinspre hol.

— Să vedem ce găsim, spuse ea.

În timp ce ieşeau, Pippa întrebă cu emoţie:

— A mai rămas ceva din prăjitura aceea cu cireşe?

— Nu. Ai terminat-o ieri.

Jeremy clătină din cap zâmbind, ascultând glasurile lor care se îndepărtau pe hol. De îndată ce ele se stinseră, se duse repede la birou şi trase în grabă câteva sertare. Dar auzind brusc un glas feminin care striga cu putere în grădină „Hei! Iată-mă-s!”, tresări şi închise repede sertarele. Se întoarse spre glasvand la timp să vadă o femeie masivă, cu înfăţişare jovială, îmbrăcată în faine de tweed şi cu cizme de cauciuc în picioare deschizând uşa glasvandului. Femeia, care arăta la vreo patruzeci de ani, se opri la vederea lui Jeremy. Din prag, întrebă cu bruscheţe:

— Doamna Hailsham-Brown e pe aici?

Jeremy se îndepărtă de birou şi, îndreptându-se către canapea, răspunse:

— Da, domnişoară Peake. Tocmai s-a dus la bucătărie cu Pippa să-i dea ceva să mănânce. Ştii ce apetit zdravăn are mereu Pippa.

— Copiii n-ar trebui să mănânce între mese, fu răspunsul dat pe un ton răsunător, aproape masculin.

— Vrei să intri, domnişoară Peake?

— Nu, nu intru din cauza cizmelor. Aş aduce în casă o jumătate de grădină. Am venit doar s-o întreb ce legume vrea pentru mâine la prânz.

— Păi, mă tem că... începu Jeremy, dar domnişoara Peake îl întrerupse:

— Ştiţi ce, vin mai târziu.

O luă din loc, dar apoi se întoarse spre Jeremy.

— Oh, o să aveţi grijă cu biroul acela, nu-i aşa, domnule Warrender? spuse ea pe un ton poruncitor.

— Da, desigur, răspunse Jeremy.

— Ştiţi, e o piesă de valoare. N-ar trebui să trântiţi sertarele în halul ăla.

Jeremy păru uimit.

— Căutam doar carnetul de însemnări sau hârtie de scris.

— Caseta din mijloc, lătră domnişoara Peake, arătând-o cu degetul.

Jeremy se întoarse la birou, deschise caseta din mijloc şi scoase o foaie de hârtie.

— Aşa, continuă cu bruscheţe domnişoara Peake. Ciudat cum adesea oamenii nu văd ce e chiar sub nasul lor.

Se îndepărtă chicotind din toată inima. Jeremy râse şi el, dar se opri de îndată ce ea dispăru din vedere. Era pe cale să se întoarcă la birou când intră Pippa ronţăind o brioşă.

CAPITOLUL III

— Mmm, o brioşă trăsnet! spuse Pippa cu gura plină, în timp ce închidea uşa în urma ei şi îşi ştergea degetele lipicioase de fustă,

— Hei, te-ai întors! Cum a fost azi la şcoală?

— Destul de nasol, răspunse Pippa punând pe masă ce rămăsese din brioşă. Azi am vorbit despre afacerile internaționale. Domnişoarei Wilkinson îi plac la nebunie afacerile internaționale. Dar e teribil de slabă. Nu poate să țină ordine în clasă.

În timp ce Pippa scoase din geanta ei o carte, Jeremy o întrebă:

— Care e materia ta preferată?

— Biologia, răspunse prompt şi cu entuziasm Pippa. E minunată. Ieri am disecat un picior de broască. Îi vârî cartea sub ochi. Uite ce am găsit la anticariat. E extrem de rară. Are peste o sută de ani.

— Ce e asta, mai precis?

— E un fel de carte cu rețete, explică Pippa, deschizând cartea. E fascinantă, absolut fascinantă.

— Dar despre ce e? voi Jeremy să ştie.

Pippa era deja cufundată în citit.

— Poftim? întrebă ea, dând paginile.

— În mod sigur pare foarte captivantă.

— Poftim? repetă Pippa, încă absorbită de carte.

— Evident că a meritat banii, comentă ironic Jeremy şi luă un ziar.

Aparent încurcată de ce citea în carte, Pippa îl întrebă:

— Care e diferența dintre o lumânare de ceară şi o lumânare de seu?

Jeremy se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Aş zice că lumânarea de seu este pronunţat inferioară. Dar în mod sigur nu se mănâncă. Ce carte ciudată!

Foarte amuzată, Pippa se ridică.

— „Se mănâncă?” declamă ea. Sună ca „Douăzeci de întrebări”.

Râse, trânti cartea pe scaun şi luă din blibliotecă un pachet de cărţi de joc.

— Şii să joci „Licitaţie”?

Acum pe deplin preocupat de ziar, Jeremy răspunse doar cu un „Nu”.

Pippa încercă să-i capteze atenţia.

— Îmi închipui că nu ţi-ar plăcea să joci „Popa prostu”?

— Nu, răspunse cu fermitate Jeremy, după care lăsă ziarul pe banchetă, apoi se aşeză la birou şi scrise o adresă pe un plic.

— Nu, mă gândeam eu că nu ţi-ar plăcea, murmură Pippa.

Îngenunchind în mijlocul camerei, întinse cărţile pe covor şi începu să-şi dea o pasienţă.

— Aş dori să avem o zi frumoasă pentru schimbare, se plânse ea. E mare plictiseală să fii la ţară când e vreme umedă.

Jeremy se uită la ea.

— Îţi place să trăieşti la ţară, Pippa?

— Destul de mult, răspunse fata cu entuziasm. Îmi place mult mai mult decât la Londra. Casa asta e trăsnet, şi are teren de tenis şi tot. Avem chiar şi-o ascunzătoare.

— O ascunzătoare? întrebă zâmbind Jeremy. În casa asta?

— Da...

— Nu te cred, Pippa.

— Uite, am să-ţi arăt.

Pippa se duse în partea dreaptă a rafturilor cu cărţi, scoase câteva cărţi şi trase în jos o pârghie mică din peretele din spatele cărţilor. La dreapta rafturilor se deschise o porţiune de perete, care era de fapt o uşă mascată. În spatele ei era o nişă măricică ce avea în peretele din fund o altă uşă mascată.

— Nu e chiar o ascunzătoare, dar în mod sigur e un pasaj secret. Uşa aia dă în bibliotecă.

— Serios? întrebă Jeremy şi se duse să cerceteze.

Deschise uşa din fundul nişei, aruncă o privire în bibliotecă, apoi o închise şi se întoarse în cameră.

— Ai dreptate, Pippa.

— Dar e atât de camuflat încât, dacă n-ai şti, nici n-ai bănui că există, spuse Pippa în timp ce ridică pârghia pentru a închide panoul. E genul de loc foarte convenabil pentru a ascunde un cadavru, nu crezi?

Jeremy zâmbi.

— Parcă e făcut pentru asta.

Pippa se întoarse la cărțile ei de joc, în timp ce intră Clarissa.

Jeremy ridică privirea.

— Te caută amazoana, o informă el.

— Domnişoara Peake? Ce plicticoasă! exclamă Clarissa şi luând brioşa Pippei de pe masă muşcă din ea.

Pippa se ridică imediat în picioare.

— Hei, aia-i a mea! protestă ea.

— Ființă lacomă, murmură Clarissa dându-i ce mai rămăsese din brioşă.

Pippa o puse înapoi pe masă şi se întoarse la cărțile ei.

— Mai întâi a strigat la mine ca la o oaie, apoi m-a luat la rost că nu ştiu să umblu cu biroul ăsta, îi spuse Jeremy Clarissei.

— E o adevărată pacoste, recunoscu Clarissa rezemându-se de brațul canapelei şi uitându-se la cărțile Pippei. Dar noi doar am închiriat casa, şi am luat-o cu ea cu tot, aşa că…

Se întrerupse pentru a-i spune Pippei:

— Zece negru peste valetul roşu.

Apoi continuă:

— Aşa că trebuie să o păstrăm. Şi, în tot cazul, e cu adevărat o grădinăreasă foarte bună.

— Ştiu, fu de acord Jeremy petrecându-şi brațul în jurul ei. Am văzut din dormitorul meu în dimineața asta. Am auzit

nişte gâfâieli şi am scos capul pe fereastră şi am văzut-o pe amazoană în grădină săpând ceva care semăna cu un mormânt enorm.

— Asta se cheamă şanț adânc, explică Clarissa. Cred că se plantează varză în el.

Jeremy se aplecă pentru a studia jocul Pippei.

— Trei roşu pe patru negru, o sfătui el pe copilă care îi răspunse cu o privire furioasă.

Ieşind din bibliotecă alături de Hugo, sir Rowland îi adresă lui Jeremy o privire cu subînțeles. Acesta îşi luă cu tact brațul din jurul Clarissei şi se îndepărtă de ea.

— În sfârşit s-a înseninat, anunță sir Rowland. E prea târziu pentru golf, totuşi. Mai e lumină vreo douăzeci de minute, atât.

Îndreptându-se spre glasvand şi uitându-se în grădină adăugă:

— Cred că am putea pleca deja spre clubul de golf, dacă e să cinăm în seara asta acolo.

— Mă duc să-mi iau haina, spuse Hugo, aplecându-se asupra Pippei ca să-i arate o carte în timp ce trecea pe lângă ea.

Pippa, acum furioasă cu adevărat, se aplecă şi îşi ascunse cărțile cu trupul ei, în timp ce Hugo se întoarse pentru a-l întreba pe Jeremy:

— Băiatul meu ce zice? Vii cu noi?

— Da, răspunse Jeremy. Mă duc doar să-mi iau sacoul.

El şi Hugo ieşiră în hol lăsând uşa deschisă.

— Eşti sigur că nu te deranjează să cinezi la club în seara asta, dragule? îl întrebă Clarissa pe sir Rowland.

— Nici un pic. E un aranjament foarte înțelept, din moment ce servitorii au seară liberă.

În cameră intră valetul între două vârste al soților Hailsham-Brown şi se duse la Pippa.

— Cina dumneavoastră e pregătită în sala de lecții, domnişoară Pippa. Aveți lapte, fructe şi biscuiții dumneavoastră preferați.

— Ce bine! strigă Pippa sărind în picioare. Sunt lihnită de foame.

Pippa țâşni spre uşa dinspre hol dar fu oprită de Clarissa care îi spuse tăios să își adune cărțile de joc şi să le pună la loc.

— Oh, la naiba! exclamă Pippa.

Se întoarse la cărți, îngenunche şi începu să le adune punându-le într-un morman pe canapea.

Valetul i se adresă acum Clarissei.

— Scuzați-mă, doamnă, murmură el respectuos.

— Da, Elgin, ce este?

Valetul arăta stânjenit.

— A fost o mică... neplăcere cu privire la legume.

— Oh, Doamne! spuse Clarissa. Te referi la domnişoara Peake?

— Da, doamnă. Soția mea o găseşte foarte dificilă pe domnişoara Peake, doamnă. Intră mereu în bucătărie şi critică şi strâmbă din nas, şi soției mele nu-i place deloc asta. Oriunde am fost, eu şi doamna Elgin am avut relații foarte bune cu grădinarul.

— Îmi pare tare rău, răspunse Clarissa reprimându-şi un zâmbet. Am să încerc să fac ceva. Am să vorbesc cu domnişoara Peake.

— Mulțumesc, doamnă, spuse Elgin.

Se înclină şi ieşi din încăpere închizând uşa după el.

— Ce obositori sunt servitorii! îi spuse Clarissa lui sir Rowland.

— Oricum, cred că eşti norocoasă că ai cuplul ăsta - soții Elgin. Unde i-ai găsit?

— Prin agenția de plasare.

Sir Rowland se încruntă.

— Sper că nu cea care întotdeauna trimite escroci. Mai ții minte agenția aia cu nume spaniol sau italian - di Botello, nu-i aşa - care tot trimitea oameni la interviuri, majoritatea lor dovedindu-se a fi străini intrați ilegal în țară? Andy Hulme a fost practic curățat de un cuplu pe care el şi soția lui îl

angajaseră. L-au lăsat fără o jumătate din casă. Şi încă nu i-au prins.

— Oh, da, râse Clarissa. Îmi amintesc. Hai, Pippa, grăbeşte-te.

Pippa adună cărțile şi se ridică.

— Gata, spuse ea punând cărțile pe raftul bibliotecii şi adăugă bombănind: Bine ar fi dacă n-ar trebui să faci curat toată ziua.

Porni către uşă dar fu oprită de Clarissa care, luând de pe masă restul de brioşă, îi strigă:

— Uite, i-ați şi brioşa. Şi nu uita să-ți iei şi pălăria şi geanta.

Pippa se conformă şi, în cele din urmă, ieşi, închizând uşa după ea.

Sir Rowland râse, iar Clarissa, râzând şi ea, luă o țigară dintr-o cutie de pe masă. Afară începea să se însereze, iar camera era acum ceva mai întunecată.

— E minunat, să ştii! exlamă sir Rowland. Acum Pippa e un alt copil. Ai făcut o treabă nemaipomenită, Clarissa.

Clarissa se lăsă pe canapea.

— Cred că acum mă place cu adevărat şi are încredere în mine, spuse ea. Iar mie îmi face mare plăcere să fiu mamă vitregă.

Sir Rowland luă o brichetă de pe masa de lângă canapea şi aprinse țigara Clarissei.

— Ei bine, spuse el, în mod sigur pare iarăşi un copil fericit şi normal.

Clarissa dădu din cap a aprobare.

— Cred că viața la țară a contat foarte mult, spuse ea. Şi merge la o şcoală foarte bună unde îşi face o mulțime de prietene. Da, cred că e fericită şi, cum spui tu, normală.

Sir Rowland se încruntă şi rosti:

— E şocant să vezi un copil în starea în care era ea. Îmi vine s-o strâng de gât pe Miranda. Ce mamă îngrozitoare a fost!

— Da, aprobă Clarissa. Pippei îi era pur şi simplu groază de mama ei.

Sir Rowland se aşeză pe canapea, lângă ea.

— A fost o afacere şocantă, murmură el.

Clarissa îşi strânse pumnii şi făcu un gest furios.

— Mă apucă furia de fiecare dată când mă gândesc la Miranda, spuse ea. Cât l-a făcut pe Henry să sufere, şi prin câte a făcut-o pe copila asta să treacă! Tot nu înțeleg cum poate face o femeie aşa ceva.

— Drogurile sunt o afacere scârboasă. Îți schimbă tot caracterul.

Rămaseră o clipă tăcuți, apoi Clarissa întrebă:

— Ce crezi că a făcut-o să se apuce de droguri?

— Cred că prietenul ei, porcul ăla de Oliver Costello, spuse sir Rowland. Sunt convins că e băgat în afacerile cu droguri.

— E un om cumplit, aprobă Clarissa. Un adevărat diavol.

— E măritată cu el acum, nu-i aşa?

— Da, s-au căsătorit cam acum o lupă.

Sir Rowland clătină din cap.

— Ei bine, nu încape îndoială că Henry a scăpat de tot de Miranda, spuse el. Henry e un tip de treabă. Un tip cu adevărat cumsecade.

Clarissa zâmbi şi murmură cu blândețe:

— Crezi că e nevoie să-mi spui asta?

— Ştiu că nu vorbeşte mult, continuă sir Rowland. Dar e foarte înțelept.

Se opri, apoi adăugă:

— Tânărul ăsta, Jeremy, ce ştii despre el?

Clarissa zâmbi din nou.

— Jeremy? E foarte amuzant.

Sir Rowland pufni cu dispreț.

— Se pare că, în ziua de azi, asta e singurul lucru de care le pasă oamenilor.

Se uită serios la Clarissa, apoi continuă:

— N-ai... n-ai să faci vreo prostie, nu-i aşa?

Clarissa râse.

— Să nu mă îndrăgostesc de Jeremy Warrender, asta vrei să spui, nu-i aşa?

Sir Rowland continuă să o privească serios.

— Da, exact asta am vrut să spun. Este evident că ține foarte mult la tine. Şi nu-şi poate ține mâinile acasă. Dar tu şi Henry aveți o căsnicie foarte fericită, şi n-aş vrea să faci ceva s-o pui în pericol.

Clarissa îi zâmbi drăgăstos.

— Chiar crezi că aş face o aşa prostie? întrebă ea.

— În mod sigur ar fi o mare prostie. Ştii, draga mea, te-am văzut crescând. Însemni foarte mult pentru mine. Dacă vreodată ai să fii în vreun bucluc, ai să vii la bătrânul tău tutore, nu-i aşa?

— Desigur, scumpul meu Roly, spuse Clarissa şi îl sărută pe obraz. Iar în privința lui Jeremy n-ai de ce să-ți faci griji. Ştiu că e fermecător şi atrăgător şi tot tacâmul. Dar mă cunoşti, eu doar mă distrez. Mă amuz, doar. Nimic serios.

Sir Rowland dădu să vorbească, dar în acel moment apăru pe neaşteptate domnişoara Peake.

CAPITOLUL IV

Domnişoara Peake se descălţase deja de cizme, şi era în ciorapi. În mână avea o căpăţână de conopidă italiană.

— Sper că nu vă deranjează că am venit aşa, doamnă Hailsham-Brown, bubui ea în timp ce se îndrepta spre canapea. N-am să murdăresc podeaua, mi-am lăsat cizmele afară. Vreau doar să vă uitaţi la conopida asta.

O întinse peste speteaza canapelei, vârând-o sub nasul Clarissei cu un gest bătăios.

— Păi... ăă... arată foarte frumos, răspunse gestului Clarissa.

Domnişoara Peake mută repezit conopida spre sir Rowland.

— Aruncaţi o privire! îi ordonă ea.

Sir Rowland făcu ce i se spusese şi îşi dădu verdictul.

— Nu văd nimic rău la ea, declară el, dar îi luă conopida pentru a o cerceta îndeaproape.

— Fireşte că n-are nimic, lătră la el domnişoara Peake. Am dus ieri la bucătărie una exact la fel, şi femeia aia din bucătărie...

Se întrerupse pentru a adăuga ca paranteză:

— Desigur, nu vreau să spun nimic rău împotriva servitorilor dumneavoastră, doamnă Hailsham-Brown, deşi aş putea spune multe.

Revenind la tema principală, continuă:

— Dar acea doamnă Elgin a avut tupeul să-mi spună că ea nu are de gând să gătească o aşa conopidă urâtă. A spus ceva în genul: „Dacă nu eşti în stare să produci ceva mai bun decât asta în grădina de zarzavaturi, ar fi mai bine să-ţi iei altă slujbă”. Am fost atât de mâniată încât îmi venea să o omor.

Clarissa începu să vorbească, dar domnişoara Peake o dădu înainte fără să țină seama de asta.

— Acum dumneavoastră ştiți că eu nu vreau niciodată să provoc probleme, insistă ea. Dar n-am de gând să intru în bucătăria aia ca să fiu insultată.

După o scurtă pauză pentru a-şi recăpăta răsuflarea, îşi reluă tirada:

— Pe viitor am să trântesc legumele în fața uşii din spate, iar doamna Elgin poate să lase acolo o listă...

În acest punct sir Rowland făcu o tentativă să-i înapoieze conopida, dar domnişoara Peake îl ignoră şi continuă:

— Poate să lase acolo o listă cu ce are nevoie.

Nici Clarissa nici sir Rowland nu găsiră nimic de răspuns, şi domnişoara Peake deschise gura să vorbească din nou când sună telefonul.

— Răspund eu, tună ea.

Se duse la telefon şi ridică receptorul.

— Alo... da! lătră ea, ştergând cu şorțul un colț al mesei. Aici e Copplestone Court... Doriți cu doamna Brown?... Da, e aici.

Clarissa îşi stinse țigara, se duse la telefon şi luă receptorul de la domnişoara Peake.

— Alo. Aici doamna Hailsham-Brown... Alo... Alo... Se uită la domnişoara Peake. Ce ciudat! Se pare că a închis.

În timp ce Clarissa punea receptorul în furcă, domnişoara Peake țâşni brusc spre masa în consolă şi o lipi la loc de perete.

— Scuzați-mă, bubui ea, dar domnului Sellon îi plăcea întotdeauna ca masa asta să stea lipită de perete.

Clarissa se strâmbă pe furiş la sir Rowland, dar se grăbi totuşi s-o ajute pe domnişoara Peake.

— Mulțumesc, spuse grădinăreasa. Şi vă rog să aveți grijă la urmele lăsate de pahare pe mobilă, doamnă Brown-Hailsham. Scuzați-mă, vreau să spun Hailsham-Brown. Râse zgomotos. În fine, Brown-Hailsham, Hailsham-Brown, e acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Nu e, domnişoară Peake, spuse sir Rowland.

În acest moment în încăpere intră Hugo.

Domnişoara Peake îl salută în felul ei zgomotos, se duse la el şi-l bătu zdravăn pe spate, apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Noapte bună tuturor! strigă ea. Trebuie să plec... Daţi-mi conopida.

Luând conopida întinsă de sir Rowland, dispăru pe uşa glasvandului.

Hugo se uită după ea, apoi se întoarse spre Clarissa şi sir Rowland.

— Cum naiba o suportă Henry pe femeia asta? se miră el cu glas tare.

— De fapt o găseşte foarte greu de suportat, răspunse Clarissa luând cartea Pippei de pe scaun şi punând-o pe masă.

— Cred şi eu! aprobă Hugo. E atât de zglobie!

— Un caz de dezvoltare întârziată, mă tem, spuse sir Rowland clătinând din cap.

Clarissa zâmbi.

— Sunt de acord că e înnebunitoare, dar e o grădinăreasa foarte bună şi, cum spun eu mereu la toată lumea, am luat-o odată cu casa, şi cum casa este minunat de ieftină...

— Ieftină? Oare? o întrerupse Hugo. Mă uimeşti.

— Fantastic de ieftină, întări Clarissa. Au văzut un anunţ, am venit şi am văzut-o şi am luat-o pe loc pentru şase luni mobilată.

— A cui este? întrebă sir Rowland.

— Aparţinea unui anume domn Sellon, răspunse Clarissa. Dar a murit. Era negustor de antichităţi în Maidstone.

— Ah, da! exclamă Hugo. Aşa-i. Sellon şi Brown. Am cumpărat odată de la ei o oglindă Chippendale foarte frumoasă. Sellon locuia aici la ţară şi venea zilnic la Maidston, dar sunt sigur că uneori aducea aici clienţi să le arate lucrurile pe care le ţinea în casă.

Clarissa spuse, adresându-se amândurora:

— Fiți atenți, casa asta are câteva dezavantaje. Nu mai departe decât ieri a venit aici un bărbat într-un costum țipător în carouri cu o maşină sport şi a vrut să cumpere biroul acela. I-am spus că nu e al nostru şi nu putem să-l vindem, dar pur şi simplu nu a vrut să mă creadă şi a tot ridicat prețul. La sfârşit a ajuns la cinci sute de lire.

— Cinci sute de lire! exclamă sir Rowland, cu adevărt uimit. Se duse la birou. Doamne sfinte! Nici chiar la târgul negustorilor de antichități n-am auzit de un asemenea preț. E un obiect destul de frumos, dar cu siguranță nu deosebit de valoros.

Hugo veni lângă el la birou, în timp ce în cameră intră Pippa.

— Mi-e încă foame, se văită ea.

— Nu poate să-ți fie, îi spuse Clarissa cu fermitate.

— Ba mi-e, insistă Pippa. Lapte şi biscuiți cu ciocolată şi o banană nu sunt chiar sățioase.

Se duse la fotoliu şi se trânti în el.

Sir Rowland şi Hugo se uitau încă la birou.

— În mod sigur e un birou frumos, spuse sir Rowland.

— Absolut autentic, aş spune, dar nu e ce aş numi eu o piesă de colecționar. Nu eşti de acord, Hugo?

— Ba da, dar poate că are un sertar secret în care se află un colier cu diamante.

— Chiar are un sertar secret, interveni Pippa.

— Poftim?! exclamă Clarissa.

— Am găsit o carte la tarabă numai despre sertarele secrete din mobila veche, explică Pippa. Aşa că m-am uitat la birou şi la toate lucrurile de prin casă. Dar numai acesta are un sertar secret. Se ridică din fotoliu. Am să vă arăt.

Se duse la birou şi deschise o casetă, apoi vârî mâna în ea.

— Vedeți, tragi asta afară şi aici dedesubt e un fel de opritoare mică.

— Hm! mârâi Hugo. N-aş numi asta foarte secret.

— Ah, dar asta nu e tot, continuă Pippa. Apeşi pe chestia asta şi sare afară un sertăraş. Uite aşa. Vedeți?

Hugo luă sertarul şi scoase din el o bucăţică de hârtie.

— Hei, ce e asta? întrebă el şi citi cu glas tare: „V-am păcălit”.

— Poftim?! exclamă sir Rowland, iar Pippa izbucni într-o cascadă de râs.

Ceilalţi începură să râdă şi ei, iar sir Rowland o scutură în joacă pe Pippa care se lăudă:

— Eu am pus asta acolo!

— Ticăloasă mică! spuse sir Rowland, ciufulind-o. Devii la fel de rea ca Clarissa cu trucurile tale prosteşti.

Pippa spuse:

— De fapt, înăuntru era un plic cu autograful reginei Victoria în el. Să vi-l arăt. Ţâşni spre bibliotecă, în timp ce Clarissa se duse la birou şi închise caseta.

Pippa deschise o cutiuţă de pe raftul de jos al bibliotecii, scoase din ea un plic vechi în care se aflau trei bucăţi de hârtie şi le arătă celor prezenţi.

— Colecţionezi autografe, Pippa? o întrebă sir Rowland.

— Nu chiar, răspunse Pippa. Doar ca ocupaţie colaterală.

Îi dădu o bucată de hârtie lui Hugo care îşi aruncă ochii pe ea apoi i-o trecu lui sir Rowland.

— La şcoală e o fată care colecţionează timbre, iar fratele ei are o colecţie impresionantă, spuse Pippa. Toamna trecută a crezut că are un timbru ca cel pe care l-a văzut în catalog — suedez, parcă, şi care valora sute de lire.

În timp ce vorbea, îi dădu celelalte două bucăţi de hârtie şi plicul lui Hugo care i le trecu lui sir Rowland.

— Fratele prietenei mele era extrem de emoţionat şi a dus timbrul unui negustor. Dar negustorul a spus că nu era ce credea el, deşi era un timbru bun. Oricum, i-a dat cinci lire pe el.

Sir Rowland îi înapoie Pippei două din autografe.

— Cinci lire e destul de bine, nu-i aşa? îl întrebă Pippa pe Hugo care mârâi afirmativ.

Se uită la autografe:

— Oare cât o valora autograful reginei Victoria? se întrebă Pippa cu voce tare.

— Cam cinci-zece şilingi, cred îi răspuse Sir Rowland, uitându-se la plicul pe care-l ținea.

— Îl am şi pe cel al lui John Ruskin şi pe cel al lui Robert Browning, le spuse Pippa.

— Mă tem că nici unul nu valorează mai mult, zise Sir Rowland înmânându-i lui Hugo ultimul autograf şi plicul.

Hugo le luă şi i le dădu Pippei mumurând compătimitor:

— Îmi pare rău draga mea. N-o duci prea bine cu banii, nu?

— Aş fi vrut să-l am pe cel al lui Neville Duke şi Roger Bannister, murmură cu jind Pippa. Astea istorice sunt mai degrabă în stare proastă, cred.

Ea puse la loc plicul şi autografele în cutie, plasă cutia înapoi pe raft şi se întoarse cu spatele spre uşa dinspre hol.

— Pot să văd dacă mai sunt biscuiți cu ciocolată în cămară, Clarissa?, întrebă ea.

— Da, dacă vrei, îi spuse Clarissa zâmbind.

— Trebuie să plecăm, zise Hugo urmând-o pe Pippa către uşă şi strigând pe scări.

— Jeremy! Hai! Jeremy!

— Sosesc, şopti Jeremy coborând scările, străbătu holul şi intră în cameră ducând o crosă de golf.

— Henry ar trebui să fie acasă, murmură Clarissa.

Hugo se duse la glasvand strigând către Jeremy:

— Mai bine să ieşim pe aici, e mai aproape.

Se întoarse înnapoi către Clarissa:

— Noapte bună Clarissa, draga mea! zise el. Mulțumesc că ne-ai suportat. Probabil că de la club am să mă întorc direct acasă, dar îți promit că am să-ți trimit înnapoi oaspeții întregi!

— Noapte bună Clarissa, i se alătură Jeremy în timp ce îl urma pe Hugo în grădină.

Clarissa le ură la revedere iar Sir Rowland veni lângă ea şi o cuprinse cu brațul:

— Noapte bună, draga mea! spuse el. Probabil că eu şi Jeremy nu vom reveni acasă înainte de miezul nopţii.

Clarissa îl conduse până la glasvand:

— E cu adevărat o seară minunată! spuse ea. Te conduc până la poarta ce dă către terenul de golf.

Porniră împreună prin grădină, nefăcând nicio tentativă de a-i prinde pe Hugo şi Jeremy.

— La ce oră crezi că va fi acasă Henry? o întrebă Sir Rowland pe Clarissa.

— Oh! nu sunt sigură. Depinde. Foarte curând aş zice. Oricum, vom petrece împreună o seară liniştită, vom servi ceva hrană rece şi probabil ne vom duce la culcare înainte ca tu şi Jeremy să vă întoarceţi.

— Da, nu ne aşteptaţi!

Ajunseră la poarta grădinii şi Clarissa spuse:

— La revedere dragul meu, ne vedem mai târziu sau mâine la micul dejun.

Sir Rowland o sărută drăgăstos pe obraz şi porni mai departe cu pas vioi să-şi ajungă din urmă tovarăşii, în timp ce Clarissa se întoarse spre casă. Era o seară plăcută şi mergea agale, oprindu-se să se bucure de peisaj şi să miroasă florile şi lăsându-ţi gândurile să hoinărească. Râse amintindu-şi imaginea lui Miss Peake cu conopida ei, apoi zâmbi la amintirea avansurilor lui Jeremy şi se întrebă dacă, întradevăr, vorbise serios. Apropiindu-se de casă începu să se gândească cu plăcere la perspectiva unei seri liniştite, acasă, împreună cu soţul său.

CAPITOLUL V

La nici cinci minute după plecarea Clarissei şi a lui sir Rowland, Elgin, valetul, intră în cameră cu o tavă, cu băuturi pe care o puse pe o masă. În acel moment se auzi soneria şi valetul se duse să deschidă. În fața uşii stătea un bărbat brunet şi chipeş.

— Bună seara, domnule, îl salută valetul.

— Bună seara. Am venit la doamna Brown, spuse bărbatul, oarecum cu bruschețe.

— Da, domnule, vă rog să intrați. Închizând uşa în urma necunoscutului, valetul întrebă: Cum vă numiți, domnule?

— Domnul Costello.

— Pe aici, domnule.

Elgin îl conduse în lungul holului, se opri în uşa salonului şi spuse:

— Vă rog să aşteptați aici, domnule. Doamna este acasă. Mă duc să o caut. Domnul Costello, ziceați?

— Exact, răspunse străinul. Oliver Costello.

— Prea bine, domnule, îngână Elgin şi se îndepărtă închizând mai întâi uşa după el.

Rămas singur, Oliver Costello se uită prin cameră, se duse să asculte mai întâi la uşa bibliotecii, apoi la uşa dinspre hol, apoi se apropie de birou, se aplecă asupra lui şi se uită bine la sertare. Auzind un zgomot, se îndepărtă repede de birou şi stătea în mijlocul camerei când Clarissa intră pe uşa glasvandului.

Costello se întoarse. Când văzu cine era, păru uimit.

Clarissa vorbi prima.

— Tu? întrebă ea extrem de surprinsă.

— Clarissa! Ce cauți aici? exclamă Costello, la fel de surprins.

— E o întrebare destul de prostească, nu crezi? E casa mea.
— Asta e casa ta?
— Nu te preface că nu ştii.
Câteva clipe Costello se uită lung la ea fără să vorbească. Apoi, adoptând o atitudine total schimbată, remarcă:
— Ce casă încântătoare! A aparţinut bătrânului negustor de antichităţi, nu-i aşa? Ţin minte că m-a adus aici odată să-mi arate nişte scaune Ludovic al cincisprezecelea.
Scoase din buzunar o tabacheră.
— O ţigară? întrebă el.
— Nu, mulţumesc, răspunse cu bruscheţe Clarissa şi adăugă: Cred că ar fi mai bine să pleci. Soţul meu trebuie să sosească şi nu cred că va fi prea încântat să te vadă.
Costello răspunse cu insolenţă şi amuzament.
— Dar eu ţin neapărat să-l văd. De fapt, de asta am venit, să discutăm despre nişte aranjamente.
— Aranjamente? întrebă nedumerită Clarissa.
— Aranjamente privitoare la Pippa, explică Costello. Miranda nu are nimic împotrivă ca Pippa să-şi petreacă o parte din vacanţa de vară cu Henry, şi poate şi o săptămână de Crăciun, dar în rest...
Clarissa îl întrerupse pe un ton tăios:
— Ce vrei să spui? Căminul Pippei e aici.
Costello se duse degajat către masa pe care se aflau băuturile şi spuse:
— Dar, draga mea Clarissa, în mod sigur eşti la curent cu faptul că tribunalul i-a încredinţat Mirandei custodia copilei, nu? Luă o sticlă de whisky. Îmi dai voie? întrebă el şi, fără să aştepte răspunsul, îşi turnă un pahar. Decizia n-a fost contestată.
Clarissa îl înfruntă bătăioasă şi spuse clar şi concis:
— Henry i-a permis Mirandei să divorţeze de el numai după ce au căzut de acord între ei ca Pippa să locuiască cu tatăl ei. Dacă Miranda n-ar fi acceptat, Henry ar fi divorţat de ea şi nu invers.
Castello scoase un hohot de râs asemănător unui nechezat.

— N-o cunoşti prea bine pe Miranda, nu-i aşa? întrebă el. Se răzgândeşte foarte des.

Clarissa se întoarce cu spatele la el şi rosti cu dispreț:

— Nu cred nici o clipă că Miranda vrea fata, sau măcar îi pasă de ea.

— Dar tu nu eşti mamă, dragă Clarissa, răspunse cu impertinență Costello. N-ai nimic împotrivă să-ți spun Clarissa, nu-i aşa? continuă el cu un zâmbet nesuferit. La urma urmei, acum că sunt însurat cu Miranda suntem practic rude.

Dădu pe gât paharul dintr-o înghițitură şi-l puse pe masă.

— Da, continuă el, pot să te asigur că acum Miranda are nişte sentimente materne foarte puternice. Consideră că Pippa trebuie să locuiască cu noi majoritatea timpului.

— Nu cred, se rățoi Clarissa.

— Cum vrei. Costello se instală confortabil în fotoliu. Dar n-are rost să încerci să conteşti. La urma urmei, nu există nici un aranjament în scris, să ştii.

— Nu o să o aveți pe Pippa, spuse cu fermitate Clarisa. Copila era la pământ cu nervii când a venit la noi. Acum e mult mai bine şi se simte foarte bine la şcoală, şi de asta o să rămână la noi.

— Cum veți reuşi asta, draga mea? pufni Costello. Legea e de partea noastră.

— Ce se ascunde în spatele tuturor acestora? întrebă Clarissa tulburată. Nu vă pasă de Pippa. Ce vreți de fapt? Se opri, apoi îşi dădu o palmă peste frunte. Oh, ce proastă sunt. Desigur, e un şantaj.

În acel moment apăru Elgin.

— Vă căutam, doamnă, spuse el. E bine dacă eu şi doamna Elgin ne luăm acum seara liberă?

— Da, foarte bine, Elgin, răspunse Clarissa.

— A sosit taxiul să ne ia, explică Elgin. Cina e deja pusă în sufragerie.

Dădu să plece, apoi se întoarse către Clarissa.

— Doriți să închid aici, doamnă? întrebă el cu ochii pe Costello.
— Nu, mă voi ocupa eu de asta. Dumneata şi doamna Elgin puteți pleca.
— Mulțumesc, doamnă. Noapte bună.
— Noapte bună, Elgin.
Costello aşteptă până când valetul ieşi din cameră, apoi spuse:
— Şantaj e un cuvânt foarte urât, Clarissa. Eu aş fi ceva mai atent în mânuirea vorbelor şi a acuzațiilor pe nedrept. Am pomenit eu măcar o dată de bani?
— Nu încă. Dar la asta te gândeşti, nu-i aşa?
Costello ridică din umeri şi îşi dădu brațele în lături într-un gest expresiv.
— E drept că nu stau prea bine cu banii, recunoscu el. După cum fără îndoială ştii, Miranda a fost întotdeauna foarte extravagantă. Cred că ea consideră că Henry ar putea să-i reacorde alocația. În definitiv, e bogat.
Clarissa se duse la Costello şi îl înfruntă fățiş.
— Ascultă la mine! Nu ştiu ce zice Henry, dar ştiu ce vreau eu. Voi încercați s-o luați pe Pippa de aici, iar eu am să mă lupt cu unghiile şi cu dinții. Şi nu-mi pasă ce arme folosesc.
Aparent neimpresionat de izbucnirea ei, Costello chicoti, dar Clarissa continuă:
— Nu o să fie greu să obțin dovezi medicale precum că Miranda e dependentă de droguri. Am să mă duc chiar la Scotland Yard şi am să vorbesc cu cei de la narcotice şi am să le sugerez să nu te scape nici pe tine din ochi.
Costello tresări la vorbele astea.
— E greu de crezut că cinstitul Henry o să fie de acord cu metodele tale, spuse el.
— Atunci va trebui să le înghită, răspunse cu sălbăticie Clarissa. Copilul contează. N-am să las ca Pippa să fie terorizată sau înspăimântată.
În acel moment în cameră intră Pippa. Dând cu ochii de Costello, se opri brusc, cu un aer îngrozit.

— Bună Pippa, o salută Costello. Ce ai mai crescut!

Când el se îndreptă spre ea, Pippa se îndepărtă cu spatele.

— Tocmai am venit să fac nişte aranjamente privitoare la tine, spuse Costello. Mama te aşteaptă cu nerăbdare să fii iar cu ea. Acum suntem căsătoriți şi...

— Nu vin! strigă Pippa isteric, alergând spre Clarissa în căutare de protecție. Nu vin. Nu mă pot lua, Clarissa, nu-i aşa? N-or să...

— Nu-ți face griji, iubito, o linişti Clarissa, înconjurând-o cu brațul. Casa ta e aici, cu mine şi tatăl tău, şi n-ai s-o părăseşti.

— Dar te asigur... începu Costello, însă fu întrerupt cu sălbăticie de Clarissa.

— Ieşi imediat! îi ordonă ea.

Prefăcându-se în bătaie de joc că îi era frică de ea, Costello îşi ridică mâinile deasupra capului şi se dădu cu spatele înapoi.

— Imediat! repetă Clarissa, avansând spre el. Nu vreau să te văd în casa mea, auzi?

Domnişoara Peake apăru la glasvand cu o furcă.

— Oh, doamnă Hailsham-Brown, începu ea, am...

Clarissa o întrerupse.

— Domnişoară Peake, vrei să-i arăți domnului Costello drumul până la poarta ce dă pe terenul de golf?

Costello se uită la domnişoara Peake care ridică furca în timp ce îi susținea privirea.

— Domnişoara... Peake? întrebă el.

— Încântată de cunoştință, răspunse dintr-o bucată femeia. Sunt grădinăreasa de aici.

— Într-adevăr, da, spuse Costello. Poate îți aminteşti, am mai venit aici o dată, să mă uit la nişte mobilă veche.

— Oh, da, răspunse domnişoara Peake. Pe vremea domnului Sellon. Dar azi nu puteți să-l vedeți, să ştiți. A murit.

— Nu, n-am venit la el. Am venit la... doamna Brown.

— Da? Aşa? Ei bine, acum ați văzut-o, spuse domnişoara Peake care părea să-şi dea seama că oaspetele era nedorit.

Costello se întoarse către Clarissa.

— La revedere, Clarissa, spuse el. Vei mai auzi de mine, să ştii, adăugă el aproape amenințător.

— Pe aici, îl conduse domnişoara Peake arătându-i uşa glasvandului. Îl urmă afară, întrebând: Doriți să ajungeți la autobuz, sau ați venit cu maşina?

— Mi-am lăsat maşina lângă grajduri, răspunse Costello în timp ce se îndepărtau.

CAPITOLUL VI

Imediat după plecarea lui Oliver Costello şi a domnişoarei Peake, Pippa izbucni în lacrimi.

— O să mă ia de aici, hohoti ea agăţându-se de Clarissa.

— Ba n-o să te ia, o linişti Clarissa.

Pippa strigă:

— Îl urăsc! Întotdeauna l-am urât!

Temându-se că fata era în pragul isteriei, Clarissa vorbi cu duritate.

— Pippa!

Pippa se dădu înapoi.

— Nu vreau să mă întorc la mama! ţipă ea. Prefer să mor. Da, prefer să mor. Am să-l ucid.

Pippa părea acum complet cuprinsă de isterie.

— Am să mă omor! Am să-mi tai venele.

Clarissa o apucă de umeri.

— Controlează-te, Pippa, îi ordonă ea. E în ordine, crede-mă. Sunt aici.

— Dar nu vreau să mă întorc la mama şi îl urăsc pe Oliver! strigă cu disperare Pippa. E ticălos, ticălos, ticălos!

— Da, dragă, ştiu, murmură liniştitor Clarissa.

— Dar nu ştii! Nu ţi-am spus până acum. N-am putut suporta să pomenesc despre asta. Nu e vorba doar că Miranda bea tot timpul şi era tare nesuferită. Într-o noapte când ea era plecată undeva, iar Oliver era acasă cu mine... cred că era tare beat... nu ştiu... dar...

Se opri şi preţ de o clipă păru incapabilă să continue. Apoi, impunându-şi să vorbească mai departe, se uită în podea şi bombăni neclar:

— A încercat să-mi facă ceva.

Clarissa arătă interzisă.

— Ce vrei să spui, Pippa? Ce încerci să spui?

Pippa se uită disperată în jur de parcă ar fi căutat pe cineva care să vorbească în locul ei.

— A... a încercat să mă sărute şi când l-am împins m-a înhăţat şi a început să-mi sfâşie hainele. Pe urmă a...

Se opri brusc şi izbucni în hohote de plâns.

— Draga mea copilă, murmură Clarissa îmbrăţişând-o. Încearcă să nu te mai gândeşti la asta. S-a terminat şi nu o să se mai întâmple niciodată. Am să am grijă ca Oliver să-şi primească pedeapsa pentru asta. Bestia dezgustătoare! Nu va scăpa nepedepsit.

Starea de spirit a Pippei se schimbă deodată. În glasul ei se citea acum speranţă.

— Poate o să-l lovească fulgerul, spuse ea.

— Foarte probabil, aprobă Clarissa pe al cărui chip se citea o hotărâre îndârjită. Acum vino-ţi în fire, Pippa. Totul e în regulă.

Pippa se linişti, apoi luă batista şi începu să şteargă de lacrimi rochia Clarissei.

Clarissa reuşi să râdă în faţa acestui gest, apoi, întorcând-o cu faţa către uşa dinspre hol îi ordonă:

— Şi acum du-te sus şi fă-ţi baia. Dar ai grijă să te speli bine, gâtul tău e absolut jegos.

Pippa părea să-şi revină la normal.

— Întotdeauna este, spuse ea în drum spre uşă.

Dar când era pe cale să iasă, se întoarse brusc şi alergă la Clarissa.

— N-ai să-l laşi să mă ia de aici, nu-i aşa?

— Peste cadavrul meu, răspunse cu hotărâre Clarissa.

Apoi se corectă.

— Nu - peste cadavrul *lui.* Gata! Asta te satisface?

Pippa dădu din cap şi Clarissa o sărută pe frunte.

— Şi-acum, fuga sus! comandă ea.

Pippa o mai îmbrăţişă o dată pe mama ei vitregă şi ieşi. Clarissa rămase o clipă pe gânduri, apoi observând că în cameră era cam întuneric aprinse lumina. Se duse la uşile

glasvaridului şi le închise, după care se aşeză pe canapea uitându-se fix în față ei, evident îngândurată.

Peste doar câteva minute auzi uşa de la intrare şi se uită cu speranță la uşa dinspre hol pe care, o clipă mai târziu, intră soțul ei. Henry Hailsham-Brown era un bărbat foarte arătos la vreo patruzeci de ani, cu o față cam lipsită de expresie. Purta ochelari cu ramă de os, iar în mână avea o servietă.

— Bună, iubito, spuse Henry punându-şi servieta pe fotoliu.

— Bună, Henry. N-a fost o zi absolut îngrozitoare?

— Aşa a fost?

Henry veni lângă sofa şi, aplecându-se peste spătar, îşi sărută soția.

— Nici nu ştiu cu ce să încep, spuse Clarissa. Bea mai întâi ceva.

— Nu acum, refuză Henry şi, ducându-se la glasvand, trase perdelele. Cine e în casă?

Uşor mirată de întrebare, Clarissa răspunse:

— Nimeni. Este seara liberă a soților Elgin. Ştii, Joia Neagră. Vom mânca şuncă rece, budincă de ciocolată, iar cafeaua va fi cu adevărat bună pentru că am s-o prepar eu.

Singurul răspuns al lui Henry fu un: „Nu?"

Izbită de purtarea lui, Clarissa întrebă:

— E vreo problemă, Henry?

— Într-un fel, da.

— S-a întâmplat ceva? E vorba de Miranda?

— Nu, nu, nu s-a întâmplat nimic, o linişti Henry. Nu s-a întâmplat nimic rău. Aş spune că dimpotrivă. Da, dimpotrivă.

Vorbind cu afecțiune şi doar cu o uşoară notă de ironie, Clarissa întrebă:

— Dincolo de fațada asta impenetrabilă, de diplomat, intuiesc eu o anumită emoție omenească, iubitule?

— Ei bine, într-un fel e destul de emoționant, admise Henry.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ca de obicei, la Londra e puțină ceață.
— Şi asta e ceva foarte palpitant?
— Nu, nu ceața, fireşte.
— Ei bine?

Henry se uită repede în jur ca pentru a se asigura că nu e auzit, apoi se duse la canapea şi se aşeză lângă Clarissa.

— Va trebui să păstrezi pentru tine ce am să-ți spun, o atenționă el cu glasul foarte grav.

— Da? îl îndemnă curioasă Clarissa.

— E cu adevărat foarte secret, repetă Henry. Nu trebuie să ştie nimeni. Dar tu trebuie să ştii.

— Hai, spune-mi.

Henry se uită din nou în jur, apoi se întoarse către Clarissa.

— E mare secret, insistă el. Mâine premierul sovietic, Kalendorff, vine la Lontra pentru o conferință importantă cu primul ministru.

— Da, ştiu, spuse neimpresionată Clarissa.

Henry se arătă surprins.

— Cum adică, ştii?

— Am citit duminica trecută în ziar, îl informă degajată soția lui.

— Nu-mi dau seama de ce insişti să citeşti ziarele astea de joasă speță, spuse iritat Henry. Oricum, ziarele nu aveau cum să ştie că vine Kalendorff. Este strict secret.

— Chiar strict secret? Ce să spun! Aşa credeți voi, cei de sus.

Henry se ridică şi începu să se plimbe prin cameră vizibil îngrijorat.

— Vai de mine, trebuie că a existat o scurgere de informații, bombăni el.

— Aş fi zis că până acum trebuia să ştii că întotdeauna există o scurgere de informații, spuse răutăcioasă Clarissa. De fapt, aş fi zis că sunteți cu toții pregătiți pentru asta.

Henry se arătă oarecum ofensat.

— Ştirea a devenit oficială abia în seara asta, spuse el. Avionul lui Kalendorff e aşteptat la Heathrow la opt patruzeci, dar de fapt…

Se apleca peste canapea şi se uită cu îndoială la soția sa.

— Clarissa, chiar pot avea încredere că eşti discretă?

— Sunt mult mai discretă decât orice ziar de duminică, protestă Clarissa legănându-şi piciorul.

Henry se aşeză pe brațul canapelei şi se aplecă spre Clarissa cu un aer conspirativ şi spuse:

— Conferința va avea loc mâine la Whitehall, dar ar avea un mare avantaj dacă mai înainte ar exista o discuție între sir John şi Kalendorff. Fireşte că acum reporterii aşteaptă cu toții la Heathrow, şi din clipa sosirii avionului mişcările lui Kalendorff sunt mai mult sau mai puțin proprietate publică. Din fericire, ceața asta incipientă ne-a făcut jocul.

— Continuă, îl încurajă Clarissa. Până acum sunt emoționată la culme.

— În ultimul moment pilotul avionul lui va considera că nu e recomandat să aterizeze la Heathrow şi va fi dirijat, ca de obicei în astfel de împrejurări…

— Către Bindley Heath, îl întrerupse Clarissa. Asta e doar la cincisprezece mile de aici. Înțeleg.

— Întotdeauna eşti foarte perspicace, draga mea, comentă cu dezaprobare Henry. Dar da, am să plec acum la aerodrom cu maşina, am să-l întâmpin pe Kalendorff şi am să-l aduc aici. Primul ministru vine aici direct din Downing Street. O jumătate de oră ajunge din plin pentru ce au ei de discutat, după care Kalendorff va pleca la Londra cu sir John.

Henry se opri. Se ridică şi făcu câțiva paşi, apoi se întoarse şi spuse dezarmant:

— Ştii, Clarissa, treaba asta ar putea să aibă mare valoare pentru cariera mea. Îşi pun multă încredere în mine întâlnindu-se aici.

— Aşa şi trebuie, spuse cu fermitate Clarissa, ducându-se la soțul ei şi aruncându-şi brațele după gâtul lui. E minunat, Henry!

— Apropo, spuse solemn Henry, lui Kalendorff i se va spune doar domnul Jones.

— Domnul Jones? întrebă Clarissa nereuşind pe deplin să-şi ascundă incredulitatea amuzantă din glas.

— Chiar aşa. Niciodată nu e indicat să se folosească numele adevărate.

— Da, dar, domnul Jones? N-au putut găsi ceva mai bun?

Clătină din cap cu îndoială, apoi continuă:

— În treacăt fie vorba, cu mine cum rămâne? Mă retrag în harem, sau aduc băuturile rostind formule de salut şi apoi dispar discret?

Henry se uită oarecum neliniştit la soţia lui şi o admonestă.

— Trebuie să iei în serios treaba asta, draga mea.

— Dar, Henry, nu pot s-o iau în serios şi totuşi să mă distrez puţin?

Henry se uită gânditor la ea, apoi răspunse cu gravitate:

— Cred că ar fi mai bine să nu apari, Clarissa.

Clarissa nu păru deloc deranjată.

— Foarte bine, spuse ea, dar cum rămâne cu mâncarea? Vor dori să mănânce ceva?

— Oh, nu, nici nu se pune problema de masă.

— Câteva sandviciuri, poate, sugeră Clarissa aşezându-se pe braţul canapelei. Sandviciurile cu şuncă ar fi cele mai bune. Ţinute în ştergar, ca să se păstreze proaspete. Şi cafea fierbinte. Da, va fi foarte bine. Budinca de ciocolată am s-o iau cu mine în dormitor ca să mă consolez că sunt exclusă de la conferinţă.

— Ei, hai, Clarissa, începu cu dezaprobare Henry, dar fu întrerupt de soţia sa care se ridică şi îl luă cu braţele după gât.

— Am să fiu serioasă, iubitule, zău, îl linişti ea. Totul o să iasă bine. Am să am eu grijă.

Îl sărută drăgăstos.

Henry se desprinse cu blândeţe din îmbrăţişare.

— Ce se aude cu bătrânul Roly? întrebă el.

— El şi Jeremy iau cina la clubul de golf cu Hugo. După aceea vor juca bridge, aşa că Roly şi Jeremy n-or să se întoarcă acasă înainte de miezul nopții.

— Şi soții Elgin sunt plecați?

— Ştii bine că în fiecare joi se duc la film. Se vor întoarce abia după unsprezece.

Henry păru mulțumit.

— Bun. E foarte bine aşa. Sir John şi domnul... ăă...

— Jones, îl ajută Clarissa.

— Chiar aşa, iubito. Domnul Jones şi primul ministru vor fi plecat de mult la ora aia. Se uită la ceas. Ei bine, mă duc repede să fac un duş înainte de a porni spre Bindley Heath.

— Iar eu mă duc să prepar sandviciurile, spuse Clarissa zbughind-o din cameră.

Luându-şi servieta, Henry strigă după ea:

— Nu trebuie să uiți lumina, Clarissa. Se duse la uşă şi stinse lumina. Aici avem generator de electricitate propriu, şi asta costă. Nu e ca la Londra.

CAPITOLUL VII

La clubul de golf, Hugo se plângea de purtarea Clarissei care îi pusese să deguste vinul.

— Zău aşa, ar trebui să nu se mai țină de şotii, spuse el în timp ce îşi croiau drum către bar. Ții minte, Roly, când am primit telegrama aceea de la Whitehall prin care mi se spunea că voi primi un titlu de noblețe pe următoarea listă onorifică? Abia când i-am pomenit lui Henry despre asta într-o seară când luam masa cu ei doi şi Henry a rămas perplex dar Clarissa a început să chicotească am descoperit că ea trimisese blestemăția. Uneori e tare copilăroasă.

Sir Rowland chicoti:

— Da, aşa e. Şi îi place la nebunie să joace teatru. În şcoală a fost o actriță a naibii de bună la cercul de teatru. La un moment dat am crezut că o să o ia în serios şi o să facă teatru în mod profesionist. E foarte convingătoare chiar şi atunci când minte de îngheață apele. Iar actorii asta sunt. Nişte mincinoşi convingători.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă:

— Cea mai bună prietenă a Clarissei în şcoală era o fată pe nume Jeanette Collins, al cărui tată fusese un fotbalist renumit. Şi Jeanette era înnebunită după fotbal. Ei bine, într-o zi Clarissa a sunat-o pe Jeanette şi, cu un glas amuzat, a anunțat-o că era de la biroul de relații cu publicul al nu ştiu cărei echipe şi că ea, Janette, fusese aleasă noua mascotă a echipei, dar numai dacă se îmbrăca în costum de iepure şi stătea în acea după-amiază în fața stadionului Chelsea în timp ce suporterii se înghesuiau să intre. Jeanette a reuşit să închirieze la timp un costum şi s-a dus la stadion îmbrăcată în iepure caraghios, iar acolo sute de oameni au

râs de ea, iar Clarissa a fotografiat-o. Jeanette s-a înfuriat cumplit. Nu cred că prietenia lor a supraviețuit.

— În fine, oftă resemnat Hugo şi, luând o listă cu meniul, începu să o consulte.

Între timp, la numai câteva minute după ieşirea lui Hugo, Oliver Costello se furişă pe uşa glasvandului în salonul gol, lăsând perdelele desfăcute astfel încât să pătrundă lumina lunii. Plimbă cu grijă fascicolul unei lanterne prin cameră, apoi se duse la birou şi aprinse veioza de pe el. După ce ridică clapa sertarului secret, stinse brusc veioza şi rămase nemişcat de parcă auzise ceva. Aparent calmat, aprinse din nou veioza şi deschise sertarul secret.

În spatele lui Castello, panoul de lângă bibliotecă se deschise încetişor şi în linişte. Costello închise sertarul secret, stinse din nou veioza şi se răsuci iute în timp ce era izbit puternic în cap de cineva din nişă. Costello se prăbuşi imediat în spatele canapelei, iar panoul se închise la loc, de data asta mai repede.

Camera rămase în întuneric o clipă, apoi pe uşa dinspre hol intră Henry Hailsham-Brown care aprinse aplicele de pe perete şi strigă:

— Clarissa!

Punându-şi ochelarii, îşi umplu tabachera cu țigări luate din cutia de pe o masă de lângă canapea, în timp ce în cameră intră Clarissa.

— Aici sunt, iubitule. Vrei un sandvici înainte să pleci?

— Nu, cred că e mai bine s-o iau din loc.

— Dar ai să ajungi prea devreme. Nu faci mai mult de douăzeci de minute până acolo.

Henry clătină din cap.

— Nu se ştie niciodată, spuse el. S-ar putea să am o pană sau să se strice maşina.

— Nu te agita, iubitule, îl certă Clarissa îndreptându-i cravata. Totul o să meargă foarte bine.

— Cum rămâne cu Pippa? întrebă neliniştit Henry. Eşti sigură că n-o să coboare şi o să năvălească înăuntru în timp

ce sir John şi Kalen... domnul Jones, adică, vorbesc între patru ochi?

— Nu, nu e nici un pericol în privința asta, îl linişti Clarissa. Am să mă duc în camera ei şi o să ne ospătăm împreună.

Henry îi zâmbi cu afecțiune.

— Eşti foarte bună cu Pippa, draga mea. E unul din lucrurile pentru care îți sunt extrem de recunoscător. Se opri stânjenit, apoi continuă: Niciodată nu pot să mă exprim prea bine... ştii tu... eram atât de nefericit, iar acum... acum totul e atât de schimbat. Tu...

Luând-o în brațe, o sărută.

Preț de câteva clipe rămaseră înlănțuiți într-o îmbrățişare plină de dragoste. Apoi Clarissa se desprinse cu blândețe dar continuă să-l țină de mâini.

— M-ai făcut foarte fericită, Henry. Iar cu Pippa o să fie bine. E un copil încântător.

Henry îi zâmbi drăgăstos, dar Clarissa îl împinse către uşă.

— Acum du-te şi întâlneşte-te cu domnul Jones al tău, îi ordonă ea. Domnul Jones, auzi! Ce nume caraghios au ales!

Henry era pe cale să iasă când Clarissa îl întrebă:

— O să intrați pe uşa din față? S-o las descuiată?

— Nu, cred că vom intra pe uşa de la glasvand.

— Ar fi bine să-ți pui pardesiul, Henry. E răcoare, spuse Clarissa împingându-l în hol. Şi fularul.

Henry îşi luă ascultător pardesiul din cuier, iar ea îl conduse la uşa din față cu un ultim sfat.

— Să conduci cu grijă, iubitule.

— Da, da. Ştii că aşa conduc mereu.

Clarissa închise uşa după el şi plecă la bucătărie să termine de pregătit sandviciurile. În timp ce le punea pe un platou şi le învelea cu un prosop ca să nu se usuce nu se putu abține să nu se gândească la enervanta ei întâlnire cu Oliver Costello. Duse încruntată sandviciurile în salon şi le puse pe masa mică.

Apucând-o brusc frica de mânia domnişoarei Peake că a lăsat urme pe masă, ridică platoul şi frecă fără succes urma lăsată, apoi o acoperi cu o vază de flori din apropiere. Transferă platoul cu sandviciuri pe taburet, apoi scutură cu grijă pernuțele de pe canapea. Cântând în surdină, luă cartea Pippei şi se duse s-o pună la loc în bibliotecă. În acel moment se împiedică de Oliver Costello şi scoase un țipăt.

Aplecându-se peste trupul căzut, îl recunoscu.

— Oliver! icni ea. Un timp ce i se păru o eternitate, se holbă cu groază la el. Apoi, convinsă că era mort, se îndreptă repede şi alergă la uşă să-l strige pe Henry, dar îşi dădu imediat seama că el plecase. Se întoarse la cadavru, apoi alergă la telefon şi ridică receptorul. Începu să formeze un număr dar apoi se opri şi puse receptorul la loc în furcă. Rămase o clipă pe gânduri şi se uită la panoul din perete. Hotărându-se rapid, se aplecă cu reținere şi începu să târască spre el cadavrul.

În timp ce era ocupată cu asta, panoul se deschise încetişor şi din nişă ieşi Pippa purtând un halat peste pijamale.

— Clarissa! strigă ea alergând la mama ei vitregă.

Încercând să se interpună între ea şi cadavru, Clarissa o îmbrânci uşor pe Pippa ca s-o dea la o parte.

— Pippa, o imploră ea, nu-te uita, draga mea. Nu te uita.

Pippa strigă cu un glas gâtuit:

— N-am vrut. Oh, zău, n-am vrut să fac asta.

Îngrozită, Clarissa o apucă de braț.

— Pippa! Tu ai făcut-o? icni ea.

— E mort, nu-i aşa? întrebă Pippa. E mort de-adevărate-lea?

Hohotind isteric, strigă:

— N-am vrut să-l omor! N-am vrut.

— Linişteşte-te acum, linişteşte-te, murmură Clarissa. E în regulă. Hai, ia loc.

O conduse pe Pippa la fotoliu şi o aşeză în el.

— N-am vrut, continuă plângând Pippa. N-am vrut să-l omor.

Clarissa îngenunche lângă ea.

— Fireşte că n-ai vrut, spuse ea. Acum ascultă, Pippa...

Cum Pippa continuă să plângă şi mai isteric, Clarissa strigă la ea.

— Ascultă-mă, Pippa! Totul o să fie bine. Trebuie să uiți de asta. Să uiți totul, auzi?

— Da, hohoti Pippa, dar... dar eu...

Clarissa continuă cu şi mai multă forță:

— Trebuie să ai încredere în mine, Pippa, şi să crezi ce îți spun. Totul o să fie bine. Dar trebuie să fii curajoasă şi să faci ce îți spun eu.

Încă hohotind isteric, Pippa încercă să-şi întoarcă fața de la ea.

— Pippa! strigă Clarissa. Vrei să faci cum spun eu? Vrei?

— Da, da, vreau, hohoti Pippa punându-şi capul pe pieptul Clarissei.

— Aşa.

Clarissa adoptă un ton liniştitor şi o ajută pe Pippa să se ridice.

— Acum vreau să te duci sus şi să te bagi în pat.

— Vino cu mine, te rog, o imploră copila.

— Da, da, am să vin şi eu foarte repede, cât mai repede, şi am să-ți dau o pastiluță albă. Apoi ai să adormi, iar dimineață totul să să ți se pară altfel.

Se uită la cadavru şi adăugă:

— S-ar putea să nu avem de ce să ne facem griji.

— Dar e mort, nu-i aşa?

— Nu, nu, poate că nu e mort. Am să văd eu. Acum du-te, Pippa. Fă ce ți-am spus.

Încă hohotind, Pippa ieşi din cameră şi alergă la etaj. Clarissa se uită după ea, apoi se întoarse la cadavru.

— Dacă aş găsi un cadavru în salon, ce aş face? se întrebă ea în surdină.

După ce rămase pe gânduri o clipă, exclamă cu mai multă forță:

— Oh, Doamne, ce-am să mă fac!?

CAPITOLUL VIII

Cinci minute mai târziu, Clarissa stătea încă în salon vorbind singură în surdină. Dar între timp fusese ocupată. Toate luminile erau acum aprinse, panoul din perete era închis, iar draperiile trase peste glasvand. Cadavrul lui Oliver Costello era tot în spatele canapelei, dar Clarissa trăsese o masă pliantă de bridge în mijlocul camerei şi în jurul ei patru scaune cu spătar înalt.

Stând la masă, Clarissa scria cifre şi litere.

— Trei pici, patru cupe, patru fără atu, pas, murmură ea subliniind fiecare mână în timp ce făcea strigarea. Cinci carouri, pas, şase pici... dublate... şi cred că au intrat la minus.

Se opri o clipă şi se uită la cărţi, apoi continuă:

— Dublul e vulnerabil, două levate, cinci sute... sau să-i las să le facă? Nu.

Fu întreruptă de sosirea lui sir Rowland, Hugo şi a tânărului Jeremy care intrară pe uşa glasvandului.

Lăsând pe masă carnetul şi creionul, Clarissa se ridică şi le aleargă în întâmpinare.

— Slavă Domnului că aţi venit! îi spuse ea disperată lui sir Rowland.

— Despre ce e vorba, draga mea? o întrebă acesta îngrijorat.

Clarissa li se adresă tuturor.

— Dragilor, trebuie să mă ajutaţi!

Jeremy observă masa cu cărţile de joc înşirate pe ea.

— Seamănă cu o partidă de bridge, spuse el vesel.

Clarissa se agăţă de sir Rowland.

— E vorba de ceva serios, spuse ea apăsat. Foarte serios. O să mă ajutaţi, nu-i aşa?

— Bineînțeles, dar despre ce e vorba? întrebă sir Rowland.

— Da, ce mai e de data asta? întrebă şi Hugo, oarecum circumspect.

Şi Jeremy se arătă precaut.

— Tu pui ceva la cale, Clarissa, spuse el. Ce e? Ai găsit un cadavru sau ceva de genul ăsta?

— Chiar asta e, spuse Clarissa. Am... găsit un cadavru.

— Cum adică... ai găsit un cadavru? întrebă Hugo.

Părea nedumerit, dar deloc impresionat.

— Exact cum a spus Jeremy, îi răspunse Clarissa. Am intrat aici şi am găsit un cadavru.

Hugo îşi aruncă privirea prin cameră.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el. Ce cadavru?

— Unde?

— Nu joc nici o farsă! Vorbesc serios! strigă mânioasă Clarissa. E acolo. Du-te şi uită-te. După canapea.

Îl împinse pe Hugo înspre canapea apoi se trase într-o parte.

Hugo se duse repede la canapea. Jeremy îl urmă şi se aplecă peste spătar.

— Doamne sfinte, are dreptate! îngână Jeremy.

Sir Rowland se duse lângă cei doi. El şi Hugo se aplecară să cerceteze cadavrul.

— Vai, e Oliver Costello! exclamă sir Rowland.

— Da, spuse Clarissa. E Oliver Costello.

— Ce căuta aici? o întrebă sir Rowland.

— A venit în seara asta să discutăm despre Pippa. Chiar după plecarea voastră.

Sir Rowland se arătă nedumerit.

— Ce voia în legătură cu Pippa?

— El şi Miranda amenințau s-o ia de aici, explică Clarissa. Dar asta nu mai contează acum. Am să vă povestesc mai târziu. Acum trebuie să ne grăbim. Avem foarte puțin timp.

— Doar o clipă, spuse sir Rowland ridicând mâna şi venind mai aproape de Clarissa. Trebuie să cunoaştem bine faptele. Ce s-a întâmplat când a sosit el?

— I-am spus că el şi Miranda nu or s-o aibă pe Pippa, iar el a plecat.

— Dar s-a întors?

— Evident.

— Cum? Când?

— Nu ştiu. Eu doar am intrat în cameră, cum v-am spus şi l-am găsit... aşa.

— Înțeleg, spuse sir Rowland întorcându-se la cadavru şi aplecându-se asupra lui. Ei bine, e mort de-a binelea. A fost lovit în cap cu ceva dur şi tăios. Se uită la ceilalți. Mă tem că nu o să fie o afacere prea plăcută, dar nu avem încotro. Trebuie să sunăm la poliție şi...

— Nu! strigă Clarissa. Puteam să sun şi eu la poliție dacă voiam. Ştiam prea bine că asta se cuvenea să fac. Începusem chiar să formez numărul. Apoi, în loc să sun la poliție am sunat la club şi v-am rugat să veniți imediat. Nici măcar nu m-ați întrebat de ce. Acum ştiți. Dragilor, trebuie să mă ajutați.

— Ce vrei să facem, Clarissa? întrebă cu blândețe Jeremy.

— Să scăpați de cadavru, răspunse prompt Clarissa.

— Draga mea, nu vorbi prostii, o dojeni sir Rowland. Aici e vorba de o crimă.

— Tocmai asta e. Cadavrul nu trebuie să fie găsit în casa asta.

Hugo pufni pierzându-şi răbdarea.

— Nu ştii ce spui, fată dragă! exclamă el. Ai citit prea multe cărți polițiste. În viața de zi cu zi nu-ți faci de lucru mutând cadavre.

— Dar deja l-am mutat din loc, explică Clarissa. L-am întors cu fața în sus să văd dacă e mort, apoi am început să-l târăsc spre nişa aceea şi mi-am dat seama că am să am nevoie de ajutor aşa că am sunat la club şi v-am chemat. În timp ce vă aşteptam am făcut un plan.

— Care include şi masa de bridge, presupun, spuse Jeremy arătând către masă.

Clarissa luă tabela de bridge.

— Da, răspunse ea. Ăsta o să fie alibiul nostru.

— Ce naiba... începu Hugo, dar Clarissa îl întrerupse.

— Două robere şi jumătate, spuse ea. Mi-am imaginat toate mâinile şi am trecut scorurile pe această tabelă. Voi trei trebuie să le completați pe celelalte cu scrisul vostru, bineînțeles.

Sir Rowland se uită uimit la ea.

— Eşti nebună, Clarissa, complet nebună! spuse el.

Clarissa nu-i dădu nici o atenție.

— M-am gândit la toate, continuă ea. Cadavrul trebuie luat de aici. Se uită la Jeremy. O să fie nevoie de doi pentru asta, să ştii. E greu să te descurci singur cu un cadavru, am descoperit deja asta.

— Unde dracu' crezi că o să-l ducem? întrebă exasperat Hugo.

Clarissa se gândise deja la asta.

— Cred că cel mai bun loc ar fi Marsden Wood, spuse ea. E doar la două mile de aici. Cotiți la stânga în drumul acela lateral, la doar câțiva metri după ce ieşiți pe poartă. E un drum îngust, aproape necirculat. Se întoarse către sir Rowland. Când ajungeți la pădure lăsați maşina la marginea drumului. Apoi vă întoarceți pe jos aici.

— Adică vrei să lăsăm cadavrul în pădure? întrebă uluit Jeremy.

— Nu, îl lăsați în maşină, explică Clarissa. E maşina lui, nu înțelegi? A lăst-o aici, lângă grajduri.

Cei trei bărbați arătau încurcați.

— E foarte uşor, îi asigură Clarissa. Dacă se întâmplă ca cineva să vă vadă întorcându-vă pe jos, e o noapte foarte întunecată şi n-o să ştie cine sunteți. Şi aveți un alibi. Toți patru am jucat bridge aici.

Clarissa puse tabela pe masă arătând aproape încântată de sine în timp ce bărbații se uitau stupefiați la ea.

— Veți purta mănuşi, desigur, ca să nu lăsați amprente, continuă Clarissa. Le-am pregătit deja.

Ducându-se la canapea, scoase de sub o pernuță trei perechi de mănuşi şi le puse pe brațul canapelei.

Sir Rowland continuă să se uite lung la ea.

— Talentul tău nativ pentru crimă mă lasă fără grai, îi spuse el.

Jeremy se uită admirativ la ea.

— S-a gândit la toate, nu? întrebă el retoric.

— Acum trebuie să vă grăbiți, rosti cu vehemență Clarissa. La nouă Henry şi domnul Jones vor fi aici.

— Domnul Jones? întrebă sir Rowland. Cine naiba e domnul Jones?

Clarissa îşi duse o mână la frunte şi zise:

— Oh, ce de explicații trebuie să dai într-o crimă! Credeam că doar o să vă rog să mă ajutați şi voi o veți face şi cu asta basta.

Se uită pe rând la toți trei.

— Dragilor, trebuie să mă ajutați.

Vizibil supărat, Hugo spuse:

— Teatrul ăsta e foarte frumos, draga mea, dar un cadavru este o afacere urâtă, serioasă, şi jucându-te de colo-colo cu el poți intra într-un mare bucluc. Nu poți umbla transportând cadavre în creierul nopții.

Clarissa se duse la Jeremy şi îi puse o mână pe braț.

— Tu cu siguranță ai să mă ajuți, Jeremy. Nu-i aşa? îl întrebă ea rugătoare.

Jeremy o privi cu adorație.

— În ordine, eu intru în joc, răspunse el voios. Ce înseamnă un cadavru sau două între prieteni?

— Opreşte-te tinere, îl temperă sir Rowland. N-am să permit una ca asta. Se întoarse către Clarissa. Tu trebuie să te laşi îndrumată de mine, Clarissa. Insist. La urma urmelor trebuie să ne gândim şi la Henry.

Clarissa îi aruncă o privire exasperată.

— Dar la Henry mă gândesc! declară ea.

CAPITOLUL IX

Cei trei bărbați primiră în tăcere anunțul Clarissei. Sir Rowland clătină din cap cu gravitate. Hugo continuă să arate încurcat, în timp ce Jeremy ridică doar din umeri de parcă renunțase să mai înțeleagă situația.

Inspirând adânc, Clarissa li se adresă tuturor.

— În seara asta are loc ceva extrem de important. Henry s-a dus să se întâlnească cu... cu cineva şi să-l aducă aici. E foarte important şi secret. Un secret politic. Nimeni nu trebuie să ştie despre asta. Nu trebuie să fie nici urmă de publicitate.

— Henry s-a dus să se întâlnească cu domnul Jones? întrebă cu îndoială sir Rowland.

— E un nume prostesc, recunosc, dar aşa i se spune. Nu vă pot spune adevăratul lui nume. Nu vă voi spune nimic în plus. I-am promis lui Henry că n-am să scot un cuvânt în fața nimănui, dar trebuie să vă fac să înțelegeți că nu sunt doar o tâmpită care joacă teatru, cum a spus Hugo.

Se uită la sir Rowland şi îl întrebă:

— Ce efect crezi că va avea asta asupra carierei lui Hugo, dacă ar fi să intre aici cu această persoană distinsă, şi o alta foarte distinsă care vine de la Londra pentru această întâlnire, şi să găsească poliția investigând o crimă în care victima e soțul fostei soții a lui Henry?

— Doamne sfinte! exclamă sir Rowland, apoi, uitându-se drept în ochii Clarissei, adăugă bănuitor: N-ai inventat acum toate astea, nu? Nu e vreo farsă complicată de-a ta menită să ne facă să cădem de proşti?

Clarissa clătină din cap îndurerată.

— Nimeni nu mă crede când spun adevărul, protestă ea.

— Scuză-mă, draga mea, spuse sir Rowland. Da, înțeleg că e o problemă mai complicată decât credeam.

— Vezi? Aşa că e absolut vital să luăm cadavrul de aici.

— Unde ziceai că e maşina lui? întrebă Jeremy.

— Lângă grajduri.

— Iar servitorii sunt liberi, am înțeles.

— Da.

Jeremy luă o pereche de mănuşi de pe canapea.

— Duc cadavrul la maşină sau aduc maşina la cadavru? întrebă el.

Sir Rowland ridică o mână.

— Stai o clipă, spuse el. Nu trebuie să dăm zor aşa.

Jeremy lăsă mănuşile jos, dar Clarissa se întoarse către sir Rowland şi strigă cu disperare:

— Dar trebuie să ne grăbim!

Sir Rowland o privi cu gravitate.

— Nu sunt sigur că planul ăsta al tău e cel mai bun, Clarissa, spuse el. Cred că ar fi mult mai simplu să putem întârzia descoperirea cadavrului până mâine dimineață. Dacă, deocamdată, dacă l-am muta doar în altă cameră, de exemplu.

Clarissa i se adresă direct..

— Pe tine trebuie să te conving, nu-i aşa? Jeremy e destul de pregătit. Iar Hugo va mârâi şi va clătina din cap, dar o va face, totuşi. Tu eşti…

Se duse la uşa ce dădea în bibliotecă şi o deschise:

— Vreți să ne scuzați puțin? îi întrebă ea pe Hugo şi Jeremy. Vreau să vorbesc cu Roly între patru ochi.

— Să nu te laşi atras în vreo prostie, Roly, bombăni Hugo ieşind din cameră.

Jeremy îi zâmbi Clarissei încurajator şi murmură:

— Baftă!

Arătând grav, sir Rowland luă un scaun şi se aşeză la masa de lângă bibliotecă. Clarissa luă loc în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

— Între noi doi acum! spuse Clarissa.

— Draga mea, te iubesc şi te voi iubi mult întotdeauna. Dar, înainte să întrebi, răspunsul în cazul ăsta trebuie să fie pur şi simplu nu.

Clarissa începu să vorbească serios şi apăsat.

— Cadavrul acestui om nu trebuie să fie găsit în casă. Dacă e găsit în Marsden Wood pot să spun că a trecut azi pe aici, şi mai pot să le spun poliţiştilor exact când a plecat. De fapt, domnişoara Peake l-a condus, ceea ce este un adevărat noroc. Nu are cum să se ştie că el s-a întors. Dar dacă e găsit aici, cadavrul lui adică, o să fim cu toţii interogaţi. Iar Pippa nu va fi în stare să reziste.

— Pippa? întrebă sir Rowland evident nedumerit.

Faţa Clarissei se întunecă.

— Da, Pippa. O să cedeze şi o să mărturisească faptul că ea a făcut-o.

— Pippa! repetă sir Rowland începând să înţeleagă.

Clarissa aprobă din cap.

— Doamne sfinte! exclamă sir Rowland.

— A fost îngrozită când l-a văzut azi aici. Am încercat să o asigur că n-am să-l las s-o ia de aici, dar cred că nu ne-a crezut. Ştii prin ce a trecut, căderea nervoasă pe care a avut-o. Ei bine, nu cred că ar fi putut supravieţui dacă era dusă înapoi şi obligată să trăiască împreună cu Oliver şi Miranda. Pippa era aici când am găsit cadavrul lui Oliver. Mi-a spus că n-a vrut s-o facă, sunt sigură că mi-a spus adevărul. Panica a fost de vină. A apucat bastonul ăla şi a izbit orbeşte.

— Care baston?

— Cel din hol. E în nişă. L-am lăsat acolo, nu l-am atins.

Sir Rowland se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Unde e Pippa acum?

— În pat. I-am dat un somnifer. O să doarmă până dimineaţă. Mâine am s-o duc la Londra şi am s-o las în grija vechii mele doici un timp.

Sir Rowland se ridică şi se duse să se uite la cadavrul lui Oliver Costello din spatele canapelei, apoi se întoarse la Clarissa şi o sărută.

— Ai învins, draga mea. Îmi cer scuze. Copila nu trebuie să fie supusă la alte încercări. Cheamă-i înapoi pe cei doi.

Clarissa deschise uşa dinspre bibliotecă şi strigă:

— Hugo, Jeremy! Vă rog să vă întoarceți.

Cei doi bărbați revenîră în cameră.

— Valetul ăla al vostru n-a încuiat cu grijă, spuse Hugo. Fereastra din bibliotecă era deschisă; Am închis-o eu. Întorcându-se către sir Rowland întrebă: Cum a rămas?

— M-a convins, răspunse scurt sir Rowland.

— Bine lucrat, comentă Jeremy.

— N-avem timp de pierdut, spuse sir Rowland. Mănuşile.

Luă o pereche de mănuşi şi şi le puse. Jeremy le luă pe celelalte, îi dădu una lui Hugo, şi amândoi şi le puseră.

Sir Rowland se duse la panou.

— Cum se deschide chestia asta? întrebă el.

Jeremy se duse lângă el.

— Aşa, domnule, spuse el. Mi-a arătat Pippa. Mişcă pârghia şi deschise panoul.

Sir Rowland se uită în nişă, întinse mâna şi scoase bastonul.

— Da, e suficient de greu, comentă el. Are măciulia grea. Totuşi, n-aş fi crezut că...

Se opri.

— Ce n-ai fi crezut? întrebă Hugo.

— Aş fi crezut că a fost ceva cu o muchie tăioasă... Vreun metal.

— Vrei să spui un satâr, preciză Hugo.

— Ştiu şi eu? se băgă Jeremy. Mie bastonul ăsta mi se pare destul de mortal. Poți să despici uşor capul cuiva cu el.

— Evident, spuse sir Rowland.

Se întoarse spre Hugo şi îi trecu bastonul.

— Hugo, bagă-l să ardă în soba din bucătărie. Warrender, noi doi vom duce cadavrul la maşină.

El şi Jeremy se aplecară asupra cadavrului, dar în acel moment se auzi soneria.

— Ce-a fost asta? întrebă tresărind sir Rowland.

— Soneria de la intrare, răspunse uimită Clarissa. Cine ar putea să fie? E mult prea devreme să fi sosit Henry şi... ăă domnul Jones. Trebuie să fie sir John.

— Sir John? întrebă şi mai uimit sir Rowland. Vrei să spui că primul ministru e aşteptat aici în seara asta?

— Da, răspunse Clarissa.

— Hm.

Sir Rowland păru o clipă nehotărât, apoi îngână:

— Da. Ei bine, trebuie să facem ceva. Clarissa, tu du-te şi deschide uşa. Apelează la orice tactică de întârziere ce-ţi vine în minte. Între timp noi facem curat aici.

Clarissa ieşi repede, iar sir Rowland li se adresă lui Hugo şi Jeremy.

— Uitaţi ce facem. Îl băgăm în nişa aia. Mai târziu, când cei din camera asta vor fi ocupaţi cu discuţiile, îl putem scoate prin bibliotecă.

— Bună idee, aprobă Jeremy în timp ce îl ajuta pe sir Rowland să ridice cadavrul.

— Vreţi să vă dau o mână de ajutor? întrebă Hugo.

— Nu, ne descurcăm, răspunse Jeremy.

El şi sir Rowland cărară cadavrul în nişă, în timp ce Hugo luă lanterna. Câteva clipe mai târziu Jeremy şi sir Rowland ieşiră şi Jeremy manevră pârghia. Hugo se strecură repede pe sub braţul lui Jeremy în nişă cu lanterna şi bastonul. Panoul se închise.

Sir Rowland îşi scoase mănuşile şi le băgă sub o pernuţă de pe canapea. Jeremy făcu la fel.

— Bridge-ul! îşi aminti sir Rowland şi se aşeză repede la masa de bridge.

Jeremy îl urmă şi luă cărţile de joc.

— Hai, Hugo, grăbeşte-te, spuse sir Rowland ridicându-şi cărţile.

I se răspunse printr-o ciocănitură din nişă. Dându-şi brusc seama că Hugo nu era în cameră, sir Rowland şi Jeremy se uitară alarmaţi unul la altul. Jeremy se ridică şi alergă la panou, deschizându-l. Hugo ieşi.

— Repede, Hugo, murmură nerăbdător Jeremy şi închise panoul la loc.

Sir Rowland luă mănuşile lui Hugo şi le băgă sub pernă. Cei trei se aşezară repede la masa de bridge, îşi luară cărţile, tocmai în clipa în care intră Clarissa urmată de doi bărbaţi în uniformă.

Pe un ton de mirare inocentă, Clarissa anunţă:

— E poliţia, unchiule Roly.

CAPITOLUL X

Cel mai în vârstă dintre cei doi ofiţeri de poliţie, un bărbat masiv şi cărunt, o urmă pe Clarissa în cameră în timp ce celălalt rămase lângă uşa dinspre hol.

— Dumnealui este inspectorul Lord, spuse Clarissa. Se întoarse spre ofiţerul mai tânăr, un brunet de douăzeci de ani şi ceva, cu alură de fotbalist. Îmi pare rău, cum spuneaţi că vă numiţi?

În locul lui răspunse inspectorul.

— El e ofiţerul de poliţie Jones.

Adresându-se celor trei bărbaţi, continuă:

— Îmi pare rău că vă deranjăm, domnilor, dar am primit informaţia că aici s-a comis o crimă.

Clarissa şi cei trei vorbiră simultan.

— Doamne sfinte! strigă sir Rowland.

— E ceva fantastic! spuse Clarissa.

Toţi păreau absolut uluiţi.

— Da, am primit la secţie un telefon, spuse inspectorul, înclinându-şi capul în faţa lui Hugo, adăugă: Bună seara, domnule Birch.

— Ăă... bună seara, inspectare, se bâlbâi Hugo.

— S-ar părea că cineva v-a tras pe sfoară, inspectore, sugeră sir Rowland.

Ceilalţi dădură din cap a încuvinţare, iar Clarissa întrebă:

— Cine vi s-a spus că a fost omorât?

— Nu s-a menţionat nici un nume, îi informă inspectorul. Cel care a sunat a spus doar că la Copplestone Court a fost omorât un bărbat şi să venim imediat, apoi a închis.

— Trebuie să fi fost o păcăleală, declară Clarissa şi adăugă indignată: Ce ticăloşie!

Hugo ţâţâi, iar inspectorul spuse:

— Ați fi surprinsă, doamnă, la câte trăsnăi se pretează oamenii. Aşadar, conform spuselor dumneavoastră, aici nu s-a întâmplat nimic ieşit din comun în seara asta. Poate ar fi mai bine să vorbim şi cu domnul Hailsham-Brown.

— Nu e acasă, spuse Clarissa. Nu mă aştept să se întoarcă decât la noapte, târziu.

— Înțeleg, răspunse inspectorul. Cine se află în momentul de față în casă?

— Sir Rowland Delahaye şi domnul Warrender care îşi petrec weekend-ul aici, şi domnul Birch pe care îl cunoaşteți deja şi, care e doar în vizită. Oh, da, şi micuța mea fiică vitregă. Doarme.

— Ce-mi puteți spune despre servitori? întrebă inspectorul.

— Avem doi. Soț şi soție. Dar e seara lor liberă şi s-au dus la film în Maidstone.

— Înțeleg, spuse inspectorul dând din cap cu gravitate.

Chiar în acea clipă în cameră intră Elgin, aproape ciocnindu-se de polițistul care stătea de pază lângă uşă. După ce se uită repede şi întrebător la inspector, Elgin i se adresă Clarissei.

— Doriți ceva, doamnă?

Clarissa se arătă uimită.

— Credeam că v-ați dus la film, Elgin! exclamă ea în timp ce inspectorul îi aruncă o privire tăioasă.

— Ne-am întors aproape imediat, domană, explică Elgin. Soția mea nu se simțea bine. Părând stânjenit, adăugă: Ăă... probleme gastrice. Trebuie că a mâncat ceva ce nu i-a priit. Uitându-se de la inspector la polițist, întrebă: S-a întâmplat ceva?

— Cum te cheamă? întrebă inspectorul.

— Elgin, domnule. Sper că nu...

Inspectorul îl întrerupse.

— Cineva a sunat la secția de poliție şi a spus că aici s-a comis o crimă.

— O crimă? icni Elgin.

— Ce ştii referitor la asta?

— Nimic, domnule. Absolut nimic.

— Deci nu dumneata ai sunat?

— Nu, în nici un caz.

— Când v-ați întors acasă, ați intrat pe uşa din spate?

— Da, domnule.

— Ai observat ceva neobişnuit?

Valetul se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Acum că mă gândesc, am văzut o maşină străină lângă grajduri.

— O maşină străină? Ce vrei să spui?

— La vremea aceea m-am întrebat a cui putea să fie. Mi s-a părut un loc ciudat să laşi o maşină.

— Era cineva în ea?

— Din cât am văzut eu, nu, domnule.

— Du-te şi uită-te la ea, Jones, îi ordonă inspectorul ajutorului său.

— Jones! exclamă fără să vrea Clarissa, tresărind.

— Poftim? întrebă inspectorul întorcându-se spre ea.

Clarissa îşi reveni rapid. Zâmbindu-i, murmură:

— Nimic... doar că... nu mi s-a părut că arată a irlandez.

Inspectorul le făcu semn lui Elgin şi polițistului să iasă, şi în cameră se instală tăcerea. Jeremy se aşeză pe canapea şi începu să mănânce sandviciuri. Inspectorul îşi puse pălăria şi mănuşile pe fotoliu, apoi, trăgând aer în piept, se adresă celor de față.

— Se pare că în seara asta a venit aici cineva, totuşi.

Se uită la Clarissa.

— Sunteți sigură că nu aşteptați pe nimeni?

— Oh, nu, nu, răspunse Clarissa. Nu voiam să pice nimeni. Vedeți, suntem exact patru pentru bridge.

— Serios? Şi mie îmi place bridge-ul, spuse inspectorul.

— Zău? Jucați Blackwood?

— Îmi place doar jocul de rând. Spuneți-mi, doamnă Hailsham-Brown, nu locuiți de prea mult timp aici, nu-i aşa?

— Nu. De vreo şase săptămâni.

Inspectorul se uită serios la Clarissa.

— Şi, de când locuiţi aici, nu s-a întâmplat nimic ciudat? o întrebă el.

Sir Rowland interveni:

— Ce anume vrei să spui, inspectore?

Inspectorul se întoarse spre el.

— Ei bine, e o poveste destul de curioasă, domnule. Casa asta a aparţinut domnului Sellon, vânzătorul de antichităţi. A murit acum şase săptămâni.

— Da, îşi reaminti Clarissa. A avut un accident, nu-i aşa?

— Corect, spuse inspectorul. A căzut pe scări şi s-a lovit la cap. Moarte prin accident a fost verdictul. S-ar putea să fi fost asta, s-ar putea să nu fi fost.

— Vreţi să spuneţi că s-ar fi putut să-l împingă cineva? întrebă Clarissa.

— Şi asta, dar şi că cineva l-a izbit în cap…

Se opri, iar între cei prezenţi încordarea deveni palpabilă. Inspectorul continuă:

— Se poate ca cineva să fi aranjat capul lui Sellon la picioarele scării într-o poziţie corespunzătoare.

— Scara de aici din casă? întrebă cu nervozitate Clarissa.

— Nu, treaba s-a întâmplat la el la prăvălie. Desigur, n-a existat nici o dovadă convingătoare… dar era destul de deocheat domnul Sellon al nostru.

— În ce fel, inspectore? întrebă sir Rowland.

— În câteva rânduri a trebuit să ne explice câteva lucruri, ca să zic aşa. Iar cu un prilej a venit de la Londra o echipă de la narcotice şi a stat de vorbă cu el, dar totul n-a fost decât bănuială.

— Oficial, adică, remarcă sir Rowland.

— Exact, domnule, spuse cu înţeles inspectorul. Oficial.

— Dar neoficial? îl trase de limbă sir Rowland.

— Mă tem că nu pot vorbi despre asta, răspunse inspectorul. Totuşi, a existat o împrejurare destul de ciudată. Pe masa domnului Sellon s-a găsit o scrisoare neterminată în care el menţiona că intrase în posesia a ceva pe care l-a

descris ca pe o raritate fără pereche şi garanta că nu era un fals, şi cerea pe el paisprezece mii de lire.

Sir Rowland arătă gânditor.

— Paisprezece mii de lire, murmură el. Continuă mai tare. Da, sunt într-adevăr o mulțime de bani. Despre ce o fi vorba? Vreo bijuterie sau, poate, un tablou?

— Da, poate, răspunse inspectorul. În prăvălie nu exista nimic care să valoreze atâția bani, s-a văzut la inventar. Partenera domnului Sellon era o femeie care avea şi o firmă la Londra. Ne-a scris şi ne-a spus că nu ne poate da nici un ajutor sau informație.

Sir Rowland dădu încet din cap.

— Deci se poate să fi fost omorât, iar articolul în cauză furat, sugeră el.

— E foarte posibil, domnule, dar, iarăşi, s-ar putea ca prezumtivul hoț să nu-l fi putut găsi.

— De ce crezi asta? întrebă sir Rowland.

— Pentru că de atunci prăvălia a fost spartă de două ori. S-a intrat înăuntru şi s-a scotocit peste tot.

Clarissa se arătă nedumerită.

— De ce ne spuneți toate astea, domnule inspector? întrebă ea.

— Pentru că, doamnă Hailsham-Brown, mi-a trecut prin minte că ceea ce a ascuns domnul Sellon se poate să fi fost ascuns aici şi nu în prăvălia lui din Maidstone. De asta vă întreb dacă n-ați observat nimic ciudat.

Ridicând o mână de parcă şi-ar fi adus brusc aminte, Clarissa spuse cu surescitare:

— Chiar azi a sunat cineva şi a cerut să vorbească cu mine şi când am venit la telefon închisese. Într-un fel e destul de ciudat, nu? Se întoarse spre Jeremy. Oh, da, sigur. Ştii tu, omul acela care a venit zilele trecute şi a vrut să cumpere nişte lucruri... un om care avea ceva de jocheu şi purta un costum în carouri. Voia să cumpere biroul acela.

Inspectorul se duse şi se uită la birou.

— Acesta de aici? întrebă el.

— Da, răspunse Clarissa. I-am spus că nu e al nostru ca să-l vindem, dar nu cred că m-a crezut. Mi-a oferit o sumă mare, mult mai mare decât face.

— Foarte interesant! comentă inspectorul în timp ce examina biroul. Chestiile astea au adesea un sertar secret.

— Da, acesta are, spuse Clarissa. Dar nu era nimic interesant în el. Numai nişte autografe vechi.

Inspectorul se arătă interesat.

— Autografele vechi pot fi extrem de valoroase, spuse el. Ale cui erau?

Sir Rowland interveni.

— Te asigur, inspectore, că nu erau destul de rare ca să valoreze mai mult de o liră sau două.

Uşa dinspre hol se deschise şi intră polițistul cel tânăr ducând un carnețel şi o pereche de mănuşi.

— Da, Jones, ce e? îl întrebă inspectorul.

— Am cercetat, maşina, domnule. Pe scaunul şoferului era o pereche de mănuşi. Însă am găsit carnetul ăsta de înmatriculare în buzunarul lateral.

Îi înmână carnetul inspectorului, în timp ce Clarissa şi Jeremy schimbară un zâmbet auzind puternicul accent irlandez al polițistului.

— Oliver Costello, Morgan Mansions 27, Londra SW3, citi inspectorul cu glas tare, apoi se întoarse către Clarissa şi întrebă tăios: A fost aici azi un om pe nume Costello?

CAPITOLUL XI

Cei patru schimbară pe furiş priviri vinovate. Cea care vorbi fu Clarissa.

— Da, recunoscu ea. A fost aici pe la... stați să văd... da, pe la şase şi jumătate.

— E prieten cu dumneavoastră? o întrebă inspectorul.

— Nu, nu l-aş numi prieten, l-am văzut doar de câteva ori. Îşi luă în mod deliberat o expresie încurcată şi apoi spuse ezitant: E... puțin cam stânjenitor, zău...

Se uită rugătoare la sir Rowland.

Acesta se grăbi să răspundă cererii ei nerostite.

— Poate ar fi mai bine dacă aş explica eu situația, inspectore, spuse el.

— Vă rog, domnule.

— Ei bine, povestea asta are legătură cu prima doamnă Hailsham-Brown. Ea şi domnul Hailsham-Brown au divorțat acum mai bine de un an, şi ea s-a recăsătorit recent cu domnul Oliver Costello.

— Înțeleg, spuse inspectorul. Iar domnul Costello a venit azi aici. De ce? Era aşteptat?

— Oh, nu, răspunse senină Clarissa. De fapt, când Miranda, prima doamnă Hailsham-Brown a părăsit casa asta a luat câteva lucruri care nu era ale ei. Oliver Costello se afla întâmplător prin părțile astea şi a trecut să le aducă.

— Ce fel de lucruri? întrebă repede inspectorul.

— Nimic prea important, răspunse zâmbind Clarissa. Ridicând mica cutie de argint pentru țigări de pe masă de lângă canapea, i-o arătă inspectorului. Aceasta a fost una dintre ele. A fost a mamei soțului meu, şi el ține la ea din motive sentimentale.

Inspectorul se uită gânditor la Clarissa, apoi o întrebă:

— Cât a stat aici domnul Costello?

— Oh, foarte puțin. Spunea că e foarte grăbit. Cam zece minute, cred. Nu mai mult.

— Şi întrevederea dumneavoastră a fost absolut amiabilă?

— Oh, da, îl asigură Clarissa pe inspector. Am considerat că e foarte amabil din partea lui să se deranjeze ca să returneze nişte lucruri.

— A pomenit unde se duce când pleacă de aici?

— Nu. De fapt, a ieşit pe uşa glasvandului. Grădinăreasa mea, domnişoara Peake, era aici şi s-a oferit să-l conducă prin grădină.

— Grădinăreasa dumneavoastră locuieşte pe domeniu?

— Da, dar nu în casă. Locuieşte în căsuță.

— Cred că am să stau de vorbă cu ea. Jones, du-te şi adu-o aici.

— Există o linie telefonică până la căsuță. Să v-o chem eu, domnule inspector? se oferi Clarissa.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă Hailsham-Brown.

— Deloc. Nu cred că s-a culcat încă, spuse Clarissa apăsând pe un buton al telefonului. Alo, domnişoară Peake. Aici doamna Hailsham-Brown... Te-ar deranja să vii până aici? S-a întâmplat ceva destul de interesant... Mulțumesc.

Puse receptorul în furcă şi i se adresă inspectorului:

— Domnişoara Peake s-a spălat pe cap, dar se îmbracă şi vine.

— Mulțumesc, spuse inspectorul. S-ar putea ca domnul Costello să-i fi spus ei unde se ducea.

— Da, se poate, aprobă Clarissa.

— Întrebările care nu-mi dau pace sunt de ce maşina lui Costello e încă aici şi unde s-a dus el.

Clarissa aruncă fără să vrea o privire spre panoul de lângă bibliotecă, apoi se duse la glasvand s-o aştepte pe domnişoara Peake. Observându-i privirea, Jeremy se rezemă de speteaza scaunului cu un aer inocent şi îşi încrucişă picioarele.

Inspectorul continuă:

— Se pare că această domnişoară Peake este ultima persoană care l-a văzut. Spuneți că a ieşit pe uşa acelui glasvand. Ați încuiat-o după el?

— Nu, răspunse Clarissa stând cu spatele la inspector.

— Poftim? întrebă inspectorul.

Ceva în tonul lui o făcu se se întoarcă.

— Nu... nu cred, spuse ea ezitant.

— Deci se poate ca el să se fi întors pe acolo, rosti inspectorul. Inspiră adânc şi anunță cu importanță: Cu permisiunea dumnevoastră, doamnă Hailsham-Brown, aş vrea să cercetez casa.

— Desigur, răspunse Clarissa cu un zâmbet prietenos. Camera asta ați văzut-o. Aici n-ar putea să fie nimeni ascuns. Iar aici este biblioteca. Ducându-se la uşa bibliotecii, o deschise. Vreți să intrați?

— Mulțumesc, spuse inspectorul. Jones!

În timp ce cei doi bărbați intrau în bibliotecă, inspectorul adăugă:

— Doar să vedem unde dă uşa aceea.

Arătă o altă uşă din bibliotecă.

Imediat ce se îndepărtară, sir Rowland se duse la Clarissa.

— Ce e de partea cealaltă? o întrebă el încet arătând panoul.

— Rafturi de cărți.

Sir Rowland dădu din cap şi se îndreptă nonşalant spre canapea, în timp ce auzi glasul polițistului strigând:

— E doar o altă uşă care dă în hol, domnule.

Cei doi ofițeri se întoarseră din bibliotecă.

— Corect, spuse inspectorul. Se uită la sir Rowland, aparent luând notă de faptul că se mişcase din loc. Acum vom cerceta restul casei.

— Dacă nu vă deranjează, am să vin cu dumneavoastră, în caz că fiica mea vitregă s-ar trezi şi s-ar speria, deşi nu cred, spuse Clarissa. Copiii dorm foarte adânc. Trebuie să-i zgâlțâi ca să se trezească. Aveți copii, domnule inspector?

— Un băiat şi o fată, răspunse scurt inspectorul deschizând uşa dinspre hol.

Ieşi din cameră şi traversă holul şi începu să urce scara.

Jones ieşi după el, iar Clarissa îl urmă îndeaproape.

După ieşirea lor, cei trei rămaşi în cameră se uitară unul la altul. Hugo îşi şterse mâinile şi Jeremy îşi tamponă fruntea cu batista.

— Şi acum? întrebă Jeremy luând încă un sandvici.

Sir Rowland clătină din cap.

— Nu-mi place asta, spuse el.

— După părerea mea, nu e decât un lucru de făcut, spuse Hugo. Să mărturisim înainte de a fi prea târziu.

— La naiba, nu putem face asta! exclamă Jeremy. N-ar fi prea corect față de Clarissa.

— Dar o băgăm într-un bucluc şi mai mare dacă o ținem aşa, insistă Hugo. Cum o să ducem cadavrul? Poliția va confisca maşina tipului.

— Am putea s-o folosim pe a mea, sugeră Jeremy.

— Ei bine, nu-mi place, spuse Hugo. Nu-mi place deloc. La naiba, fac parte din justiția locală. Trebuie să mă gândesc la reputația mea. Se întoarse către sir Rowland. Tu ce spui, Roly?

Sir Rowland arăta grav.

— Recunosc că nu-mi place, dar m-am angajat personal să duc treaba până la capăt.

Se uită grav la cei doi şi continuă:

— Suntem cu toții într-un mare bucluc. Dar dacă suntem uniți şi avem noroc, cred că există o şansă s-o scoatem la capăt. Odată ce polițiştii vor constata că Costello nu e în casă, vor pleca şi vor căuta în altă parte. La urma urmelor, putea foarte bine să-şi lase maşina aici şi să plece pe jos. Noi toți suntem oameni respectabili; n-au dat de ce să ne bănuiască.

— Bine, dacă spui tu, vom înfrunta cu tupeu situația, spuse Hugo.

— Trebuie să spun că Clarissa e o minunăție, se entuziasmă Jeremy. Nu i s-a clintit un fir de păr. L-a făcut pe inspector să-i mănânce din palmă.

Se auzi soneria de la intrare.

— Asta trebuie să fie domnişoara Peake, spuse sir Rowland. Te rog, Warrender, du-te şi adu-o aici.

Imediat după ieşirea lui Jeremy, Hugo întrebă în şoaptă.

— Despre ce este vorba, Roly? Ce ți-a spus Clarissa când te-a convins?

Sir Rowland dădu să vorbească, dar auzind pe hol glasurile lui Jeremy şi domnişoarei Peake, făcu un gest care se traducea prin „Nu acum”.

Un moment mai târziu în salon intrară Jeremy şi grădinăreasa, aceasta din urmă îmbrăcată în grabă şi cu un prosop pe cap.

— Ce sunt toate astea? vru să ştie ea. Doamna Hailsham-Brown a fost extrem de misterioasă la telefon. S-a întâmplat ceva?

Sir Rowland i se adresă cu o curtoazie extremă.

— Îmi pare rău că ai fost luată pe sus în felul ăsta, domnişoară Peake, se scuză el. Te rog să iei loc.

Îi arătă un scaun de lângă masa de bridge.

Hugo trase scaunul pentru domnişoara Peake care îi mulțumi, apoi se aşeză şi el pe un scaun mai confortabil în timp ce sir Rowland o informa pe grădinăreasă.

— De fapt, e poliția aici şi...

— Poliția? îl întrerupse uimită domnişoara Peake. A avut loc un jaf?

— Nu, nu un jaf, dar...

Se opri căci în acel moment în cameră intrară Clarissa, inspectorul şi polițistul. Jeremy se aşeză pe canapea, iar sir Rowland rămase în picioare în spatele ei.

— Domnule inspector, aceasta e domnişoara Peake, spuse Clarissa.

Inspectorul făcu o mică plecăciune bățoasă în fața domnişoarei Peake.

— Bună seara, spuse el.

— Bună seara, domnule inspector, răspunse domnişoara Peake. Tocmai îl întrebam pe sir Rowland dacă a avut loc vreun jaf.

Inspectorul se uită cercetător la ea câteva clipe, apoi vorbi:

— Am primit un telefon destul de ciudat care ne-a adus aici. Şi ne-am gândit că poate dumneata ai să poţi să ne lămureşti problema.

CAPITOLUL XII

Vorbele inspectorului fură întâmpinate de râsul vesel al domnişoarei Peake.

— Treaba asta e misterioasă! Mă distrez pe cinste! exclamă ea cu încântare.

Inspectorul se încruntă.

— E în legătură cu domnul Costello, explică el. Domnul Oliver Costello din Morgan Mansions 27, Londra SW3. Cred că asta vine prin zona Chelsea.

— N-am auzit niciodată de el, spuse cu tărie domnişoara Peake.

— A fost aici în seara asta, în vizită la doamna Hailsham-Brown, şi cred că dumneata l-ai condus la plecare prin grădină.

Domnişoara Peake îşi dădu o palmă peste coapsă.

— Oh, omul acela! îşi aminti ea. Doamna Hailsham- Brown nu i-a menționat numele.

Se uită la inspector cu ceva mai mult interes.

— Da, ce vreți să ştiți?

Vorbind rar şi apăsat, inspectorul spuse:

— Aş vrea să ştiu exact ce s-a întâmplat, şi când l-ai văzut ultima dată.

Domnişoara Peake se gândi o clipă, apoi răspunse.

— Stați să văd. Am ieşit pe uşa glasvandului şi i-am spus că există o scurtătură dacă vrea să ajungă la autobuz dar el mi-a spus că nu, că venise cu maşina şi că o lăsase lângă grajduri.

Îi zâmbi inspectorului de parcă se aştepta să fie premiată pentru ce îşi amintise, dar acesta se mulțumi să comenteze îngândurat:

— Nu-i un loc cam ciudat să laşi o maşină?

— Exact aşa m-am gândit şi eu, aprobă domnişoara Peake dându-i inspectorului o palmă peste mână. În loc să vină ca tot omu' cu maşina până la uşa din faţă, a lăsat-o lângă grajduri. Ce lucruri ciudate fac oamenii!

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

Domnişoara Peake ridică din umeri.

— Păi, a plecat spre maşina lui şi presupun că a luat-o din loc.

— L-ai văzut când a plecat?

— Nu, strângeam uneltele.

— Şi asta a fost ultima dată când l-ai văzut?

— Da, de ce?

— Pentru că maşina lui e încă aici, spuse inspectorul.

Vorbind rar şi apăsat, continuă:

— La şapte patruzeci şi nouă s-a primit un telefon la poliţie care spunea că la Copplestone Court a fost omorât un bărbat.

Domnişoara Peake arată interzisă.

— Omorât? exclamă ea. Aici? Caraghios!

— Toată lumea pare să creadă asta, spuse inspectorul uitându-se grăitor la sir Rowland.

— Fireşte, continuă domnişoara Peake, ştiu că prin preajmă mişună maniacii ăia care atrag femei... dar dumneavoastră spuneţi că a fost omorât un bărbat...

Inspectorul i-o reteză cu bruscheţe.

— N-ai auzit altă maşină în seara asta?

— Numai pe-a domnului Hailsham-Brown.

— Domnul Hailsham-Brown? întrebă inspectorul ridicând din sprâncene. Credeam că e aşteptat acasă foarte târziu.

Privirea i se mută la Clarissa care se grăbi să explice.

— Soţul meu a venit într-adevăr acasă dar a trebuit să plece aproape imediat.

Inspectorul adoptă o expresie deliberat răbdătoare.

— Oh, aşa? comentă el pe un ton de politeţe studiată. Când anume a venit acasă?

— Să văd... începu să se bâlbâie Clarissa. Trebuie să fi fost pe la...

— Cam cu un sfert de oră înainte să-mi termin eu programul, interveni domnişoara Peake. Eu muncesc mult peste program, domnule inspector. Niciodată nu mă limitez la orele stabilite. Asta se cheamă să fii îndrăgostit de munca ta, explică ea bătând cu pumnul în masă în timp ce vorbea. Da, trebuie să fi fost cam şapte şi un sfert când a venit domnul Hailsham-Brown.

— Asta ar fi fost la scurt timp după plecarea domnului Costello, remarcă inspectorul.

Se duse în mijlocul camerei şi purtarea i se schimbă imperceptibil când continuă:

— Probabil că el şi domnul Hailsham-Brown au trecut unul pe lângă altul.

Domnişoara Peake spuse îngândurată:

— Vreți să spuneți că s-ar putea să se fi întors să vorbească cu domnul Hailsham-Brown.

— Oliver Costello nu s-a întors în mod sigur în casă, interveni cu tărie Clarissa.

— Dar nu puteți fi sigură privitor la asta, doamnă Hailsham-Brown, o contrazise grădinăreasa. Putea să fi intrat pe glasvanul acela fără ca dumneavoastră să ştiți.

Se opri, apoi exclamă:

— Măiculiță! Doar nu credeți că l-a omorât pe domnul Hailsham-Brown, nu-i aşa?

— Fireşte că nu l-a omorât pe Henry! se răsti iritată Clarissa.

— Unde s-a dus soțul dumneavoastră când a plecat de aici? o întrebă inspectorul.

— Habar n-am, răspunse scurt Clarissa.

— De regulă nu vă spune unde se duce? insistă inspectorul.

— Eu nu pun niciodată întrebări. Consider că pentru un bărbat e sâcâitor ca soția să-i pună întrebări.

Doamna Peake scoase un schelălăit brusc.

— Ce proastă sunt! strigă ea. Bineînțeles, dacă maşina omului ăla e încă aici, el trebuie să fie cel care a fost omorât.

Hohoti de râs.

Sir Rowland se ridică.

— Nu avem nici un motiv să credem că cineva a fost omorât, domnişoară Peake, rosti el cu demnitate. De fapt, inspectorul crede că n-a fost decât o farsă prostească.

Domnişoara Peake nu fu deloc de aceeaşi părere.

— Dar maşina? insistă ea. Ea cred că faptul că maşina aia e încă aici este foarte suspect. Se ridică şi se apropie de inspector. V-ați uitat după cadavru, domnule inspector? întrebă ea curioasă.

— Inspectorul a cercetat deja casa, spuse sir Rowland.

Domnişoara Peake îl bătu pe umăr pe inspector şi continuă să-şi expună ideile.

— Sunt sigură că Elginii ăia au o legătură cu asta - valetul şi nevasta aia a lui care-şi spune bucătăreasă. Am bănuielile mele cu privire la ei de mai mult timp. Chiar acum când veneam încoace am văzut lumină la fereastra dormitorului lor, ceea ce e suspect. E seara lor liberă, şi de obicei nu se întorc decât după unsprezece. Îl apucă pe inspector de braț. Ați căutat în odăile lor?

Inspectorul deschise gura să vorbească, dar ea îl întrerupse cu o altă bătaie pe umăr.

— Ascultați la mine, începu ea. Să presupunem că acest domn Costello l-a recunoscut pe Elgin ca fiind un om cu trecut de infractor. Costello s-o fi hotărât să se întoarcă şi s-o avertizeze pe doamna Hailsham-Brown cu privire la acest om, iar Elgin l-a atacat. Apoi, desigur, Eligin a ascuns cadavrul repede, astfel încât să poată scăpa de el mai târziu, în timpul nopții. Unde l-o fi ascuns, mă întreb? După o draperie sau...

— Zău aşa, domnişoară Peake! o întrerupse mânioasă Clarissa. Nu e nimeni ascuns după nici o draperie. Şi sunt sigură că Elgin n-ar omorî pe nimeni. E absolut caraghios.

Domnişoara Peake nu se lăsă.

— Sunteți atât de credulă, doamnă Hailsham-Brown! Când veți ajunge la vârsta mea, vă veți da seama că adesea oamenii nu sunt ceea ce par.

Râse cu poftă şi se întoarse către inspector.

Când el deschise gura să vorbească, ea îi dădu încă o palmă zdravănă peste umăr.

— Deci, continuă ea, unde ar ascunde un om ca Elgin un cadavru? Există dulapul ăla între camera asta şi bibliotecă. V-aţi uitat acolo?

Sir Rowland interveni repede.

— Inspectorul s-a uitat atât aici cât şi în bibliotecă, domnişoară Peake.

Inspectorul se uită la sir Rowland, apoi la grădinăreasă.

— Ce anume înţelegi dumneata prin „dulap”, domnişoară Peake?

Ceilalţi din încăpere arătau cu toţii mai mult decât încordaţi când domnişoara Peake răspunse:

— Oh, e un loc minunat când te joc de-a v-aţi ascunselea. Nici prin cap nu-ţi trece că există. Să vă arăt.

Se duse la panou, urmată de inspector. Jeremy se ridică în picioare în acelaşi moment în care Clarissa exclamă cu putere „Nu!”

Inspectorul şi domnişoara Peake se întoarseră spre ea.

— Acum nu e nimic acolo, le spuse Clarissa. Ştiu asta pentru că puţin mai înainte am trecut pe acolo spre bibliotecă.

Glasul i se stinse. Dezamăgită, domnişoara Peake murmură:

— În fine, în cazul ăsta...

Totuşi, inspectorul insistă:

— Chiar şi aşa, arătă-mi tot, domnişoară Peake. Vreau să văd.

Domnişoara Peake se duse la raftul de cărţi; acţionă pârghia şi explică:

— Tragi de închizătoarea asta şi uşa se deschide. Vedeţi?

Panoul se deschise şi cadavrul lui Oliver Costello alunecă şi se prăbuşi. Domnişoara Peake ţipă.

— Deci aşa, spuse inspectorul uitându-se întunecat la Clarissa. V-ați înşelat, doamnă Hailsham-Brown. Se pare că aici a fost comisă o crimă în seara asta.

Țipătul domnişoarei Peake se înălța într-un crescendo.

CAPITOLUL XIII

Zece minute mai târziu, lucrurile erau oarecum mai liniştite căci domnişoara Peake nu mai era în cameră, cum de altfel nu mai erau nici Hugo nici Jeremy. Cadavrul lui Oliver Costello zăcea prăbuşit în nişa a cărei uşă era deschisă. Clarissa era întinsă pe canapea, iar sir Rowland stătea lângă ea încercând să o convingă să ia o înghițitură de coniac. Inspectorul vorbea la telefon, iar polițistul stătea de pază.

— Da, da... spunea inspectorul. Unde?... A lovit şi a fugit?... Da, trimite-i acolo cât de repede poți... Da, să facă şi fotografii... Da, tot tacâmul.

Puse receptorul în furcă şi se duse la polițist.

— Au venit toate o dată, i se plânse el colegului său. Săptămâni întregi nu se întâmplă nimic, iar acum medicul secției a plecat la un accident grav de maşină survenit pe şoseaua spre Londra. Asta înseamnă nițică întârziere. Arătă înspre cadavru. Ar fi bine să nu-l mişcăm până nu i se fac fotografiile. Nu că ne-ar spune ceva. N-a fost omorât acolo, a fost băgat acolo după aceea.

— De unde ştiți sigur, domnule? întrebă polițistul.

Inspectorul se uită la covor.

— Se văd urmele picioarelor când a fost târât, spuse el şi îngenunche în spatele canapelei. Polițistul făcu la fel.

Sir Rowland o întrebă pe Clarissa:

— Cum te simți acum?

— Mulțumesc, Roly, mai bine, răspunse ea slab.

Cei doi polițişti se ridicară.

— Mai bine ai închide uşa asta, îi spuse inspectorul colegului său. Nu avem nevoie de alte istericale.

— Prea bine, domnule, răspunse polițistul şi închise panoul.

Sir Rowland se ridică de pe canapea şi i se adresă inspectorului.

— Doamna Hailsham-Brown a suferit un şoc puternic. Cred că ar trebui să meargă în camera ei şi să se întindă.

Politicos, dar cu o anume rezervă, inspectorul răspunse:

— Sigur, domnule, dar nu chiar acum. Mai întâi aş vrea să-i pun câteva întrebări.

Sir Rowland încercă să insiste.

— Dar nu e în formă ca să fie chestionată în momentul de faţă.

— Mă simt bine, Roly, interveni slab Clarissa.

Sir Rowland i se adresă pe un ton prevenitor.

— Eşti foarte curajoasă, draga mea, dar cred că ar fi mai înțelept din partea ta să te duci să se odihneşti puțin.

— Dragul meu unchi Roly! îi răspunse cu un zâmbet Clarissa. Puteți să mă întrebați orice doriți, domnule inspector, continuă ea cu grație. Deşi mă tem că n-am să vă pot ajuta prea mult pentru că pur şi simplu nu ştiu nimic despre toate astea.

Sir Rowland oftă, clătină din cap şi se îndepărtă.

— N-o să vă deranjăm mult, doamnă, o asigură inspectorul pe Clarissa. Ducându-se la uşa dinspre bibliotecă o deschise şi i se adresă lui Sir Rowland. Vreți să vă alăturați celorlalți domni din bibliotecă, domnule?

După un scurt duel de priviri, sir Rowland se dădu învins şi se duse în bibliotecă. Inspectorul închise uşa şi îi făcu semn polițistului să ia loc şi să noteze. Clarissa se ridică în poziție şezândă.

— Şi-acum, doamnă Hailsham-Brown, dacă într-adevăr sunteți gata, să începem, spuse inspectorul. Eşti gata, Jones? întrebă el şi, trăgând un scaun de la masa de bridge, se aşeză cu fața la Clarissa.

— Gata, domnule, răspunse Jones.

— Bun. Doamnă Hailsham-Brown, susțineți că nu ştiați că în nişa aceea era ascuns un cadavru?

— Nu, bineînțeles că nu ştiam, răspunse Clarissa, cu ochii mari. E oribil! Absolut oribil.

Inspectorul se uită întrebător la ea.

— Când am cercetat această cameră, de ce nu ne-ați atras atenția că există o nişă?

— Nu ştiu, nu mi-a trecut prin cap. Vedeți dumneavoastră, noi nu folosim niciodată nişa aceea, aşa că nici nu mi-a venit în minte.

— Dar parcă spuneați că tocmai trecuserăți pe acolo în bibliotecă, punctă inspectorul.

— Oh, nu! exclamă repede Clarissa. Trebuie că m-ați înțeles greşit. Arătă către uşa bibliotecii. Am vrut să spun că am intrat pe uşa aceea în bibliotecă.

— Da, probabil că n-am înțeles eu bine, spuse mohorât - inspectorul. În fine, să lămurim măcar următorul lucru. Spuneți că nu aveți nici o idee când s-a întors domnul Costello în casă sau pentru ce s-a întors.

— Nu, pur şi simplu nu-mi imaginez, răspuns Clarissa cu candoare.

— Dar e cert că s-a întors, insistă inspectorul.

— Da, desigur... asta acum.

— Ei bine, trebuie să fi avut un motiv.

— Aşa presupun. Dar habar n-am care putea să fie.

— Credeți că, poate, voia să stea de vorbă cu soțul dumneavoastră?

— Nu. Sunt sigură că nu. El şi Henry nu s-au plăcut niciodată.

— Oh! Nu s-au plăcut niciodată. Nu mi-am dat seama de asta. A existat vreo ceartă între ei?

— Nu, domnule inspector, nu s-au certat. Henry pur şi simplu nu-l agrea.

— Sunteți absolut sigură că domnul Costello nu s-a întors să stea de vorbă cu dumneavoastră?

— Cu mine? întrebă cu inocență Clarissa. Oh, nu, sunt sigură că nu. Ce motiv putea să aibă?

Inspectorul inspiră adânc, apoi întrebă rar şi apăsat:

— Există altcineva în casă cu care să fi vrut să vorbească? Vă rog să vă gândiți bine înainte să răspundeți.

— Nu văd cine altcineva ar putea fi, răspunse cu inocență Clarissa.

Inspectorul se ridică şi puse scaunul la loc. Apoi, plimbându-se agale prin cameră, începu să raționeze cu glas tare.

— Domnul Costello vine aici şi restituie obiectele pe care prima doamnă Hailsham-Brown le luase din greşeală. Apoi îşi ia la revedere. Dar pe urmă se întoarce în casă. Probabil că a intrat pe aici, spuse inspectorul arătând spre uşile glasvandului. Este omorât şi cadavrul lui este băgat în nişa aceea - totul într-un interval de timp cuprins între zece şi douăzeci de minute. Şi nimeni nu aude nimic? Îmi vine foarte greu să cred.

— Ştiu, aprobă Clarissa. Şi mie îmi vine tot atât de greu să cred. E cu adevărat extraordinar, nu?

— În mod sigur, spuse pe un ton clar ironic inspectorul. Doamnă Hailsham-Brown, sunteți absolut sigură că n-ați auzit nimic? întrebă el apăsat.

— N-am auzit absolut nimic, răspunse Clarissa.

Inspectorul se duse la uşa dinspre hol şi o deschise.

— Ei bine, asta e tot deocamdată, doamnă Hailsham-Brown.

Clarissa se ridică şi se duse repede la uşa dinspre bibliotecă, însă fu oprită de inspector.

— Nu pe acolo, vă rog, spuse el şi o conduse la uşa dinspre hol.

— Dar prefer să stau cu ceilalți, protestă ea.

— Mai târziu, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Cu mare reținere, Clarissa ieşi pe uşa dinspre hol.

CAPITOLUL XIV

Inspectorul închise uşa după Clarissa, apoi se duse la poliţistul care mai scria încă.

— Unde-i femeia cealaltă? Grădinăreasa. Domnişoara… ăă… Peake, parcă.

— Am pus-o pe patul din camera liberă, domnule. După ce i-a trecut isteria, adică. Ce ne-am mai luptat cu ea! Râdea şi plângea, ceva de groază, domnule.

— Nu contează dacă doamna Hailsham-Brown se duce şi vorbeşte cu ea. Dar nu o să vorbească cu aceşti trei bărbaţi. Sper că ai încuiat uşa bibliotecii care dă în hol?

— Da, domnule. Am cheia la mine.

— Nu ştiu ce să mai cred. Toţi sunt persoane extrem de respectabile. Hailsham-Brown e diplomat, Hugo Birch e în justiţie şi îl cunoaştem, iar ceilalţi doi oaspeţi ai familiei Hailsham-Brown par tipi decenţi şi de înaltă clasă. Dar se petrece ceva ciudat. Nici unul din ei nu e cinstit cu noi, şi asta e valabil şi pentru doamna Hailsham-Brown. Ascund ceva, şi sunt hotărât să aflu ce, fie că are sau nu legătură cu crima. În fine, ar fi mai bine să continuăm. Să-i luăm pe toţi o dată.

În timp ce poliţistul se ridică, inspectorul se răzgândi.

— Nu. Mai întâi am să schimb o vorbă cu valetul, se hotărî el.

— Elgin?

— Da, Elgin. Cheamă-l înăuntru. Am o bănuială că el ştie ceva.

— Cu siguranţă, domnule, răspunse poliţistul.

Părăsind încăperea, îl găsi pe Elgin dând târcoale uşii camerei de zi. Valetul se prefăcu că se îndreaptă spre scară,

dar se opri când polițistul îl chemă şi intră în încăpere destul de nervos.

Inspectorul îi arătă scaunul de lângă masa de bridge. Elgin se aşeză, şi inspectorul începu interogatoriul.

— Spui că în seara asta ați plecat la film dar v-ați întors. De ce?

— V-am spus, domnule. Soția mea nu se simțea bine.

Inspectorul îl privi drept.

— Dumneata i-ai dat drumul în casă domnului Costello când a venit aici în seara asta, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— De ce nu ne-ai spus pe loc că maşina domnului Costello era afară?

— N-am ştiut a cui maşină era, domnule. Domnul Costello n-a venit cu maşina până la uşa din față. Nici măcar n-am ştiut că venise cu maşina.

— Nu e ciudat că şi-a lăsat maşina lângă grajduri?

— Da, domnule, presupun că e. Dar cred că a avut motivele lui.

— Ce anume înțelegi prin asta? întrebă repede inspectorul.

— Nimic, domnule, răspunse Elgin. Absolut nimic.

— Îl mai văzuseşi vreodată pe domnul Costello?

— Niciodată, domnule.

Inspectorul adoptă un ton plin de înțeles.

— Nu din cauza domnului Costello te-ai întors în seara asta? întrebă el.

— V-am spus, domnule. Soția mea...

— Nu vreau să mai aud de soția dumitale, îl întrerupse inspectorul. De cât timp eşti la doamna Hailsham-Brown?

— De şase săptămâni, domnule.

— Şi înainte de asta?

— Am... am avut o mică perioadă de odihnă, răspunse neliniştit valetul.

— Odihnă? întrebă inspectorul bănuitor. Îți dai seama că într-un caz ca acesta referințele dumitale vor fi cercetate cu mare grijă.

Elgin dădu să se ridice, dar se aşeză la loc.

— N-aş... n-aş vrea să vă păcălesc, domnule, spuse el. N-a fost nimic cu adevărat rău. Vreau să spun că... referințele originale rupându-se... n-am putu să-mi amintesc bine conținutul...

— Aşa că ți-ai scris singur referințele, îl întrerupse inspectorul. Asta e, nu-i aşa?

— N-am vrut să fac nici un rău, protestă Elgin. Trebuia să-mi câştig existența...

Inspectorul îl înterupse din nou.

— În momentul de față nu mă interesează că ți-ai falsificat referințele, spuse el. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat aici în seara asta şi ce ştii despre domnul Costello.

— N-am mai dat ochii cu el înainte, insistă Elgin.

Uitându-se la uşa dinspre hol, continuă:

— Dar am o bănuială de ce a venit aici.

— Şi care e asta?

— A venit s-o şantajeze. O avea cu ceva la mână.

— Spunând „o", presupun că te referi la doamna Hailsham-Brown.

— Da. Am intrat aici să întreb dacă mai voia ceva, şi i-am auzit discutând.

— Ce anume ai auzit?

— Am auzit-o pe ea spunând: „Dar ăsta e şantaj. N-am să cedez în fața lui".

— Hm! exclamă inspectorul îndoit. Altceva?

— Nimic. S-au oprit când am intrat eu, iar când am ieşit şi-au coborât glasurile.

— Înțeleg.

Inspectorul se uită cu atenție la valet, aşteptându-l să vorbească din nou.

Elgin se ridică de pe scaun şi rosti aproape scâncind:

— N-o să fiți aspru, cu mine, nu-i aşa, domnule? Şi aşa am avut o mulțime de probleme.

Inspectorul îl mai privi o clipă, apoi îl concedie.

— Eşti liber.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule, răspunse repede Elgin şi ieşi în grabă.

Inspectorul se uită după el, apoi se întoarse către polițist.

— Şantaj, ai? murmură el.

— Şi doamna Hailsham-Brown pare o doamnă atât de cumsecade! comentă polițistul.

— Da, nu poți şti niciodată sigur. Acum am să vorbesc cu domnul Birch.

Polițistul se duse la uşa bibliotecii.

— Domnul Birch, vă rog.

Hugo intră arătând încăpățânat şi destul de sfidător. Polițistul închise uşa după el şi se aşeză la masă, în timp ce inspectorul îl întâmpină cu politețe pe Hugo.

— Intrați, domnule Birch, îl invită el. Luați loc, vă rog.

Hugo se aşeză, şi inspectorul continuă:

— E o afacere foarte neplăcută, domnule. Ce aveți de spus despre ea?

Bătând cu tocul de ochelari în masă, Hugo răspunse sfidător:

— Absolut nimic.

— Nimic? întrebă surprins inspectorul.

— Ce te aştepți să spun? Femeia deschide dulapul şi din el cade un cadavru. Mi s-a tăiat respirația. Nici acum nu mi-am revenit. N-are rost să mă întrebi ceva, pentru că nu ştiu nimic despre asta.

Inspectorul se uită drept la Hugo, apoi întrebă:

— Asta e declarația dumneavoastră? Că nu ştiți absolut nimic despre asta?

— Ți-am spus, repetă Hugo. Nu eu l-am omorât pe tip.

Îl fulgeră sfidător cu privirea pe inspector.

— Nici măcar nu-l cunoşteam.

— Nu-l cunoşteați. Foarte bine. Nu spun că îl cunoşteați. În mod sigur nu spun nici că l-ați omorât dumneavoastră. Dar nu cred „nu ştiți nimic”, după cum afirmați. Aşa că haideți să colaborăm pentru a afla ce ştiți. Pentru început, auziserăți de el, nu-i aşa?

— Da, se răsti Hugo. Auzisem că era un tip deocheat.

— În ce sens?

— Ştiu şi eu? Era genul de tip care plăcea femeilor, iar bărbaţilor nu le era de nici un folos. Cam aşa ceva.

Inspectorul făcu o pauză apoi întrebă cu grijă:

— Nu aveţi idee ce ce s-o fi întors în casa asta a doua oară în această seară?

— Nici cea mai mică, răspunse ferm Hugo.

Inspectorul făcu câţiva paşi în jurul mesei, apoi se întoarse brusc spre Hugo.

— Credeţi că exista ceva între el şi actuala doamnă Hailsham-Brown?

Hugo se arătă şocat.

— Clarissa? Doamne sfinte, nu! Clarissa e o fată de treabă. Are foarte multă minte. Ea nu s-ar uita de două ori la un tip ca ăsta.

— Aşadar, nu ne puteţi ajuta.

— Îmi pare rău. Dar asta e, răspunse Hugo încercând să fie nonşalant.

Făcând un ultim efort de smulge cel puţin o informaţie de la Hugo, inspectorul întrebă:

— Chiar nu aveaţi nici o idee că acel cadavru era în nişă?

— Bineînţeles că nu, răspunse ofensat Hugo.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse inspectorul îndepărtându-se. Asta e tot.

Hugo se ridică, îşi luă tocul de ochelari şi o porni către uşa ce dădea în bibliotecă, dar poliţistul îi bară calea.

— Pe aici, domnule, spuse el deschizând uşa de la hol.

Hugo se supuse şi poliţistul închise uşa în urma lui. Inspectorul se duse la birou şi luă de pe el o carte groasă cu coperţi roşii.

— Domnul Birch a fost o mină de informaţii, nu-i aşa? comentă el ironic. Reţine, nu e prea plăcut pentru un membru al justiţiei să fie amestecat într-o crimă.

Inspectorul începu să citească cu glas tare.

— „Delahaye, sir Rowland Edward Mark...”

— Ce aveți acolo? întrebă polițistul. Oh, *Who's who.*

Inspectorul continuă să citească.

— „Studii: Eton - Trinity College...” Um! „Atașatul Ministerului de Externe... secretar de gradul doi... Madrid... plenipotențiar.”

— Oho! exclamă polițistul. Vreți să-l introduc acum, domnule?

Inspectorul se gândi o clipă.

— Nu, hotărî el. El e cel mai interesant dintre toți, așa că o să-l las la urmă. Introdu-l acum pe tânărul Warrender.

CAPITOLUL XV

Polițistul chemă din pragul uşii bibliotecii.

— Domnul Warrender, vă rog.

Jeremy intră căutând, cam fără succes, să arate complet degajat. Polițistul îşi reluă locul la masă, în timp ce inspectorul se ridică pe jumătate şi trase un scaun pentru Jeremy.

— Luați loc, spuse el oarecum cu bruschețe.

Jeremy se aşeză şi inspectorul îl întrebă oficial:

— Cum vă numiți?

— Jeremy Warrender.

— Adresa?

— Broad Street 340 şi Grosvenor Square 34, răspunse Jeremy încercând să pară nonşalant. Adresa de la țară, Hepplestone, Wiltshire.

— Sună de parcă ați fi un domn independent din punct de vedere material, comentă inspectorul.

— Mă tem că nu, spuse cu un zâmbet Jeremy. Sunt secretarul particular al lui Sir Kenneth Thompson, preşedintele lui Saxon-Arabian Oil. Acestea sunt adresele lui.

— De când lucrați pentru el?

— Cam de-un an. Înainte am fost timp de patru ani asistentul personal al domnului Scott Agins.

— Ah, da, spuse inspectorul. Afaceristul acela bogat din City, nu-i aşa?

Se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Îl cunoaşteați pe acest om, Oliver Costello?

— Nu, n-am auzit niciodată de el până în seara asta.

— Şi nu l-ați văzut când a venit aici în seara asta?

— Nu. Plecasem la clubul de golf împreună cu ceilalți. Cinam acolo. Era seara liberă a servitorilor, şi domnul Birch ne invitase să cinăm cu el la club.

Inspectorul dădu din cap. După o pauză, întrebă:

— A fost invitată şi doamna Hailsham-Brown?

— Nu, răspunse Jeremy.

Inspectorul ridică din sprâncene, iar Jeremy se grăbi să adauge:

— Adică, putea să vină dacă voia.

— Vreți să spuneți că a fost invitată şi a refuzat?

— Nu, nu, răspunse repede Jeremy. Vreau să spun că Hailsham-Brown e de obicei foarte obosit când ajunge acasă, şi Clarissa spunea că or să mănânce ceva frugal aici.

Inspectorul păru derutat.

— Stați să înțeleg, spuse el răstit. Doamna Hailsham-Brown îşi aştepta soțul la cină? Nu se aştepta ca el să plece iar imediat după ce venea?

Jeremy era acum clar încurcat.

— Păi... ăă... ei bine... ăă... zău, nu ştiu, se bâlbâi ei. Nu... Acum că ați pomenit de asta, cred că ea a spus că el o să fie plecat în seara asta.

Inspectorul se ridică şi se îndepărtă câțiva paşi.

— Atunci pare ciudat că doamna Hailsham-Brown n-a ieşit să ia cina cu dumneavoastră, în loc să rămână aici să cineze singură.

Jeremy se răsuci în scaun, cu fața la inspector,

— Păi... ăă..., începu el apoi, câştigând încredere în sine, continuă repede. Ştiți, mai era şi copila - Pippa. Clarissa nu voia să iasă şi s-o lase singură în casă.

Inspectorul sugeră cu subînțeles:

— Sau poate îşi făcea planul să primească un vizitator?

Jeremy se ridică.

— Sugerați un lucru mârşav! exclamă el cu aprindere. Şi nu e adevărat. Sunt sigur că nu a plănuit nimic de genul ăsta.

— Şi totuşi Oliver Castello a venit aici să se întâlnească cu cineva, punctă inspectorul. Cei doi servitori aveau liber.

Domnişoara Peake era în căsuța ei. Nu mai era nimeni cu care putea să se întâlnească în afară de doamna Hailsham-Brown.

— Tot ce pot să spun e... începu Jeremy, apoi, întorcându-se cu spatele, adăugă moale: Mai bine ați întreba-o pe ea.

— Am întrebat-o, îl informă inspectorul.

— Şi ce-a spus?

— Exact ce spuneți dumneavoastră, răspunse suav inspectorul.

Jeremy se aşeză din nou la masa de bridge.

— Atunci, asta e, spuse el.

Inspectorul făcu câțiva paşi prin cameră, cu ochii în podea, de parcă era cufundat în gânduri. Apoi se întoarse cu fața la Jeremy şi spuse:

— Povestiți-mi cum de s-a întâmplat să vă întoarceți cu toții aici de la club. Acesta era planul inițial?

— Da, răspunse Jeremy, dar se răzgândi rapid. Adică nu.

— Da sau nu?

Jeremu trase adânc aer în piept.

— Ei bine, a fost în felul următor. Au plecat cu toții la club. Sir Rowland şi Hugo s-au dus direct în sala de mese iar eu i-am urmat ceva mai târziu. Ştiți, era bufet rece. Au jucat golf până s-a întunecat, apoi cineva a întrebat „Facem un bridge?” iar au am spus „De ce nu ne-am întoarce la soții Hailsham-Brown, unde e mult mai plăcut, să jucăm acolo?” Aşa că ne-am întors.

— Înțeleg, spuse inspectorul. Aşadar a fost ideea dumneavoastră?

Jeremy ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc bine cine a propus primul asta. Putea să fi fost Hugo Birch.

— Şi când ați ajuns aici?

Jeremy se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu pot spune cu precizie. Probabil că am plecat de la club cu puțin înainte de opt.

— Şi asta ce înseamnă? Cinci minute de mers pe jos?

— Da, cam aşa. Terenul de golf se învecinează cu grădina de aici.

Inspectorul se duse la masa de bridge şi se uită la ea.

— Şi pe urmă ați jucat bridge? întrebă el.

— Da, confirmă Jeremy.

Inspectorul dădu încetişor din cap.

— Asta trebuie să fi fost cu vreo douăzeci de minute înainte de sosirea mea. Începu să meargă încet în jurul mesei. Cu siguranță că nu ați avut timp să terminați două robere şi să-l începeți pe al treilea, nu?

— Poftim?

Jeremy păru derutat o clipă, dar apoi spuse repede:

— Nu, nu. Nu. Aceea e lista de scor a Clarissei. Cea la care vă uitați. Acel prim rober trebuie să fi fost de ieri.

Indicând celelalte tabele de scoruri, inspectorul observă gânditor:

— Se pare că numai o singură persoană a punctat.

— Da, recunoscu Jeremy. Mă tem că am fost puțin cam indolenți cu punctatul. L-am lăsat în seama Clarissei.

Inspectorul se duse către canapea.

— Ştiați despre culoarul de trecere dintre această cameră şi bibliotecă?

— Vă referiți la locul în care a fost găsit cadavrul?

— Exact.

— Nu. Nu, habar n-aveam. Grozavă ascunzătoare, nu? N-ai fi bănuit niciodată că era acolo.

Inspectorul se aşeză pe brațul canapelei şi, rezemându-se de spetează, mută din loc o pernuță şi observă astfel mănuşile care se aflaseră sub ea. Chipul lui căpătă o expresie gravă şi rosti liniştit:

— Prin urmare, domnule Warrendar, nu aveai de unde să ştii că în acel culoar se afla un cadavru, nu-i aşa?

— Parcă m-a pocnit cu leuca-n cap, cum se spune. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

În timp ce Jeremy vorbea, inspectorul împerechea mănuşile de pe canapea. Ridică o pereche şi întrebă cu un aer conspirativ:

— Apropo, acestea sunt mănuşile dumneavoastră, domnule Warrender?

— Nu. Adică da, răspunse derutat Jeremy.

— Da sau nu, domnule?

— Da, sunt ale mele, cred.

— Le purtați când v-ați întors de la clubul de golf?

— Da. Acum îmi amintesc. Da, le purtam. E cam friguleț în seara asta.

Inspectorul se ridică şi se apropie de Jeremy. Arătându-i inițialele din interiorul mănuşilor, spuse:

— Mănuşile astea poartă inițialele domnului Hailsham-Brown.

Susținându-i cu calm privirea, Jeremy răspunse:

— Ce nostim! Am o pereche exact la fel.

Inspectorul se întoarse la capanea şi luă o a doua pereche de mănuşi.

— Poate că acestea sunt ale dumneavoastră? sugeră el.

Jeremy râse.

— A doua oară nu mă mai prindeți, spuse el. La urma urmelor toate mănuşile arată exact la fel.

Inspectorul ridică a treia pereche de mănuşi.

— Trei perechi de mănuşi, murmură el examinându-le. Toate purtând în interior inițialele lui Hailsham-Brown. Curios.

— În definitiv, e casa lui. De ce n-ar fi pe aici trei perechi de mănuşi de-ale lui?

— Singurul lucru interesant este că dumneavoastră ați crezut că una din ele putea fi a dumneavoastră. Iar eu văd că mănuşile dumneavoastră se află în buzunarul hainei pe care o purtați.

Jeremy îşi duse mâna la buzunarul drept.

— Nu, spuse inspectorul. În buzunarul stâng.

Scoțând mănuşile din buzunar, Jeremy exclamă:

— Ce chestie! Da, astea sunt.

— Şi nu prea seamănă cu astea de la mine, nu?

— De fapt, astea sunt mănuşile cu care joc golf, răspunse cu un zâmbet Jeremy.

— Mulţumesc, domnule Warrender, spuse brusc inspectorul. Asta e tot, deocamdată.

Jeremy se ridică, arătând supărat.

— Uite ce e, doar nu credeţi că...

— Ce pot să cred, domnule? întrebă inspectorul.

— Nimic, răspunse nesigur Jeremy.

Porni către uşa bibliotecii, dar fu oprit de poliţist care îi arătă uşa dinspre hol. Jeremy ieşi închizând uşa după el.

Lăsând mănuşile pe canapea, inspectorul se duse la masa de bridge, se aşeză şi consultă din nou *Who's who.*

— Deci aşa, murmură el şi începu să citească cu glas tare. „Thomson, sir Kenneth. Preşedintele Companiei de Petrol Arabo-saxone, Companiei Petroliere din Golf." Hmm! Impresionant! „Pasiuni: Filatelie, golf, pescuit. Adresa: Broad Street 340, Grosvenor Square 34."

În timp ce inspectorul citea, Jones se duse la masa de lângă canapea şi începu să-şi ascută creionul în scrumieră. Aplecându-se să ridice o aşchie de pe podea, văzu o carte de joc şi, ridicând-o, i-o duse inspectorului.

— Ce e asta? întrebă inspectorul.

— O simplă carte de joc, domnule. Am găsit-o acolo, sub canapea.

Inspectorul luă cartea.

— Asul de pică, observă el. O carte foarte interesantă.

Ia stai puţin. Întoarse cartea pe dos. Roşie. E din acelaşi pachet. Luă pachetul roşu de cărţi de pe masă şi întinse cărţile.

Poliţistul îl ajută să sorteze cărţile de joc.

— Măi să fie, nici un as de pică! exclamă inspectorul şi se ridică de pe scaun. Asta e ceva cu totul ieşit din comun, nu crezi, Jones? Au reuşit să joace bridge fără să simtă lipsa asului de pică.

— Într-adevăr nemaipomenit, domnule, aprobă polițistul strângând cărțile de pe masă.

Inspectorul luă de pe canapea cele trei perechi de mănuşi.

— Acum vom sta de vorbă cu sir Rowland Delahaye, îi spuse el polițistului în timp ce punea pe masa de bridge mănuşile pe perechi.

CAPITOLUL XVI

Polițistul deschise uşa bibliotecii şi strigă:

— Sir Rowland Delahaye.

Cum Sir Rowland se opri în prag, inspectorul îl invită:

— Vă rog să intrați, domnule, şi să luați loc aici.

Sir Rowland se apropie de masa de bridge, se opri o clipă dând cu ochii de mănuşi, apoi se aşeză.

— Sunteți sir Rowland Delahaye? întrebă oficial inspectorul.

Cum răspunsul primit fu o închinare afirmativă a capului, continuă:

— Ce adresă aveți?

— Long Paddock, Littlewich Green, Linconshire, răspunse sir Rowland. Bătând cu degetul în *Who's who,* adăugă: N-ai găsit-o aici, inspectore?

Inspectorul preferă să ignore întrebarea şi trecu mai departe.

— Acum, dacă sunteți amabil, aş vrea să aud ce s-a întâmplat în seara asta după ce ați plecat de aici, cu puțin înainte de şapte.

Era evident că sir Rowland se aşteptase la întrebarea asta şi îşi pregătise răspunsul.

— Plouase toată ziua şi apoi s-a înseninat brusc, începu el liniştit. Aranjasem deja să cinăm la clubul de golf, întrucât servitorii au liber. Aşa am şi făcut. În timp ce terminam masa, a sunat doamna Hailsham-Brown şi ne-a propus ca, întrucât soțul ei trebuise să plece pe neaşteptate, să ne întoarcem aici şi să jucăm o partidă de bridge. Ne-am conformat. La vreo douăzeci de minute după ce am început să jucăm, ai sosit dumneata, inspectore. Restul îl ştii.

Inspectorul părea gânditor.

— Nu prea seamănă cu relatarea domnului Warrender, spuse el.

— Serios? Şi care e varianta lui?

— El a pus că propunerea de a vă întoarce aici şi de a juca bridge a venit de la unul dintre dumneavoastră. Probabil de la domnul Birch, după părerea lui.

Sir Rowland spuse cu nonşalanță:

— Vezi dumneata, Warrender a intrat mai târziu în sufrageria de la club. Nu şi-a dat seama că doamna Hailsham-Brown sunase.

Sir Rowland şi inspectorul se uitară fix unul în ochii celuilalt, parcă înfruntându-se. Apoi sir Rowland continuă:

— Dumneata trebuie să ştii mai bine ca mine, inspectore, cât de rar coincid relatările a doi oameni. De fapt, dacă toți trei am relata identic cum s-a întâmplat, mie unul mi s-ar părea suspect. Chiar foarte suspect.

Inspectorul preferă să nu comenteze. Îşi trase un scaun şi se aşeză lângă sir Rowland.

— Dacă îmi permiteți, aş vrea să discut cazul cu dumneavoastră, domnule, spuse el.

— Cu cea mai mare plăcere, inspectore.

După câteva secunde de gândire, inspectorul începu:

— Mortul, Oliver Costello, a venit în această casă cu un scop anume. Sunteți de acord cu asta, domnule?

— Din câte am înțeles eu, a venit să înapoieze anumite obiecte pe care doamna Miranda Hailsham-Brown, cum se numea pe atunci, le luase din greşeală.

— Ăsta s-ar putea să fie fost pretextul lui, domnule. Am convingerea că nu acesta a fost adevăratul motiv care l-a adus aici.

Sir Rowland dădu din umeri.

— Poate că ai dreptate, spuse el. Nu ştiu.

Inspectorul continuă:

— Poate că a venit la cineva anume. Poate la dumneavoastră, poate la domnul Warrender, sau poate la domnul Birch.

— Dacă voia să stea de vorbă cu domnul Birch care locuieşte în localitate, s-ar fi dus acasă la el, n-ar fi venit aici.

— Probabil că da, acceptă inspectorul. Aşadar, avem de ales între patru persoane. Dumneavoastră, domnul Warrender, domnul Hailsham-Brown şi doamna Hailsham-Brown.

Se opri şi se uită cercetător la sir Rowland, apoi întrebă:

— Cât de bine îl cunoşteaţi pe Oliver Costello, domnule?

— Mai deloc. L-am întâlnit o dată sau de două ori, atâta tot.

— Unde l-aţi întâlnit?

Sir Rowland reflectă.

— De două ori la Londra la familia Hailsham-Brown acum mai bine de un an, şi o dată într-un restaurant, parcă.

— Dar nu aveaţi nici un motiv să doriţi să-l omorâţi?

— Asta e o acuzaţie, inspectore? întrebă sir Rowland.

Inspectorul clătină din cap.

— Nu, sir Rowland. Eu aş numi-o mai mult o eliminare. Nu cred că aveaţi vreun motiv să-l înlăturaţi pe Oliver Costello. Aşa că ne rămân doar trei persoane.

— Asta începe să semene cu „Zece negri mititei”, remarcă zâmbind sir Rowland.

Inspectorul îi întoarse zâmbetul.

— Să-l luăm acum pe domnul Warrender, propuse el. Cât de bine îl cunoaşteţi?

— L-am întâlnit pentru prima dată acum două zile, aici. Pare să fie un tânăr plăcut, bine crescut şi bine educat. E prieten cu Clarissa. Nu ştiu nimic despre el, dar aş spune că e puţin probabil să fie criminal.

— Atâta despre domnul Warrender, aşadar. Asta mă aduce la următoarea întrebare.

Anticipând, sir Rowland dădu din cap.

— Cât de bine îl cunosc pe Henry Hailsham-Brown, şi cât de bine o cunosc pe doamna Hailsham-Brown? Asta vrei să ştii, nu-i aşa? Pe Henry Hailsham-Brown îl cunosc chiar foarte bine. Mi-e vechi prieten. Cât despre Clarissa, ştiu tot

ce e de ştiut despre ea. Este pupila mea şi îmi este nespus de dragă.

— Da, domnule. Cred că acest răspuns lămureşte foarte bine anumite lucruri.

— Serios?

Inspectorul se ridică şi făcu câțiva paşi prin cameră, apoi se întoarse cu fața la sir Rowland.

— De ce dumneavoastră trei v-ați schimbat planurile în seara asta? întrebă el. De ce v-ați întors aici şi v-ați prefăcut că jucați bridge?

— Ne-am prefăcut? întrebă tăios sir Rowland.

Inspectorul scoase din buzunar cartea de joc şi spuse:

— Cartea aceasta a fost găsită în cealaltă parte a camerei, sub canapea. Nu prea cred că ați jucat două robere şi l-ați început pe al treilea cu cincizeci şi una de cărți şi cu asul de pică lipsă.

Sir Rowland luă cartea de la inspector, se uită pe spatele ei, apoi i-o dădu înapoi.

— Da, admise el. Poate că asta e puțin cam greu de crezut.

Inspectorul îşi aruncă disperat ochii în tavan, apoi adăugă:

— Şi mai cred că trei perechi de mănuşi ale domnului Hailsham-Brown necesită nişte explicații.

După un moment de gândire, sir Rowland răspunse:

— Mă tem că de la mine n-ai să capeți nici o explicație, inspectore.

— Nu, domnule, recunoscu inspectorul. Înțeleg că sunteți hotărât să faceți totul pentru o anumită doamnă. Dar asta nu ajută la nimic, domnule. Adevărul va ieşi la iveală.

— Mă întreb dacă va ieşi, fu singurul răspuns al lui sir Rowland.

Inspectorul se duse la panoul din perete.

— Doamna Hailsham-Brown ştia că în nişă era cadavrul lui Costello, insistă el. Nu ştiu dacă l-a târât singură acolo sau ați ajutat-o dumneavoastră. Dar sunt convins că ştia. Părerea mea e că Oliver Costello a venit aici s-o vadă pe

doamna Hailsham-Brown ca, prin amenințări, să obțină nişte bani de la ea.

— Amenințări? întrebă sir Rowland. Ce amenințări?

— Asta va ieşi la iveală la timpul potrivit, n-am nici o îndoială, îl asigură inspectorul. Doamna Hailsham-Brown e tânără şi atrăgătoare. Se spune că acest domn Costello avea o mare trecere la femei. Ei bine, doamna Hailsham-Brown e proaspăt căsătorită şi...

— Stop! îl întrerupse poruncitor sir Rowland. Trebuie să te pun în temă cu anumite probleme. Poți avea destul de uşor confirmarea celor ce îți spun. Prima căsnicie a lui Henry Hailsham-Brown a fost nefericită. Soția lui, Miranda, era o femeie frumoasă, dar dezechilibrată şi nevropată. Sănătatea şi dispoziția ei au degenerat într-o stare atât de alarmantă încât fetița ei a trebuit să fie dusă la un spital de copii. Da, a fost o afacere cu adevărat şocantă. Se părea că Miranda devenise dependentă de droguri. Nu s-a descoperit cum obținea aceste droguri, dar s-a bănuit că ele îi erau furnizate de acest om, Oliver Costello. Ea a făcut o pasiune pentru el şi până la urmă a fugit cu el.

Sir Rowland făcu o pauză, apoi continuă:

— Henry Hailsham-Brown, care are principii de modă veche, i-a permis Mirandei să divorțeze de el. Acum, în căsnicia cu Clarissa, Henry şi-a găsit fericirea şi liniştea şi te asigur, inspectare, că în viața Clarissei nu există secrete ruşinoare. Pot să jur că nu există nimic cu care Costello ar fi putut s-o amenințe.

Inspectorul nu spuse nimic, dar rămase pe gânduri.

Sir Rowland se ridică, împinse scaunul sub masă şi se duse la canapea. Apoi, se întoarse cu fața către inspector şi întrebă:

— Nu crezi, inspectare, că te afli pe o pistă total greşită? De ce eşti atât de sigur că acest Costello a venit aici să vadă o persoană? De ce nu putea fi un loc?

Inspectorul păru nedumerit.

— Ce vreți să spuneți, domnule? întrebă el.

— Când ne-ai vorbit despre răposatul domn Sellon, ai menționat că cei de la narcotice îl aveau în vizor. Nu poate fi aici o verigă? Droguri - Sellon - casa lui Sellon?

Se opri dar, neprimind nici o reacție din partea inspectorului, continuă:

— Am înțeles că Costello a mai fost o dată aici, în aparență să se uite la antichitățile lui Sellon. Să presupunem că Oliver Costello voia ceva din această casă. Din acest birou, poate.

Inspectorul îşi aruncă privirea spre birou, iar sir Rowland îşi dezvoltă teoria.

— Există curiosul incident cu un om care a venit aici şi a oferit un preț exorbitant pentru acel birou. Să presupunem că acel birou voia să-l examineze Oliver Costello, voia să-l cerceteze, dacă vrei. Să presupunem că a fost urmărit până aici de cineva, şi că acel cineva l-a doborât acolo, lângă birou.

Inspectorul nu păru impresionat.

— Sunt prea multe supoziții... începu el, dar fu întrerupt de sir Rowland care insistă:

— Este o ipoteză foarte rezonabilă.

— Şi conform ipotezei, acest cineva a băgat cadavrul în nişă?

— Exact.

— Ar fi trebuit să fie cineva care ştia de existența nişei.

— Putea să fie cineva care ştia casa de pe timpul lui Sellon.

Inspectorul rosti cu o undă de nerăbdare:

— Toate astea sunt foarte bune, domnule, dar nu explică totuşi un lucru.

— Care?

Inspectorul îl privi drept.

— Doamna Hailsham-Brown ştia că mortul se afla în nişa aceea. A încercat să ne împiedice să ne uităm acolo.

Sir Rowland deschise gura să vorbească, dar inspectorul ridică mâna şi continuă:

— Nu are rost să încercați să mă convingeți de contrariu. Ştia.

Preț de câteva clipe domni o tăcere încordată. Apoi sir Rowland spuse:

— Vrei să-mi dai voie să vorbesc cu pupila mea, inspectore?

— Numai în prezența mea, domnule.

— E bine şi aşa.

— Jones!

Înțelegând ce i se cerea, polițistul părăsi încăperea.

CAPITOLUL XVII

Polițistul reveni în cameră, ținând uşa deschisă pentru Clarissa.

— Intrați, vă rog, doamnă Hailsham-Brown, spuse inspectorul.

Clarissa intră şi sir Rowland se duse spre ea şi îi vorbi foarte solemn.

— Draga mea Clarissa, vrei să faci ce te rog? Vreau să-i spui inspectorului adevărul..

— Adevărul? repetă cu îndoială Clarissa.

— Adevărul, spuse apăsat sir Rowland. E singurul lucru ce trebuie făcut. Vorbesc serios. Foarte serios.

O privi drept şi cu adevărat serios, apoi părăsi camera.

Polițistul închise uşa după el şi se aşeză pregătindu-se să noteze.

— Vă rog să luați loc, doamnă Hailsham-Brown, o invită inspectorul, arătând-i canapeaua.

Clarissa îi zâmbi, dar primi în schimb o privire serioasă. Se duse la canapea, se aşeză, şi aşteptă o clipă înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău că v-am spus toate minciunile acelea. N-am vrut s-o fac, dar omul se lasă purtat de val, înțelegeți?

— Nu pot să spun că înțeleg, răspunse cu răceală inspectorul. Acum vă rog să-mi redați exact faptele.

— În realitate totul e foarte simplu. În primul rând, Oliver Costello a plecat. Apoi, a venit Henry acasă. După aceea a plecat iar cu maşina. Pe urmă, am intrat aici cu sandviciurile.

— Sandviciuri?

— Da. Vedeți dumneavoastră, soțul meu se întoarce acasă cu un delegat foarte important din străinătate.

Inspectorul se arătă interesat.

— Cine e acest delegat? întrebă el.

— Un anume domn Jones, răspunse Clarissa.

— Poftim? întrebă inspectorul aruncând o privire subalternului său.

— Domnul Jones. Nu e numele lui adevărat, dar aşa trebuie să-i spunem. Totul e strict secret. Ei bine, am pus sandiviciule acolo, pe banchetă, apoi am început să fac ordine şi m-am dus să pun o carte pe raftul bibliotecii şi... atunci... şi atunci am căzut practic peste el.

— Ați căzut peste cadavru?

— Da. Era aici, după canapea. M-am uitat să văd dacă... dacă era mort, şi era. Era Oliver Costello, şi n-am ştiut ce să fac. În final am sunat la clubul de golf şi i-am rugat pe sir Rowland, pe domnul Birch şi pe Jeremy să vină imediat aici.

Inspectorul întrebă cu răceală:

— Nu v-a trecut prin minte să sunați la poliție?

— Ba da, mi-a trecut, dar... n-am făcut-o.

— N-ați făcut-o, îngână pentru sine inspectorul.

Apoi, ridicând mâinile într-un gest disperat, întrebă:

— De ce n-ați telefonat la poliție?

Clarissa era pregătită pentru întrebarea asta.

— M-am gândit că n-ar fi fost plăcut pentru soțul meu. Nu ştiu câți diplomați cunoaşteți, domnule inspector, dar vă spun să sunt înspăimântător de retraşi. Lor le place ca totul să fie liniştit, nu să stârnească vâlvă. Trebuie să recunoaşteți că o crimă cam stârneste vâlvă.

— Asta aşa e.

— Mă bucur tare mult că înțelegeți, spuse cu căldură Clarissa. Îşi continuă relatarea, dar povestea ei devenea tot mai neconvingătoare şi începu să simtă că nu făcea nici un progres. Vreau să spun era mort de-a binelea, pentru că i-am luat pulsul, aşa că n-am putut face nimic pentru el.

Inspectorul se plimba prin cameră, fără să răspundă. Urmărindu-l cu privirea, Clarissa continuă:

— Ce vreau eu să spun e că putea să fi murit la fel de bine în Marsden Wood ca şi în salonul nostru.

Inspectorul se întoarse iute cu fața la ea.

— Marsden Wood? întrebă el. Ce treabă are Mardsen Wood în povestea asta?

— Acolo mă gândeam să-l ducem, răspunse Clarissa.

Inspectorul îşi duse o mână la ceafă şi se uită în podea de parcă ar fi căutat inspirație acolo. Apoi, clătinând din cap să se limpezească, spuse cu fermitate:

— Doamnă Hailsham-Brown, n-ați auzit niciodată că un cadavru nu trebuie mişcat din loc dacă există vreun indiciu că la mijloc n-a fost lucru curat?

— Fireşte că ştiu asta. Scrie în toate romanele polițiste. Dar, vedeți dumneavoastră, noi trăim în realitate, nu în cărți.

Inspectorul îşi ridică disperat mâinile.

— Vreau să spun că în viața reală lucurile sunt cu totul altfel, continuă Clarissa.

Inspectorul o privi o clipă cu neîncredere, apoi întrebă:

— Vă dați seama de gravitatea celor ce spuneți?

— Bineînțeles că da, şi vă spun adevărul. Aşa că, în final, am sunat la club şi ei s-au întors cu toții aici.

— Iar dumneavoastră i-ați convins să ascundă cadavrul în nişă.

— Nu, îl corectă Clarissa. Asta a venit mai târziu. După cum v-am spus, planul meu era ca ei să ducă mortul cu maşina lui şi să lase maşina în Marsden Wood.

— Şi ei au acceptat?

Tonul inspectorului era clar neîncrezător.

— Da, au acceptat, răspunse Clarissa zâmbindu-i.

— Sincer să fiu, doamnă Hailsham-Brown, nu cred o iotă. Nu cred că trei oameni responsabili au acceptat să obstrucționeze justiția pentru un motiv atât de mărunt.

Clarissa se ridică. Îndepărtându-se de inspector, rosti mai mult pentru sine:

— Ştiam că n-o să mă credeți dacă vă spun adevărul, întorcându-se cu fața de el, întrebă: Ce credeți, atunci?

Urmărind-o cu atenție, inspectorul răspunse:

— Eu văd un singur motiv pentru care aceşti trei bărbați au fost de acord să mintă.

— Ce vreți să spuneți? Ce alt motiv puteau avea?

— Au fost de acord să mintă dacă au crezut sau, mai mult, dacă au ştiut că dumneavoastră îl omorâserăți pe Costello.

Clarissa se holbă la el.

— Dar eu nu aveam nici un motiv să-l omor! protestă ea. Absolut nici unul. Oh, ştiam eu că o să reacționați aşa! De asta...

Se întrerupse brusc. Inspectorul se întoarse spre ea.

— De asta ce? întrebă el cu bruschețe.

Clarissa rămase pe gânduri. După un timp, purtarea ei păru să se schimbe. Începu să vorbească mai convingător.

— Foarte bine, spuse ea cu aerul omului hotărât să dea cărțile pe față. Am să vă spun de ce.

— Ar fi mai înțelept.

— Da. Presupun că e mai bine să vă spun adevărul.

Inspectorul zâmbi.

— Vă asigur că nu veți avea nimic de câştigat mințind poliția, doamnă Hailsham-Brown. Ar fi mai bine să-mi spuneți povestea adevărată. Şi de la început.

— Aşa voi face, promise Clarissa. Se aşeză pe un scaun la masa de bridge. Oftă. Oh, şi eu mă credeam atât de deşteaptă!

— E mai bine să nu încerci să fii deştept, spuse inspectorul aşezându-se de cealaltă parte a mesei. Aşadar, ce s-a întâmplat de fapt în seara asta?

CAPITOLUL XVIII

Clarissa rămase tăcută câteva clipe. Apoi, privindu-l pe inspector drept în ochi, începu să vorbească.

— Totul a început cum v-am explicat deja. I-am spus la revedere lui Oliver Costello şi el a plecat cu domnişoara Peake. Habar n-aveam că o să se întoarcă, şi încă nu înțeleg de ce a făcut-o.

Se opri, părând că încearcă să îşi amintească ce se întâmplase mai departe.

— Oh, da, continuă ea. Pe urmă a venit soțul meu acasă, şi mi-a explicat că trebuia să plece iar imediat. A plecat cu maşina, şi tocmai închisesem uşa din față, asigurându-mă că era zăvorâtă, când am început deodată să mă simt nervoasă.

— Nervoasă? întrebă nedumerit inspectorul. De ce?

— De obicei nu sunt nervoasă, dar atunci mi-a venit în minte că nu mai fusesem niciodată singură noaptea în casă.

— Da, continuați.

— Mi-am spus să nu mai fiu prostuță. Mi-am spus: „Ai la îndemână telefonul, nu-i aşa? Poți suna oricând după ajutor." Mi-am spus: „Spărgătorii nu vin seara, la ora asta. Ei vin la miezul nopții". Dar tot mi se părea că aud o uşă închizându-se undeva, sau paşi sus, în dormitorul meu. Aşa că m-am gândit că era mai bine să fac ceva.

— Şi? o îndemnă inspectorul.

— M-am dus în bucătărie şi am făcut sandviciuri pentru Henry şi pentru domnul Jones când aveau să vină. Le-am pus pe un platou şi le-am acoperit cu un şervet ca să nu se usuce, şi tocmai veneam pe hol să le aduc aici când... când într-adevăr am auzit ceva.

— Unde?

— În camera asta. De data asta am fost sigură că nu era o părere. Am auzit zgomot de sertare deschise şi închise, şi atunci mi-am adus brusc aminte că uşile glasvandului de aici nu erau încuiate. Nu le încuiem niciodată. Cineva intrase pe acolo.

— Continuați, doamnă Hailsham-Brown o îndemnă inspectorul văzând că s-a oprit.

Clarissa făcu un gest neajutorat.

— Nu ştiam ce să fac. Eram împietrită. Apoi m-am gândit: „Dar dacă nu sunt decât proastă? Dacă Henry s-a întors după ceva, sau chiar sir Rowland sau unul din ceilalți? Ce frumos ți-ar sta să te duci sus şi să suni la poliție de la celălalt telefon!" Aşa că mi-am făcut un plan. M-am dus la cuierul din hol şi am luat cel mai greu baston pe care l-am găsit. Apoi am intrat în bibliotecă. N-am aprins lumina. Am mers pe bâjbâite până la nişa aceea. Am deschis-o foarte uşor şi m-am srecurat înăuntru. M-am gândit să întredeschid uşa şi să văd cine era aici. Arătă spre panou. Cine nu ştia de el, nici prin cap nu i-ar fi trecut că există o uşă acolo.

— În mod sigur, o aprobă inspectorul.

— Am apăsat pe mecanism, apoi degetele mi-au alunecat iar uşa s-a deschis de tot izbind un scaun. Un bărbat care stătea lângă birou şi-a îndreptat spatele. Am văzut în mâna lui ceva care lucea. M-am gândit că era un revolver. Eram îngrozită. Am crezut că o să mă împuşte. Am ridicat bastonul şi l-am izbit cu toată puterea, iar el a căzut.

Clarissa îşi rezemă coatele de masă şi îşi îngropă fața în mâini.

— Vă rog, pot... pot să beau puțin coniac? îl întrebă ea pe inspector.

— Sigur că da. Inspectorul se ridică. Jones!

Polițistul turnă coniac într-un pahar pe care i-l înmână inspectorului. Acesta i-l dădu Clarissei. Femeia bău, tuşi şi înapoie paharul. Jones îl puse la loc pe o masă şi îşi reluă locul.

Inspectorul se uită la Clarissa.

— Vă simțiți în stare să continuați, doamnă Hailsham-Brown? o întrebă el compătimitor.

— Da, răspunse Clarissa ridicând privirea. Sunteți foarte amabil. Trase aer în piept şi îşi continuă povestirea. Bărbatul zăcea acolo. Nu mişca. Am aprins lumina şi am văzut că era Oliver Costello. Era mort. A fost cumplit. Nu... nu înțelegeam. Arătă către birou. Nu înțelegeam ce făcea acolo, umblând la birou. Era ca într-un coşmar de groază. Eram atât de înspăimântată încât am sunat la clubul de golf. Aveam nevoie să-l am alături pe tutorele meu. Au venit cu toții aici. I-am implorat să mă ajute, să ducă de aici cadavrul... undeva.

Inspectorul o privi lung şi atent.

— Dar de ce? întrebă el.

— Pentru că am fost laşă, răspunse Clarissa ferindu-şi privirea. O laşă mizerabilă. Îmi era groază de publicitate, de faptul că trebuia să apar la tribunal. Şi asta avea să-i facă mult rău soțului meu şi carierei lui... Dacă ar fi fost un spărgător, probabil că aş fi putut face față, dar fiind vorba de cineva pe care îl cunoşteam, cineva care era însurat cu prima soție a lui Henry... Oh, pur şi simplu n-am putut trece prin toate astea.

— Poate, cu puțin timp înainte, decedatul a încercat să vă şantajeze? sugeră inspectorul.

— Să mă şantajeze? Asta e o prostie! Nu există nimic în legătură cu care să mă fi putut şantaja.

— Valetul dumneavoastră, Elgin, a auzit menționându-se cuvântul şantaj.

— Nu cred că a auzit nimic de genul ăsta. Nu avea cum. După părerea mea, a scornit totul.

Inspectorul insistă:

— Ei, haideți, doamnă Hailsham-Brown, chiar susțineți că cuvântul şantaj n-a fost pomenit? De ce ar fi inventat valetul dumneavoastră asta?

— Jur că n-a existat nici o menționare a şantajului! rosti cu putere Clarissa bătând cu palma în masă. Vă asigur...

Mâna i se opri în aer şi râse pe neaşteptate. Oh, ce prostie! Fireşte. Asta a fost.

— V-ați adus aminte? întrebă inspectorul.

— N-a fost nimic de fapt, îl asigură Clarissa. Doar că Oliver spunea ceva despre faptul că chiria caselor mobilate e absurd de mare, iar eu am spus că noi avuseserăm un noroc fantastic şi plăteam doar patru guinee pe săptămână pentru casa asta. Iar el a spus: „Nu prea-mi vine să cred, Clarissa. Care a fost atuul vostru? Trebuie să fi fost şantajul”. Iar eu am râs şi am spus: „Ai ghicit. Şantajul.”

Clarissa râse şi acum.

— A fost o simplă glumă, spuse ea. O şi uitasem.

— Scuzați-mă, doamnă Hailsham-Brown, dar nu cred.

Clarissa păru uluită.

— Ce nu credeți?

— Că plătiți numai patru guinee pe săptămână pentru o casă ca asta, mobilată.

— Sincer! Chiar că sunteți cel mai neîncrezător om pe care l-am întâlnit.

Clarissa se ridică şi se duse la birou.

— Se pare că nu credeți nimic din ce v-am spus în seara asta. Cele mai multe nu le pot dovedi, dar un lucru îl pot dovedi. Şi de data asta am să vă demonstrez.

Deschise un sertar al biroului şi căută prin hârtiile din el.

— Am găsit, spuse ea scoțând un act din sertar şi arătându-l inspectorului. Iată contractul de închiriere al acestei case, mobilate. Este întocmit de o firmă de avocați şi, uitați - patru guinee pe săptămână.

Inspectorul păru şocat.

— Măi să fie! E nemaipomenit. Absolut nemaipomenit. Aş fi crezut că valorează mult mai mult.

Clarissa îi adresă un zâmbet fermecător.

— Nu credeți, domnule inspector, că ar trebui să-mi cereți scuze? întrebă ea.

— Chiar vă cer scuze, doamnă Hailsham-Brown, dar zău că e extrem de ciudat, să ştiți.

— De ce? Ce vreți să spuneți? întrebă Clarissa punând actul înapoi în sertar.

— Vedeți dumneavoastră, acum câtva timp o doamnă şi un domn au venit prin părțile astea să vadă casa, şi s-a întâmplat ca doamna să piardă o broşă foarte prețioasă undeva în vecinătate. A trecut pe la secția de poliție să dea descrierea broşei, şi printre altele a pomenit de această casă. A spus că, după părerea ei, optsprezece guinee pe săptămână pentru o casă la țară, la mama naibii, era ceva caraghios. Şi mie mi s-a părut la fel.

— Da, e într-adevăr ieşit din comun, aprobă Clarissa cu un zâmbet prietenos. Înțeleg de ce erați sceptic. Dar poate că acum o să credeți o parte din celelalte lucruri pe care vi le-am spus.

— Nu pun la îndoială ultima dumneavoastră relatare, o linişti inspectorul. De regulă recunoaştem adevărul când îl auzim. Ştiam eu că trebuie să fi existat un motiv serios pentru ca cei trei domni să coacă un plan de ascunzătoare.

— Nu trebuie să-i condamnați prea mult, domnule inspector. A fost vina mea. Nu m-am lăsat până nu i-am convins.

Conştient pe deplin de farmecul ei, inspectorul răspunse:

— N-am nici o îndoială în privința asta. Dar ce încă nu înțeleg este cine a telefonat la poliție şi a raportat crima?

— Da, asta este extraordinar! Uitasem de tot.

— E clar că nu dumneavoastră, şi nici unul din cei trei domni...

— N-o fi fost Elgin? întrebă Clarissa. Sau poate domnişoara Peake?

— Nu cred că putea să fie domnişoara Peake. Ea în mod clar nu ştia că cadavrul lui Costello se afla acolo.

— Mă întreb dacă e aşa, spuse gânditoare Clarissa.

— În definitiv, când s-a descoperit cadavail, au apucat-o istericalele.

— Ăsta nu-i un motiv. Oricine poate avea istericale.

— Oricum, domnişoara Peake nu locuieşte în această casă.

— Dar se poate să fi fost în casă. Are chei de la toate uşile, să ştiţi.

Inspectorul clătină din cap.

— Nu, mie mi se pare mai probabil ca Elgin să fi fost cel care ne-a telefonat.

Clarissa veni mai aproape de el şi îi adresă un zâmbet oarecum neliniştit.

— Nu o să mă trimiteţi la închisoare, nu-i aşa? întrebă ea. Unchiul Roly spunea că e sigur că nu.

Inspectorul se uită sobru la ea.

— E bine că v-aţi schimbat povestea la timp şi ne-aţi spus adevărul, doamnă. Dar, dacă pot spune aşa, cred că ar trebui să luaţi legătura cu avocatul dumneavoastră cât mai repede şi să-i expuneţi toate faptele relevante. Între timp, eu am să dau la dactilografiat declaraţia dumneavoastră şi am să v-o citesc, şi poate că veţi avea amabilitatea să o semnaţi.

Clarissa fu pe cale să răspundă când uşa se deschise şi intră sir Rowland.

— N-am mai putut să stau deoparte, explică el. Totul e în regulă acum, inspectore? Ai înţeles în ce dilemă eram?

Clarissa se duse la tutorele ei şi îi luă mâna repede.

— Dragul meu Roly, am făcut o declaraţie şi domnul Jones, prezent aici, o s-o bată la maşină. Pe urmă trebuie să o semnez. Le-am spus totul.

Inspectorul se duse să discute cu subalternul său, iar Clarissa continuă să vorbească cu sir Rowland, accentuând cuvintele.

— Le-am povestit cum am crezut că era un spărgător şi l-am izbit în cap…

Când sir Rowland se uită alarmat la ea şi deschise gura să vorbească, ea îi acoperi repede gura cu mâna şi continuă în grabă:

— Le-am povestit cum s-a dovedit a fi Oliver Costello şi cum am intrat în panică şi v-am sunat, şi cât v-am implorat şi am insistat şi până la urmă aţi cedat. Acum înţeleg ce greşit am procedat…

Inspectorul se întoarse la ei, şi Clarissa îşi luă la timp mâna de pe gura lui sir Rowland.

— Dar, la vremea aceea, eram speriată şi m-am gândit că ar fi mai simplu pentru toți, adică eu, Henry şi chiar Miranda, dacă Oliver era găsit în Marsden Wood.

Sir Rowland arăta uluit.

— Clarissa! Ce naiba ai spus? icni el.

— Doamna Hailsham-Brown a făcut o declarație foarte completă, domnule, spuse încântat inspectorul.

Revenindu-şi oarecum, sir Rowland rosti sec:

— Aşa se pare.

— E cel mai bun lucru, spuse Clarissa. De fapt, a fost singurul. Inspectorul m-a făcut să înțeleg asta. Şi îmi pare sincer rău că am îndrugat toate minciunile alea prosteşti.

— Asta va conduce la mult mai puține necazuri, o asigură inspectorul. Şi acum, doamnă Hailsham-Brown, n-am să vă cer să intrați în nişă cât timp cadavrul mai e acolo, dar aş vrea să-mi arătați exact unde stătea bărbatul când ați intrat pe acolo în cameră.

— Oh... da... păi... stătea... începu ezitant Clarissa. Se duse la birou. Nu, acum îmi aduc aminte. Stătea aici, aşa. Se opri într-un capăt al biroului şi se aplecă peste el.

— Fii gata să deschizi panoul când îți spun eu, Jones, spuse inspectorul făcându-i semn subalternului său care se ridică şi se duse la panou.

— Înțeleg, îi spuse inspectorul Clarissei. Stătea acolo. Şi pe urmă s-a deschis uşa şi dumneavoastră ați ieşit. În regulă, nu trebuie să vă uitați acum acolo la cadavru, aşa că doar stați în fața panoului când se deschide. Acum, Jones.

Polițistul acționă pârghia şi panoul se deschise. Nişa era goală, cu excepția unei bucățele de hârtie de pe podea pe care Jones o ridică, în timp ce inspectorul se uită acuzator la Clarissa şi la sir Rowland.

Polițistul citi cu glas tare ce scria pe fragmentul de hârtie:

— „Fraierilor!”

În timp ce inspectorul îi smulgea polițistului hârtiuța, Clarissa şi sir Rowland se uitară uluiți unul la altul.

Soneria de la intrare începu să zbârnâie zgomotos.

CAPITOLUL XIX

Elgin intră în salon să anunțe sosirea medicului poliției. Inspectorul şi Jones se duseră imediat la uşa din față, unde inspectorului îi reveni sarcina de neinvidiat de a-i mărturisi medicului că, în momentul de față, nu există nici un cadavru de examinat.

— Zău aşa, inspectare Lord, spuse iritat medicul legist, îți dai seama ce enervant e să mă aduci atâta drum până aici pentru cai verzi pe pereți?

— Dar te asigur, doctore, că am avut un cadavru.

— Domnul inspector are dreptate, îi sări Jones în ajutor superiorului său. Chiar am avut un cadavru. Doar că s-a întâmplat să dispară.

Zgomotul glasurilor lor îi scoseseră pe Hugo şi pe Jeremy din sufrageria aflată în celălalt capăt al holului. Aceştia nu se putură abține să nu comenteze.

— Nu pricep de ce poliția nu face un lucru ca lumea. Auzi, să piardă un cadavru! se revoltă Hugo.

— De ce n-or fi pus un paznic la cadavru? întrebă Jeremy.

— În fine, indiferent cum s-a întâmplat, dacă n-am nici un cadavru de examinat, nu mai pierd timpul pe aici, se răsti medicul legist la inspector. Te asigur că ai să mai auzi de asta, inspectore Lord.

— Da, doctore. N-am nici un dubiu. Noapte bună, doctore, spuse obosit inspectorul.

Medicul legist plecă trântind uşa după el, iar inspectorul se întoarse spre Elgin care i-o luă înainte şi spuse repede:

— Nu ştiu nimic despre asta, domnule, absolut nimic, vă asigur.

Între timp, în salon, Clarissa şi sir Rowland se amuzau pe seama situației jenante în care se aflau polițiştii.

— Întăririle poliției au sosit într-un moment cam prost, chicoti sir Rowland. Legistul pare foarte supărat că n-a găsit nici un cadavru de examinat.

Clarissa râse pe înfundate.

— Dar cine putea să-l facă să dispară? întrebă ea. Crezi că Jeremy a reuşit asta în vreun fel?

— Nu văd cum putea s-o facă. N-au lăsat pe nimeni să se întoarcă în bibliotecă, iar uşa dinspre hol a bibliotecii a fost încuiată. Acel „Fraierilor" al Pippei a fost ultimul pai. Totuşi, asta dovedeşte un lucru. Costello reuşise să deschidă sertarul secret.

Sir Rowland se opri şi purtarea i se schimbă. Rosti pe un ton serios:

— Clarissa, de ce naiba nu i-ai spus inspectorului adevărul aşa cum te-am rugat?

— Ba i-am spus, în afară de partea cu Pippa, protestă Clarissa. Dar el pur şi simplu nu m-a crezut.

— Dar, pentru Dumnenzeu, de ce a trebuit să-i torni toate prostiile alea?

— Păi, mi s-a părut că erau lucrurile cu cea mai mare probabilitate să fie crezute. Şi acum chiar mă crede!

— Şi, ca rezultat, ai dat de bucluc. Ai să fii acuzată de omucidere.

— Am să susțin că a fost autoapărare, spuse cu încredere Clarissa.

Înainte ca sir Rowland să apuce să răspundă, în cameră intrară Hugo şi Jeremy. Hugo se duse la masa de bridge bombănind:

— Afurisiții de polițişti, ne-au împins de colo-colo. Acum se pare că au plecat şi au pierdut cadavrul.

Jeremy luă un sandviş.

— Mie mi se pare al naibii de ciudat, spuse el.

— E fantastic, spuse Clarissa. Toată treaba e fantastică. Cadavrul a dispărut, iar noi tot nu ştim cine a sunat la poliție şi a spus că aici s-a comis o crimă.

— Ei bine, cu siguranță Elgin a fost, spuse Jeremy aşezându-se pe brațul canapelei şi muşcând din sandviş.

— Nu, îl contrazise Hogo. Eu aş spune că a fost muierea aia, Peake..

— Dar de ce? întrebă Clarissa. De ce să fi făcut vreunul din ei asta şi să nu ne spună? Nu are pic de logică.

Domnişoara Peake îşi băgă capul pe uşa dinspre hol şi se uită în jur cu un aer conspirativ.

— Hei, drumul e liber? întrebă ea. Închizând uşa, păşi cu încredere în cameră. Nu e nici un sticlete pe aici? Se pare că viermuiesc prin toată casa.

— Acum sunt ocupați cu cercetarea casei şi a terenului, o informă sir Rowland.

— Pentru ce? întrebă domnişoara Peake.

— Pentru cadavru, răspunse sir Rowland. A dispărut.

Domnişoara Peake hohoti în felul ei zgomotos.

— Ce poantă bună! bubui ea. Cadavru care dispare ‘ai?

Hugo se aşeză la masa de bridge. Uitându-se în jur, rosti fără adresă:

— E un coşmar. Toată treaba e un coşmar dat naibii.

— Exact ca în filme, nu-i aşa, doamnă Hailsham-Brown? sugeră domnişoara Peake slobozind un alt hohot de râs.

Sir Rowland îi zâmbi grădinăresei.

— Sper că acum te simți mai bine, domnişoară Peake, rosti el curtenitor.

— Oh, mă simt perfect, răspunse ea. În realitate sunt foarte tare, să ştiți. Doar m-a dat un pic peste cap faptul că deschizând uşa aia am dat de-un cadavru. Pe moment m-a întors pe dos, recunosc.

— Mă întreb dacă nu cumva ştiai deja că era acolo, spuse liniştită Clarissa.

Grădinăreasa se holbă la ea.

— Cine? Eu?

— Da. Dumneata.

Părând din nou că se adresează întregului univers, Hugo spuse:

— N-are logică. De ce să faci să dispară cadavrul? Cu toții ştim că există un cadavru. Îi cunoaştem identitatea şi tot. N-are sens. De ce să nu laşi amărâtul de cadavru acolo unde era?

— Oh, eu n-aş spune că n-are nici un sens, domnule Birch, îl corectă domnişoara Peake aplecându-se peste masa de bridge ca să i se adreseze. Trebuie să ai un cadavru, să ştiți. Habeas corpus şi tot tacâmul. Vă amintiți? Înainte de a acuza pe cineva de crimă trebuie să ai un cadavru.

Se întoarse către Clarissa.

— Aşa că nu vă faceți griji, doamnă Hailsham-Brown. Totul o să fie bine.

Clarissa se uită lung la ea.

— Ce vrei să spui?

— În seara asta am stat cu urechile ciulite, îi spuse grădinăreasa. Nu mi-am pierdut timpul zăcând în pat în camera liberă. Nu mi-au plăcut niciodată omul ăla, Elgin, şi nevasta lui. Să asculte el pe la uşi şi să dea fuga la poliție cu poveşti despre şantaj!

— Aşadar ai auzit asta? întrebă Clarissa.

— Întotdeauna am fost de părere că trebuie să fii de partea sexului tău, declară domnişoara Peake. Se uită la Hugo. Bărbații! pufni ea. N-am încredere în ei. Se aşeză lângă Clarissa, pe canapea, şi explică: Dacă nu se găseşte cadavrul, nu puteți fi acuzată. Iar părerea mea este că, dacă bruta aia vă şantaja, ați avut tot dreptul să-i dați în cap şi să scăpați de el.

— Dar eu nu... începu slab Clarissa, dar fu întreruptă de domnişoara Peake.

— V-am auzit povestindu-i inspectorului totul despre asta. Şi dacă n-ar fi fost băgăciosul de Elgin, povestea dumneavoastră ar fi sunat perfect plauzibil.

— La care poveste te referi?

— La cea în care ați spus că l-ați confundat cu un spărgător. Aspectul cu şantajul pune lucrurile într-o cu totul altă lumină. Aşa că m-am gândit că nu există decât un

singur lucru de facut. Să scap de cadavru şi să las poliția să se învârtă în jurul cozii căutându-l.

Sir Rowland făcu un pas înapoi împleticindu-se de uimire, în timp ce domnişoara Peake se uită prin cameră încântată de sine.

— O chestie foarte isteață, chiar dacă o spun eu, se lăudă ea.

Jeremy se ridică, fascinat.

— Vrei să spui că dumneata ai mutat cadavrul? întrebă el neîncrezător.

Toți se holbau acum la domnişoara Peake.

— Toți cei de aici suntem prieteni, nu-i aşa? întrebă ea uitându-se în jur la ei. Aşa că pot să vorbesc pe şleau. Da, eu am mutat cadavrul. Se bătu peste buzunar. Şi am încuiat uşa. Am cheile de la toate uşile din casa asta, aşa că n-a fost nici o problemă.

Clarissa se uita cu gura căscată la ea, minunându-se.

— Dar cum? Unde... unde ai pus cadavrul? şopti ea.

Domnişoara Peake se aplecă şi şopti la rândul ei cu un aer conspirativ:

— În patul din camera liberă. Îl ştiți, cel mare cu patru stâlpi şi baldachin. Chiar de-a lungul capului patului, sub sul. Apoi am făcut iar patul şi m-am întins pe el.

Uluit, sir Rowland se aşeză la masa de bridge.

— Dar cum ai dus cadavrul sus până în camera liberă? întrebă Clarissa. Nu aveai cum să reuşeşti singură.

— O să vă mirați, spuse voioasă domnişoara Peake. L-am aruncat pe umăr, uite-aşa.

Cu un gest, demonstră cum făcuse.

— Dar dacă te întâlneai cu cineva pe scări? întrebă sir Rowland.

— Dar nu m-am întâlnit. Polițiştii erau aici cu doamna Hailsham-Brown. La vremea aceea dumneavoastră bărbații erați ținuți în sufragerie. Aşa că am profitat de ocazie, am înhățat cadavrul, l-am scos în hol, am încuiat la loc uşa bibliotecii, şi l-am cărat sus în camera liberă.

— Nemaipomenit! icni sir Rowland.

Clarissa se ridică.

— Dar nu poate rămâne pe vecie sub sul, sublinie ea.

Domnişoara Peake se întoarse spre ea.

— Nu, nu pe vecie, fireşte, doamnă Hailsham-Brown, recunoscu ea. Dar douăzeci şi patru de ore n-o să aibă nimic.

Până atunci poliția va fi terminat de cercetat casa şi terenul. Va căuta mai departe, în alte locuri.

Se uită la auditoriul vrăjit.

— Ei bine, m-am gândit cum să scap de el, continuă ea. Azi dimineață am săpat în grădină un şanț adânc pentru mazărea dulce. Vom îngropa cadavrul acolo şi vom planta două rânduri de mazăre dulce în lungul lui.

Mută de uimire, Clarissa se prăbuşi pe canapea.

— Mă tem că săparea mormintelor nu mai e o acțiune privată, domnişoară Peake, spuse sir Rowland.

Grădinăreasa râse voioasă.

— Oh, voi bărbații! Întotdeauna vă țineți de buchia legii. Noi femeile avem mai mult bun simț.

Se aplecă şi i se adresă Clarissei:

— Pe noi nu ne sperie nici chiar crima, nu-i aşa, doamnă Hailsham-Brown?

Hugo sări brusc în picioare.

— Chestia asta e absurdă! strigă el. Nu l-a omorât Clarissa. Nu cred o vorbă.

— Mă rog, dacă nu l-a omorât ea, atunci cine? întrebă aeriană domnişoara Peake.

În acel moment în cameră intră Pippa în halat, umblând somnoroasă, căscând, şi ducând o farfurie cu budincă de ciocolată şi o linguriță în ea. Toți se întoarseră şi se uitară la ea.

CAPITOLUL XX

Uimită, Clarissa sări în picioare.

— Pippa! strigă ea. De ce te-ai dat jos din pat?

— M-am trezit, aşa că am venit jos, spuse printre căscaturi Pippa.

Clarissa o conduse la canapea.

— Mi-e teribil de foame, se plânse Pippa, căscând din nou.

Se aşeză, apoi ridică ochii spre Clarissa şi spuse cu reproş:

— Ai spus că ai să-mi aduci asta sus.

Clarissa îi luă farfuria cu budincă, o puse pe banchetă, apoi se aşeză pe canapea lângă copilă.

— Credeam că mai dormi încă, Pippa, explică ea.

— Dormeam. Apoi mi s-a părut că a intrat un poliţist şi s-a uitat la mine. Visam ceva urât şi m-am trezit pe jumătate. Atunci mi s-a făcut foame, aşa că m-am gândit să cobor.

Se cutremură, se uită în jur la toţi şi continuă:

— În plus, m-am gândit că s-ar putea să fie adevărat.

Sir Rowland se aşeză de cealaltă parte a Pippei.

— Ce ar putea să fie adevărat, Pippa? întrebă el.

— Visul ăla oribil pe care l-am avut despre Oliver, răspunse Pippa cutremurându-se.

— Povesteşte-mi ce ai visat despre Oliver, spuse liniştit sir Rowland.

Pippa arăta nervoasă în timp ce scotea din buzunarul halatului o bucăţică de ceară frământată şi modelată.

— Am făcut asta în seara asta, mai devreme, spuse ea. Am topit o lumânare, apoi am înroşit un ac în foc şi am străpuns ceara.

În timp ce îi înmâna lui sir Rowland mica figurină de ceară, Jeremy exclamă brusc „Doamne sfinte!” şi, sărind în picioare,

începu să se uite prin cameră după cartea pe care Pippa încercase să i-o arate mai devreme.

— Am spus cuvintele potrivite şi tot, dar n-am putut să fac exact cum scria în carte, îi explică Pippa lui sir Rowland.

— Ce carte? întrebă Clarissa. Nu înțeleg.

Jeremy găsi între timp ceea ce căuta.

— Uite aici! exclamă el dându-i cartea Clarissei peste speteaza canapelei. Pippa a cumpărat-o azi din piață. A numit-o carte de rețete.

Pippa râse pe neaşteptate.

— Iar tu m-ai întrebat: „Se mănâncă?”, îi aminti ea lui Jeremy.

Clarissa examină cartea.

— *O sută de vrăji încercate şi demne de încredere,* citi ea de pe copertă. Deschise cartea şi citi mai departe. „Cum se vindecă negii. Cum să obții dorința inimii. Cum să-ți distrugi duşmanul.” Oh, Pippa, asta ai făcut?

Pippa se uită serioasă la mama ei vitregă.

— Da, răspunse ea.

În timp ce Clarissa îi înapoie cartea lui Jeremy, Pippa se uită la figurina de ceară din mâna lui sir Rowland.

— Nu prea seamănă cu Oliver, recunoscu ea. N-am avut nici o şuviță din părul lui, dar l-am făcut cât mai asemănător cu putință... pe urmă... pe urmă... am visat, mi-am închipuit... îşi dădu la o parte părul de pe față. Mi-am închipuit că am coborât aici şi el era acolo, după canapea. Şi totul era adevărat. Era acolo, mort. Eu îl omorâsem. Se uită în jur la toți şi începu să tremure. E adevărat? întrebă ea. L-am omorât?

— Nu, iubito. Nu, spuse Clarissa cu lacrimi în ochi, cuprinzând-o cu brațul.

— Dar era acolo, insistă Pippa.

— Ştiu, Pippa, spuse sir Rowland. Dar nu tu l-ai omorât. Când ai străpuns figurina de ceară cu acul, ai ucis în felul ăsta ura față de el şi frica ta. Nu mai ți-e frică de el şi nu-l mai urăşti, nu-i aşa?

— Da, aşa e, recunoscu Pippa. Dar chiar l-am văzut. Se uită peste speteaza canapelei. Am coborât aici şi l-am văzut acolo, zăcând mort. L-am văzut, unchiule Roly.

— Da, dragă, l-ai văzut, îi spuse cu blândețe sir Rowland. Dar nu tu l-ai omorât. Ascultă-mă bine, Pippa. Cineva i-a dat în cap cu un baston mare. N-ai făcut tu asta, nu-i aşa?

— Oh, nu, spuse Pippa clătinând cu putere din cap. Nu, nu cu un baston.

Se întoarse către Clarissa.

— Va referiți la un baston de golf ca cel pe care îl avea Jeremy?

Jeremy râse.

— Nu un baston de golf, Pippa, spuse el. Ceva ca bastonul ăla mare care stă pe cuierul din hol.

— Adică cel care i-a aparținut domnului Sellon şi căruia domnişoara Peake îi spune măciucă? întrebă Pippa.

Jeremy dădu din cap afirmativ.

— Oh, nu, eu n-aş fi făcut aşa ceva, spuse Pippa. N-aş fi putut. Unchiule Roly, nu l-aş fi omorât de-adevăratelea.

— Fireşte că nu, interveni Clarissa cu un glas calm. Acum, iubito, mănâncă-ți budinca de ciocolată şi uită totul.

Pippa refuză budinca, iar Clarissa şi sir Rowland o ajutară să se întindă pe canapea. Clarissa luă mâna copilei, iar sir Rowland o mângâie drăgăstos pe păr.

— Eu nu înțeleg un cuvânt din toate astea, spuse domnişoara Peake. Ce e cu cartea aia? îl întrebă ea pe Jeremy care acum se uită prin ea.

— „Cum să aduci ciuma asupra vitelor vecinului tău”, cită Jeremy. Te atrage asta, domnişoară Peake?

— Nu ştiu despre ce vorbiți, spuse grădinăreasa.

— Magie neagră, explică Jeremy.

— Slavă Domnului că nu sunt superstițioasă, pufni disprețuitoare domnişoara Peake şi se îndepărtă de el.

Hugo, care încercase să fie în pas cu mersul evenimentelor, mărturisi:

— Eu sunt total în ceață.

— Şi eu, îl aprobă domnişoara Peake bătându-l pe umăr. Aşa că am să mă duc să trag cu ochiul să văd cum se descurcă băieții în albastru. Cu un alt hohot de râs sănătos, ieşi în hol.

Clarissa tot nu îşi revenise complet de pe urma dezvăluirilor din minutele precedente.

— Ce proastă am fost! exclamă ea. Ar fi trebuit să ştiu că Pippa nu putea... n-am ştiut nimic de cartea asta. Pippa mi-a spus că ea l-a omorât iar eu... eu am crezut-o.

Hugo se ridică.

— Vrei să spui că ai crezut că Pippa...

— Da, dragule, îl întrerupse Clarissa repede şi apăsat pentru a-l împiedica să spună mai multe. Dar, din fericire, Pippa dormea acum liniştită pe canapea.

— Înțeleg, spuse Hugo. Asta explică totul. Doamne sfinte!

— Am face bine să mergem acum la poliție şi să spunem în sfârşit adevărul, propuse Jeremy.

Sir Rowland clătină din cap îngândurat.

— Ştiu şi eu... murmură el. Clarissa le-a spus deja trei versiuni diferite...

— Nu, stați puțin! interveni Clarissa. Mi-a venit o idee. Hugo, cum se numea prăvălia domnului Sellon?

— Era pur şi simplu un magazin de antichități, răspunse vag Hugo.

— Ştiu asta. Dar cum se numea?

— Nu avea un nume. Prăvăliile de antichități nu se numesc „La vulturul de mare" sau mai ştiu eu cum.

— Dumnezeu să-mi dea răbdare, murmură printre dinți Clarissa.

Vorbind rar şi clar şi oprindu-se după fiecare cuvânt, întrebă din nou:

— Ce-era-scris-deasupra-uşii?

— Ce era scris? Nimic, răspunse Hugo. Ce să fi fost scris? Doar numele patronilor, „Sellon şi Brown", fireşte.

— În sfârşit! strigă jubilând Clarissa. Ai mai spus-o şi mai înainte dar nu eram sigură. Sellon şi Brown. Numele meu e

Hailsham-Brown. Se uită pe rând la cei trei bărbați, dar pe fețele lor stătea scris că nu pricepeau.

— Am obținut casa asta suspect de ieftin, continuă Clarissa. Altora care au venit aici înaintea noastră li s-a cerut o chirie atât de exorbitantă încât au plecat dezgustați. Acum ați priceput?

Hugo se uită tâmp la ea şi răspunse:

— Nu.

Jeremy clătină din cap.

— Nici eu, scumpa mea.

Sir Rowland se mulțumi s-o privească atent.

Chipul Clarissei avea o expresie de emoție puternică.

— Partenerul domnului Sellon care locuieşte la Londra e o femeie, explică ea. Astăzi, cineva a sunat aici şi a cerut să vorbească cu doamna Brown. Nu cu doamna Hailsham-Brown, ci doar cu doamna Brown.

— Înțeleg unde bați, spuse sir Rowland dând încet din cap.

— Eu nu, spuse Hugo. Nu cumva delirezi, Clarissa?

— Cineva l-a omorât pe Oliver, continuă Clarissa. N-a fost nici unul dintre voi trei, şi nici eu sau Henry. Şi, slavă Domnului, n-a fost nici Pippa. Atunci cine?

— În mod sigur e aşa cum i-am spus eu inspectorului, spuse sir Rowland. O treabă din afară. Cineva l-a urmărit pe Oliver până aici.

— Da, dar de ce? întrebă cu înțeles Clarissa.

Neprimind nici un răspuns, îşi continuă speculația.

— Când m-am despărțit de voi azi la poartă, m-am întors aici pe uşa glasvandului şi l-am găsit pe Oliver stând lângă biroul ăla. A fost foarte surprins când m-a văzut. A întrebat: „Ce cauți aici, Clarissa?” Eu am crezut că era doar un mod aparte de a mă supăra. Dar dacă a fost exact ce părea? Să presupunem că într-adevăr a fost surprins să mă vadă. Credea că această casă aparținea altcuiva. Credea că persoana pe care avea s-o găsească aici avea să fie doamna Brown care era partenera domnului Sellon.

Sir Rowland clătină din cap.

— N-ar fi ştiut el că tu şi Henry aveaţi casa asta? întrebă el. N-ar fi ştiut Miranda?

— Când este cazul, Miranda comunică întotdeauna prin avocaţii ei. Nici ea, nici Oliver nu ştiau neapărat că noi locuim în această casă. Vă spun, sunt sigură că Oliver Costello habar n-avea că o să mă vadă. Oh, şi-a revenit foarte repede şi a găsit pretextul că venise să discute despre Pippa. Pe urmă s-a prefăcut că pleacă, dar s-a întors pentru că...

Se întrerupse căci pe uşa dinspre hol intră domnişoara Peake.

— Vânătoarea continuă încă, anunţă vioaie grădinăreasa, îmi închipui că s-au uitat pe sub toate paturile, iar acum sunt afară.

Hohoti gros, în felul ei obişnuit.

Clarissa se uită pătrunzător la ea, apoi întrebă:

— Domnişoară Peake, îţi aminteşti ce a spus domnul Costello chiar înainte de a pleca?

Domnişoara Peake luă o figură tâmpă.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse ea.

— A spus, nu-i aşa, „Am venit la doamna Brown”? îi aminti Clarissa.

Domnişoara Peake se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Parcă. Da. De ce?

— Dar nu la mine a venit, insistă Clarissa.

— Dacă nu la dumneavoastră, atunci chiar că nu ştiu la cine, răspunse domnişoara Peake cu un hohot de râs vesel.

Clarissa rosti apăsat:

— La dumneata. Dumneata eşti doamna Brown, nu-i aşa?

CAPITOLUL XXI

Arătând extrem de uimită de acuzația Clarissei, domnişoara Peake păru o clipă a nu şti cum să reacționeze. Când răspunse, atitudinea ei se schimbase. Renunțând la obişnuitu-i ton jovial, vorbi cu gravitate.

— Sunteți foarte inteligentă, spuse ea. Da, eu sunt doamna Brown.

— Eşti partenera domnului Sellon, spuse Clarissa care între timp gândise rapid. Dumneata eşti proprietara acestei case. Ai moştenit-o de la Sellon odată cu afacerea. Din anumite motive, ai avut ideea de a găsi un chiriaş al cărui nume să fie Brown. De fapt, erai hotărâtă să ai în casa asta o doamnă Brown. Te-ai gândit că nu avea să fie prea greu întrucât e un nume des întâlnit. Dar până la urmă a trebuit să te mulțumeşti cu Hailsham-Brown. Nu ştiu exact de ce voiai ca eu să fiu în bătaia reflectoarelor în timp ce dumneata stăteai în umbră. Nu înțeleg dedesubturile...

Doamna Brown alias domnişoara Peake o întrerupse.

— Charles Sellon a fost omorât, spuse ea. Nu există nici un dubiu în privința asta. Pusese mâna pe ceva foarte valoros. Nu ştiu cum, şi nici măcar nu ştiu ce. El nu era întotdeauna foarte... scrupulos.

— Aşa am auzit şi noi, spuse sec sir Rowland.

— Indiferent ce era acel ceva a fost omorât pentru el, continuă doamna Brown. Iar cine l-a omorât nu a găsit acel lucru. Asta probabil din cauză că nu se afla în prăvălie, se afla aici. M-am gândit că cel care l-a omorât avea să vină aici mai devreme sau mai târziu ca să-l caute. Voiam să stau la pândă, de aceea am avut nevoie de o înlocuitoare cu numele meu, Brown.

Sir Rowland izbucni mânios.

— Nu ți-ai făcut probleme că doamna Hailsham-Brown, o femeie total nevinovată care nu ți-a făcut nici un rău, avea să fie în pericol?

— Am stat cu ochii pe ea, nu-i aşa? se apără doamna Brown. Atât de mult încât asta v-a supărat uneori pe toți. Zilele trecute, când a venit un bărbat şi i-a oferit un preț ridicol de mare pe acel birou, am fost sigură că eram pe urma cea bună. Totuşi, aş jura că nu era nimic în biroul ăla care să însemne ceva, cât de cât.

— Ai cercetat sertarul secret? întrebă sir Rowland.

Doamna Brown se arătă surprinsă.

— Există un sertar secret? exclamă ea pornind către birou.

Clarissa îi ieşi în cale.

— Acum nu e nimic acolo, o asigură ea. Pippa a descoperit sertarul, dar în el nu erau decât nişte autografe vechi.

— Clarissa, aş vrea să mai văd o dată autografele alea, spuse sir Rowland.

Clarissa se duse la canapea.

— Pippa, unde ai pus...? Oh, doarme.

Doamna Brown se apropie şi se uită la copilă.

— Doarme adânc, confirmă ea. Toată agitația a dat-o gata. Uite cum facem. O duc sus şi o bag în patul ei.

— Nu, spuse iute sir Rowland.

Toți se uitară la el.

— Nu e deloc grea, spuse doamna Brown. Nu cântăreşte nici pe sfert cât răposatul domn Costello.

— Totuşi eu cred că e în mai mare siguranță aici, insistă sir Rowland.

Ceilalți se uitară acum la doamna Brown care făcu un pas înapoi, se uită în jur, şi exclamă cu indignare:

— În mai mare siguranță?

— Exact, confirmă sir Rowland. Puțin mai înainte copila asta a spus un lucru foarte semnificativ.

Se aşeză la masa de bridge, urmărit de toți. Urmă o pauză, după care Hugo se aşeză la masă în fața lui sir Rowland şi întrebă:

— Ce a spus, Roly?

— Dacă vă gândiţi cu toţii în urmă, poate că vă veţi da seama ce anume.

Ceilalţi se uitară unul la altul, în timp ce sir Rowland luă *Who's Who* şi începu să-l consulte.

— Nu mă prind, recunoscu Hugo clătinând din cap.

— Ce a spus Pippa? se întrebă cu glas tare Jeremy.

— Nu-mi dau seama, spuse Clarissa căutând să îşi aducă aminte. Ceva despre poliţist? Sau că a visat? Că a coborât aici? Pe jumătate trează?

— Ei, hai Roly, nu mai fi atât de misterios, spuse Hugo. Despre ce e vorba?

Sir Rowland ridică privirea.

— Poftim? întrebă el distrat. Oh, da. Autografele alea. Unde sunt?

Hugo pocni din degete.

— Parcă îmi amintesc că Pippa le-a pus în cutia de acolo, spuse el.

Jeremy se duse la rafturile cu cărţi, luă cutia şi scoase din ea plicul.

— Da, aici sunt, confirmă el scoţând autografele din plic şi dându-i-le lui sir Rowland.

Jeremy băgă plicul gol în buzunar, în timp ce sir Rowland examină autografele.

— Victoria Regina, Dumnezeu s-o binecuvânteze, murmură sir Rowland uitându-se la primul autograf. Regina Victoria. Cerneală maro, decolorată. Şi ăsta? John Ruskin... da, ăsta-i autentic, aş spune. Iar ăsta? Robert Browning... Hm... hârtia nu e atât de veche pe cât ar trebui să fie.

— Roly! Ce vrei să spui? întrebă surescitată Clarissa.

— În timpul războiului am căpătat ceva experienţă în privinţa cernelurilor invizibile şi a lucrurilor de genul ăsta, explică sir Rowland. Dacă ai vrea să-ţi faci o însemnare secretă, n-ar fi, deloc o idee rea să o scrii cu cerneală invizibilă pe o foaie de hârtie şi apoi să imiţi un autograf. Pune autograful ăla împreună cu alte autografe autentice şi

nimeni n-ar observa sau nu s-ar uita de două ori la el. Nu mai mult decât am făcut-o noi.

Doamna Brown părea nedumerită.

— Dar ce-ar fi putut scrie Charles Sellon care să fi valorat paisprezece mii de lire? întrebă ea.

— Absolut nimic, dragă doamnă, răspunse sir Rowland. Dar mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fi fost o problemă de siguranță.

— Siguranță? întrebă doamna Brown.

— Oliver Costello era suspectat că furnizează droguri. După cum ne-a spus inspectorul, Sellon a fost interogat de câteva ori de cei de la narcotice. Există o legătură aici, nu credeți?

Cum doamna Brown păru să nu înțeleagă, sir Rowland continuă.

— Desigur, s-ar putea să fie doar o idee prostească de-a mea. Se uită la autografe. Nu cred că ar fi ceva sofisticat din partea lui Sellon. Suc de lămâie, probabil, sau o soluție de clorură de bariu. Încălzită uşor s-ar putea să iasă la iveală. Pe urmă putem încerca cu vapori de iod. Da, să încercăm mai întâi să încălzim uşor. Se ridică în picioare. Trecem la experiment?

— E un reşeu electric în bibliotecă, îşi aminti Clarissa. Jeremy, vrei să-l aduci?

— Toată povestea e caraghioasă, pufni cu dispreț doamna Brown.

— Ba nu e, o contrazise Clarissa. Eu cred că e o idee grozavă.

Jeremy se întoarse din bibliotecă.

— Am adus reşeul, spuse el. Unde e priza?

— Jos acolo, îi arătă Clarissa.

Jeremy puse reşeul pe podea şi băgă ştecherul în priză. Sir Rowland luă autograful lui Robert Browning şi rămase în picioare lângă radiator. Toți ceilalți se apropiară ca să vadă rezultatul.

— Nu trebuie să ne facem prea multe speranțe, îi avertiză sir Rowland. În definitiv, e doar o idee de-a mea, dar trebuie să fi existat un motiv foarte serios pentru care Sellon a păstrat aceste bucăți de hârtie într-un loc atât de secret.

— Cu care să începem? întrebă entuziasmat Jeremy.

— Eu zic cu regina Victoria, spuse Clarissa.

— Nu, şase la unu pe Ruskin, miză Jeremy.

— Ei bine, eu îmi pun banii pe Robert Browning, hotărî sir Rowland şi, aplecându-se, ținu hârtia deasupra reşeului.

— Ruskin? Un tip cât se poate de obscur, simți nevoia să comenteze Hugo. Niciodată n-am înțeles o vorbă din poezia lui.

— Exact, aprobă sir Rowland. E plină de înțelesuri ascunse.

— Îmi vine rău dacă nu se întâmplă nimic, spuse Clarissa.

— Cred... da, e ceva aici, murmură sir Rowland.

— Da, apare ceva, confirmă Jeremy.

— Serios? Să văd şi eu! exclamă emoționată Clarissa.

Hugo se băgă între Clarissa şi Jeremy.

— Dă-te la o parte, tinere.

— Uşurel, îi atenționă sir Rowland. Nu mă împingeți... da... e scris ceva. Se opri o clipă, apoi se îndreptă de spate strigând: Am găsit!

— Ce ați găsit? vru să ştie doamna Brown.

— O listă cu şase nume şi adrese, spuse sir Rowland. Distribuitori pe piața de droguri, aş spune. Iar unul din nume este Oliver Costello.

Se auziră exclamații.

— Oliver! spuse Clarissa. Deci de asta a venit, iar cineva trebuie că l-a urmărit şi... Oh, unchiule Roly, trebuie să le spunem polițiştilor. Vino, Hugo.

Clarissa alergă la uşa dinspre hol urmată de Hugo care bombănea:

— E cel mai extraordinar lucru pe care l-am auzit vreodată.

Sir Rowland adună celelalte autografe, în timp ce Jeremy scoase reşeul din priză şi-l duse înapoi în bibliotecă.

Pe punctul de a-i urma pe Clarissa şi Hugo, sir Rowland se opri în prag.

— Vii, domnişoară Peake? întrebă el.

— Nu aveţi nevoie de mine, nu-i aşa?

— Ba cred că avem. Ai fost partenera lui Sellon.

— N-am avut nimic de a face cu drogurile, insistă doamna Brown. Eu m-am ocupat doar de antichităţi. Am făcut toată Londra să cumpere şi să vândă.

— Înţeleg, spuse plat sir Rowland ţinându-i uşa deschisă.

Jeremy se întoarse din bibliotecă închizând cu grijă uşa după el. Se duse la uşa dinspre hol şi ascultă o clipă. După ce aruncă o privire spre Pippa, se duse la taburet, ridică pernuţa de pe el, şi se întoarse încetişor la canapeaua pe care dormea Pippa. Apoi, încet, începu să coboare perna spre faţa copilei.

În acel moment, pe uşa dinspre hol intră Clarissa. Auzind uşa, Jeremy puse cu grijă perna pe picioarele Pippei.

— Mi-am adus aminte ce a spus sir Rowland, aşa că m-am gândit că poate n-ar trebui s-o lăsăm pe Pippa singură, explică el. Se pare că are picioarele cam reci, aşa că tocmai i le-am acoperit.

Clarissa se duse la banchetă.

— Toată agitaţia asta mi-a făcut o foame cumpită, spuse ea.

Se uită la platou şi continuă pe un ton foarte dezamăgit:

— Oh, Jeremy, le-ai mâncat pe toate!

— Scuză-mă, dar mi-a fost foame.

— Nu văd cum de ţi-a fost. Tu ai luat cina. Eu nu.

Jeremy se cocoţă pe speteaza canapelei.

— Nici eu n-am luat cina, spuse el. Am exersat lovitura de aproape. Am intrat în sufrageria clubului chiar după ce ai sunat tu.

— Înţeleg, spuse cu nonşalanţă Clarissa. Se apleacă peste speteaza canapelei să aranjeze perna.

Brusc, ochii i se măriră. Cu un glas profund mişcat, repetă:

— Înţeleg. Tu... tu ai fost.

— Ce vrei să spui?
— Tu! repetă Clarissa, mai mult pentru sine.
— Ce vrei să spui?
Clarissa îl privi în ochi.
— Ce făceai cu perna aia când am intrat în cameră? întrebă ea.
Jeremy râse.
— Ți-am spus. Îi acopeream Pippei picioarele. Erau reci.
— Serios? Chiar asta voia să faci? Sau voiai să-i pui perna peste gură?
— Clarissa! exclamă indignat Jeremy. Ce lucru caraghios spui!
— Eram convinsă că nici unul din noi nu putea să-l fi omorât pe Oliver Costello. Am spus-o tuturor. Dar unul din noi putea să-l omoare. Tu. Tu ai fost singur pe terenul de golf. Tu puteai să te fi întors aici, să intri pe fereastra bibliotecii pe care o lăseseşi deschisă, şi mai țineai încă în mână bastonul de golf. Sigur că da. Asta a văzut Pippa. Asta a vrut să spună când a zis: „Un baston de golf cum avea Jeremy”. Ea te-a văzut.
— Asta e o adevărată prostie, Clarissa, obiectă Jeremy cu o tentativă nereuşită de râs.
— Ba nu e. Apoi, după ce l-ai omorât pe Oliver, te-ai întors la club şi ai sunat la poliție, astfel ca ei să vină aici, să descopere cadavrul şi să creadă că Henry sau eu l-am omorât.
Jeremy sări în picioare.
— Ce aiureli spui!
— Nu sunt aiureli. E adevărat. Ştiu că e adevărat. Dar de ce? Asta nu înțeleg. De ce?
Câteva clipe se înfruntară încordați, în tăcere. Apoi Jeremy oftă adânc. Scoase din buzunar plicul în care fuseseră autografele. I-l întinse Clarissei, dar nu o lăsă să-l ia.
— Despre asta e vorba, spuse el.
Clarissa îşi aruncă privirea pe plic.
— Ăsta e plicul în care erau păstrate autografele, spuse ea.

— Există pe el un timbru. E cunoscut ca un timbru greşit. E imprimat în culoarea necorespunzătoare. Cineva din Suedia l-a vândut anul trecut contra a paisprezece mii trei sute de lire.

— Deci asta era! icni Clarissa făcând un pas înapoi.

— Timbrul ăsta a intrat în posesia lui Sellon, continuă Jeremy. El i-a scris şefului meu, sir Kenneth, despre el. Dar eu am fost cel care a deschis scrisoarea. Am venit şi l-am văzut pe Sellon...

Se opri şi Clarissa termină fraza în locul lui:

— ... şi l-ai ucis.

Jeremy dădu din cap fără să spună nimic.

— Dar n-ai găsit timbrul, ghici Clarissa, îndepărtându-se cu spatele de el.

— Iarăşi ai dreptate. Nu era în prăvălie, aşa că am fost sigur că trebuie să fie aici.

Începu să se apropie de Clarissa care continuă să se dea înapoi.

— În seara asta am crezut că Oliver Castello mi-o luase înainte.

— Aşa că l-ai omorât şi pe el.

Jeremy dădu iar din cap.

— Şi puțin mai înainte voiai s-o omori pe Pippa?

— De ce nu?

— Nu-mi vine să cred, spuse Clarissa.

— Draga mea Clarissa, paisprezece mii de lire e o sumă foarte mare, argumentă Jeremy cu un zâmbet sinistru.

— Dar de ce îmi spui mie asta? întrebă ea uimită şi neliniştită în acelaşi timp. Îți imaginezi chiar şi-o clipă că n-am să mă duc la poliție?

— Le-ai îndrugat atâtea minciuni încât nu te vor crede în veci, răspunse cu detaşare Jeremy.

— Ba mă vor crede.

— În plus, continuă Jeremy înaintând spre ea, n-ai să ai ocazia. Crezi că după ce am omorât doi oameni o să mă dau în lături să îl omor şi pe-al treilea?

O apucă pe Clarissa de gât, şi ea țipă.

CAPITOLUL XXII

Țipătul Clarissei primi imediat răspuns. Sir Rowland intră repede din hol şi aprinse aplicele, în timp ce ofițerul de poliție Jones intră alergând pe uşile glasvandului iar inspectorul apăru în grabă din bibliotecă.

Inspectorul îl înhăță pe Jeremy.

— În regulă, Warrender. Am auzit tot, mulțumesc. Şi asta este exact dovada de care avem nevoie. Dă-mi plicul ăla.

Clarissa se refugie după canapea ținându-se de gât, iar Jeremy îi dădu plicul inspectorului, spunând cu degajare:

— Aşadar a fost o capcană, nu-i aşa? Foarte inteligent.

Inspectorul rosti oficial:

— Jeremy Warrender, te arestez pentru că l-ai omorât pe Oliver Costello, şi te avertizez că tot ce vei spune va fi consemnat şi va servi ca probă.

— Nu-ți irosi energia, inspectore, spuse liniştit Jeremy. Nu spun nimic. A fost un joc de noroc bun, dar n-a ținut.

— Ia-l de aici, îi ordonă inspectorul lui Jones care îl luă pe Jeremy de braț.

— Care-i problema, domnule Jones? întrebă cu răceală Jeremy. Ți-ai uitat cătuşele?

Jones îi răsuci brațul la spate şi îl scoase pe uşa glasvandului.

Clătinând din cap cu tristețe, sir Rowland se uită după el, apoi se întoarse către Clarissa.

— Te simți bine, draga mea? o întrebă el neliniştit.

— Da, mă simt bine.

— N-am vrut să te expun la asta, spuse a scuză sir Rowland.

Clarissa se uită cu şiretenie la el.

— Ai ştiut că era Jeremy, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Dar ce v-a făcut să vă gândiți la timbru, domnule? întrebă şi inspectorul.

Sir Rowland se apropie de inspectorul Lord şi îi luă plicul.

— Ei bine, inspectore, când Pippa mi-a dat plicul în seara asta, în mintea mea a sunat un clopoțel. Apoi, când am descoperit în *Who's Who* că şeful lui Warrender, sir Kenneth, e colecționar de timbre, bănuiala mi s-a întărit, iar puțin mai înainte, când a avut neobrăzarea să bage plicul în buzunar sub nasul meu, bănuiala mi s-a transformat în certitudine. Îi dădu înapoi plicul inspectorului. Ai mare grijă de el, inspectore. Vei descoperi, probabil, că e foarte valoros, pe lângă faptul că e o probă.

— E o probă pe cinste, spuse inspectorul. Un criminal deosebit de vicios îşi va primi răsplata. Totuşi, trebuie să găsim cadavrul.

— Asta-i uşor, domnule inspector, spuse Clarissa. Căutați în patul din camera liberă.

Inspectorul se uită cu dezaprobare la ea.

— Nu, zău, doamnă Hailsham-Brown… începu el.

Clarissa îl întrerupse.

— De ce oare nu mă crede nimeni niciodată? se plânse ea. E în patul din camera liberă. Mergeți şi uitați-vă, domnule inspector. De-a lungul patului, sub sulul de la căpătâi. Domnişoara Peake l-a pus acolo, încercând să fie amabilă.

— Încercând să fie…?

Inspectorul se întrerupse, neştiind ce să mai spună. Se duse la uşă, se întoarse cu fața şi spuse cu reproş:

— Ştiți, doamnă Hailsham-Brown, nu ne-ați uşurat deloc sarcina în seara asta spunându-ne toate basmele astea. Presupun că ați crezut că soțul dumneavoastră a comis crima şi ați mințit ca să-l acoperiți. Nu trebuia s-o faceți, doamnă.

Cu un ultim clătinat din cap, inspectorul ieşi din cameră.

— Măi să fie! exclamă indignată Clarissa.

Se întoarse către canapea.

— Oh, Pippa… îşi aminti ea.

— Mai bine ai duce-o sus în patul ei, o sfătui sir Rowland. Acum va fi în siguranță.

Scuturând uşurel copila, Clarissa spuse cu blândețe:

— Hai, Pippa. Copăcel. E timpul să fii în pat.

Pippa se ridică buimacă.

— Mi-e foame, îngână ea.

— Da, sunt sigură că îți este, spuse Clarissa conducând-o spre uşă. Hai să vedem ce puteni găsi.

— Noapte bună, Pippa, îi ură sir Rowland.

Clarissa şi Pippa ieşiră, iar sir Rowland se aşeză la masa de bridge şi începu să bage cărțile de joc în cutiile lor când intră Hugo.

— Dumnezeu să mă aibă în pază! exclamă Hugo. N-aş fi crezut niciodată. Tocmai tânărul Warrender! Părea un tânăr destul de decent. A fost la o şcoală bună. Cunoştea toți oamenii la locul lor.

— Dar nu s-a dat în lături să omoare de dragul a paisprezece mii de lire, comentă suav sir Rowland. Se mai întâmplă din când în când, în fiecare clasă socială. O personalitate atrăgătoare, şi fără pic de simț moral.

Doamna Brown băgă capul pe uşa dinspre hol şi rosti cu glasul ei bubuitor:

— M-am gândit să vă spun, sir Rowland, că trebuie să merg la Secția de poliție. Vor să le dau o declarație. Nu sunt prea încântați de renghiul pe care l-am jucat. Mă tem că mă aşteaptă o dojeneală.

Hohoti de râs, scoase capul şi trânti uşa.

Hugo se uită după ea, apoi se aşeză la masa de bridge.

— Ştii, Roly, eu tot n-am priceput bine. Domnişoara Peake era doamna Sellon, sau domnul Sellon era domnul Brown? Sau invers?

Sir Rowland fu scutit să răspundă căci în acea clipă se întoarse inspectorul ca să îşi ia chipiul şi mănuşile.

— Acum luăm cadavrul, domnilor, îi informă el.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Sir Rowland, vă rog să fiți amabil şi s-o sfătuiți pe doamna Hailsham-Brown să nu mai îndruge basme poiției, căci într-o zi chiar o să dea de bucluc.

— De fapt ți-a spus o dată adevărul, inspectore, dar atunci pur şi simpu n-ai vrut s-o crezi, spuse sir Rowland.

Inspectorul păru puțin stânjenit.

— Păi... da... hm... sincer vorbind, domnule, a fost cam greu de înghițit, recunoscu el.

— Sunt de acord cu asta, îl asigură sir Rowland.

— Ei bine, noapte bună, domnule, spuse inspectorul.

— Noapte bună, inspectore, îi răspunse cu amabilitate sir Rowland.

— Noapte bună, inspectore, şi bine lucrat, spuse şi Hugo venind la inspector şi dând mâna cu el.

— Vă mulțumesc, domnule. Noapte bună.

Inspectorul plecă, iar Hugo căscă.

— E bine, cred că ar fi bine să mă duc acasă să mă culc. A fost o seară de groază, nu?

— Cum zici tu, Hugo. Noapte bună.

— Noapte bună.

Hugo ieşi pe uşa dinspre hol.

Sir Rowland aranjă cărțile de joc şi tabelele de scor, apoi luă exemplarul *Who's Who* şi îl puse la loc pe raft. Clarissa intră din hol, se duse la el şi își puse mâinile pe brațele lui.

— Scumul meu Roly, ce ne-am fi făcut fără tine? Eşti atât de deştept!

— Iar tu eşti o femeie foarte norocoasă. E bine că nu ți-ai pierdut capul după ticălosul ăla, Warrender.

Clarissa se cutremură.

— N-a fost nici un pericol în privința asta, spuse ea. Dacă mi-aş pierde capul după cineva, acela ai fi tu.

— Ei, hai, lasă linguşeala. Dacă tu...

Se înterupse brusc căci pe uşa glasvandului intră Henry. Clarissa tresări şi exclamă:

— Henry!

— Bună, Roly, îşi salută Henry prietenul. Parcă trebuia să fii la club.

— Păi... ăă... m-am gândit să mă întorc devreme, se bâlbâi sir Rowland. A fost o seară destul de tensionată.

Henry se uită la masa de bridge.

— Poftim? Un bridge dificil? întrebă el în glumă.

Sir Rowland zâmbi.

— Bridge şi... ăă... altele, răspunse el îndreptându-se spre uşa dinspre hol. Noapte bună amândurora.

Clarissa îi trimise o bezea, iar sir Rowland i-o returnă, după care ieşi din cameră.

Clarissa se întoarse spre Henry.

— Unde e Kalendorff... adică, unde e domnul Jones? îl întrebă ea.

Henry îşi puse servieta pe canapea. Dezgustat şi obosit, bombăni:

— E absolut enervant. N-a venit.

— Poftim?

Clarissa nu-şi putea crede urechilor.

— Avionul a ajuns dar cu un aghiotant cam necopt la bord, spuse Henry descheindu-şi nasturii de la pardesiu.

Clarissa îl ajută să-şi scoată pardesiul, şi Henry continuă:

— Primul lucru pe care l-a făcut a fost să facă stânga-împrejur şi să plece de unde a venit.

— Dar de ce?

— De unde să ştiu eu? Se-pare că era suspicios. Ce suspecta? Cine ştie?

— Dar sir John? întrebă Clarissa luându-i pălăria.

— Asta-i partea cea mai proastă, bombăni Henry. Am ajuns prea târziu ca să-l opresc, şi trebuie să sosească aici dintr-o clipă în alta. Sigur, am sunat imediat în Downing Street de la aerodrom, dar plecase deja. Oh, toată treaba e un fiasco de groază!

Henry se lăsă greoi pe canapea şi oftă obosit. În acel moment sună telefonul.

— Răspund eu, spuse Clarissa traversând camera. S-ar putea să fie poliţia. Ridică receptorul.

Henry o privi întrebător.

— Poliţia?

— Da, aici e Copplestone Court, spunea Clarissa la telefon. Da... da, e aici. Se uită la Henry. E pentru tine, iubitule. E aerodromul Bindley Heath.

Henry se ridică şi se repezi la telefon, dar se opri la jumătatea drumului şi continuă cu un mers demn.

— Alo, spuse el în receptor. Da, la telefon. Poftim?... După zece minute?... Da... Da, da... Nu... Înţeleg... Da... Bine.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse către Clarissa.

— Se pare că a sosit un alt avion la zece minute după primul, iar Kalendorff era în el.

— Domnul Jones, adică, îl corectă Clarissa.

— Foarte corect, draga mea. Mi-a scăpat. Da, se pare că primul avion a fost un fel de precauţie de securitate. Nici prin cap nu-ţi trece cum lucrează mintea acestor oameni! Oricum, îl trimit pe... ăă... domnul Jones aici cu o escortă. Trebuie să sosească într-un sfert de oră. Deci, totul e în ordine? Se uită la masa de bridge. Vrei să scapi de cărţile alea de joc, draga mea?

Clarissa adună în grabă cărţile şi tabelele de scor, în timp ce Henry se duse la banchetă şi luă platoul şi farfuria cu budincă cu un aer foarte surprins.

— Ce naiba e asta? întrebă el.

Clarissa veni repede şi îi luă din mâini platoul şi farfuria cu budincă.

— O mânca Pippa, spuse ea. Am să le duc de aici şi am să mai fac nişte sandvisuri cu şuncă.

— Nu încă. Scaunele astea sunt răspândite peste tot.

Tonul lui Henry avea o notă uşoară de reproş.

— Credeam că totul o să fie gata, Clarissa.

Începu să plieze picioarele mesei de bridge.

— Ce ai făcut toată seara? întrebă el în timp ce ducea masa de bridge către uşa bibliotecii.

Clarissa aranja acum scaunele.

— Oh, Henry, a fost o seară extrem de palpitantă! Să vezi, la scurt timp după plecarea ta am intrat aici cu nişte sandvişuri, şi primul lucru care s-a întâmplat a fost că am căzut peste un cadavru. Acolo. După canapea.

— Da, da, iubito, bombăni distrat Henry ajutând-o să împingă taburetul la locul lui. Poveştile tale sunt întotdeauna încântătoare, dar zău că acum n-avem timp.

— Dar e adevărat, Henry, insistă Clarissa. Iar ăsta e doar începutul. A venit poliția şi asta încă n-a fost nimic. A existat o rețea de droguri, iar domnişoara Peake nu e domnişoara Peake, e de fapt doamna Brown, iar Jeremy s-a dovedit a fi criminalul şi încerca să fure un timbru în valoare de paisprezece mii de lire.

— Nu! Trebuie să fi fost un al doilea galben suedez, comentă Henry.

Tonul lui era indulgent, dar nu asculta cu adevărat.

— Cred că exact asta a fost! exclamă încântată Clarissa.

— Ce lucruri îşi mai imaginezi şi tu, Clarissa! spuse cu afecțiune Henry.

— Dar, iubitule, n-a fost imaginație, continuă Clarissa. N-aş fi putut să-mi imaginez nici pe jumătate din ce s-a întâmplat.

Henry îşi puse servieta după o pernă de pe canapea, aranjă o alta, apoi porni cu a treia către taburet. Între timp, Clarissa încerca să-i câştige atenția.

— Totă viața nu mi s-a întâmplat nimic cu adevărat, iar în seara asta am avut parte de evenimente din belşug. Crimă, poliție, dependenți de droguri, cerneală invizibilă, însemnare secretă, mai să fiu arestată pentru omucidere, şi am fost foarte aproape să fiu omorâtă.

Se opri şi se uită la Henry.

— Ştii, iubitule, într-un fel cam prea multe pentru o singură seară.

— Du-te şi fă cafeaua aia, iubito, spuse Henry. Poți să-mi povesteşi mâine fermecătoarea ta aiureală.

Clarissa părea exasperată.

— Dar nu-ți dai seama că a fost cât pe ce să fiu omorâtă în seara asta, Henry?

Henry se uită la ceas.

— Sir John sau domnul Jones ar putea să pice dintr-o clipă în alta, spuse el neliniştit.

— Prin ce am trecut în seara asta! continuă Clarissa. Îmi aminteşte de sir Walter Scott.

— Ce face? întrebă vag Henry, uitându-se prin cameră pentru a se asigura că totul era acum la locul potrivit.

— Mătuşa mea m-a pus să învăț pe de rost următorul lucru. „Oh, ce pânză încurcată țesem, când exersăm prima dată să înşelăm."

Brusc conştient de prezența ei, Henry se aplecă peste fotoliu şi o cuprinse cu brațul.

— Păianjenul meu adorabil! spuse el.

Clarissa îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Ştii că femelele păianjen îşi mănâncă partenerii? îl întrebă ea şi îi zgârâie gâtul cu unghiile.

— E mai probabil să te mănânc eu pe tine, răspunse pătimaş Henry şi o sărută.

Se auzi brusc soneria de la intrare.

— Sir John! exclamă Clarissa sărind de lângă Henry care strigă în acelaşi timp:

— Domnul Jones!

Clarissa îl împinse pe Henry spre uşă.

— Du-te şi deschide, îi ordonă ea. Am să pun cafeaua şi sandvişurile în hol, iar tu poți să le aduci aici când sunteți gata. Discuțiile la înalt nivel vor începe acum. Succes, iubitule.

— Succes, răspunse Henry.

Dădu să plece, apoi se întoarse.

— Adică, mulțumesc. Mă întreb care din ei a sosit primul, încheindu-şi în grabă nasturii de la haină şi îndreptându-şi cravata, porni grăbit spre uşa de la intrare.

Clarissa luă platoul şi farfuria, se îndreptă către uşa dinspre hol, dar se opri când auzi glasul lui Henry rostind cu însuflețire „Bună seara, sir John”. Ezită puțin, apoi se duse repede la panou şi acționă pârghia. Panoul se deschise, şi ea intră în nişă. „Clarissa iese misterios” declamă ea teatral, iar panoul se închise cu o fracțiune de secundă mai înainte ca Henry să-l introducă în salon pe primul ministru.

CUPRINS

În curând, colecția
de opere complete
*"GEORGES SIMENON –
MILENIUL III"*.
Peste 200 de romane
ce au adus literaturii
polițiste un suflu nou prin
finețea analizei psihologice.
Comisarul Maigret, un altfel
de Poirot al Agathei
Christie, rezolvă cazurile
complicate cu răbdare,
înțelegere și bun simț,
pornind de la întrebarea
"De ce s-a comis crima?"
pentru ca
în final să dezvăluie
"Cine a ucis".